

ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทาง
ธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ณัฐณรงค์ สร้อยคีรี

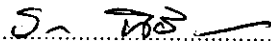
งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาการเป็นผู้ประกอบการ
คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา
ธันวาคม 2561
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

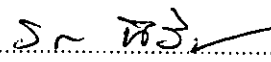
59920009_3062196472

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณางานนิพนธ์
ของ นายณัฐณรงค์ สร้อยศิริ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ คณะการจัดการและการท่องเที่ยว ของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร. ชนภณ นิธิเชาวกุล)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.ชนภณ นิธิเชาวกุล)

.....กรรมการ
(ดร.กัญจนวลัย นนทแก้ว แพร่รี่)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อังรังสินถาวร)

คณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยวอนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเป็นผู้ประกอบการ คณะการจัดการและการ
ท่องเที่ยว ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร รักษาการ
แทนคณบดีคณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว
(รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรินทร์ กาสลัก)

วันที่ 7 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2562

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากท่านอาจารย์ที่ปรึกษา และประธาน
ควบคุมงานนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร. ธนภณ นิธิเชาวกุล ที่กรุณาให้คำปรึกษา
แนะนำแนวทางในการดำเนินงานที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ด้วยดี
เสมอมา รวมถึงคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้
งานนิพนธ์ฉบับนี้ออกมาดีที่สุดในขั้นสุดท้าย ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ คณะการจัดการและการท่องเที่ยวทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาท
วิชาความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตจริง และนำมาปรับใช้กับการจัดทำงานนิพนธ์
เล่มนี้ จนสำเร็จลุล่วง

ขอขอบพระคุณศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 9 ท่านอาจารย์อื่น ๆ ที่เอื้อเฟื้อและ
ช่วยเหลือในการเข้าถึงข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จราบรื่น

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ คุณยาย และทุกคนในครอบครัวที่เป็นกำลังใจและ
คอยสนับสนุนให้ข้าพเจ้าสามารถทำงานนิพนธ์ฉบับนี้ได้ตามประสงค์

และสุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ บริหารธุรกิจมหาบัณฑิตปี 2559 ทุกท่าน ที่คอย
ให้กำลังใจสนับสนุน และผลักดันซึ่งกันและกัน รวมถึงให้คำแนะนำคำปรึกษาที่เป็นประโยชน์แก่
ข้าพเจ้ามาโดยตลอด จนทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นงานนิพนธ์ที่สมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์ของงานนิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอมอบเป็นกตัญญูตเวทิตาแต่บุพการี
บูรพคณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและ
ประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

ณัฐณรงค์ สร้อยศิริ

59920009: สาขาวิชา: การเป็นผู้ประกอบการ; บธ.ม. (บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต)

คำสำคัญ: ช่องทางการสื่อสาร/ ความรู้ความเข้าใจ/ หลักประกันทางธุรกิจ/ ผู้ประกอบการวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม

ณัฐณรงค์ สร้อยคีรี: ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำ
ทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขต
จังหวัดชลบุรี (COMMUNICATION CHANNELS AFFECTING ON KNOWLEDGE AND
UNDERSTANDING IN USING ASSETS AS COMMERCIAL COLLATERAL OF SMALL AND
MEDIUOM ENTERPRISES IN CHONBURI) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: ธนภณ นิธิเชาวกุล,
D.B.A., 92 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจ และเสนอแนะช่องทางการ
สื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขต
จังหวัดชลบุรีเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ โดยได้ดำเนินงานวิจัยแบบผสม
(Mix Method) ส่วนแรกเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามจาก
กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี จำนวน 116
ราย ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ และนำวิธีการหาค่าความเชื่อมั่นของคูเดอร์-
ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) มาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินและวัดระดับความรู้ความเข้าใจใน
ภาพรวม ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพทำการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสัมภาษณ์ ซึ่งทำการสัมภาษณ์
เชิงลึกจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี จำนวน 3 คน แล้วจึง
นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้รูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยแบบการศึกษาปรากฏการณ์
(Phenomenology) เพื่อสรุปเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำ
ทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 36-45 ปี มี
การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ผ่านการทำงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจ
ให้บริการ มีประสบการณ์การทำงานขอเงินทุนเพียง 1-3 ครั้ง โดยผลการศึกษาทั้งเชิงปริมาณและเชิง
คุณภาพตรงกันว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในการ
นำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ ส่วนประเด็นเรื่องช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้
ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมเคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ
ผ่านสื่อบุคคลมากที่สุด และเห็นว่าสื่อบุคคลและสื่อเฉพาะกิจบางอย่างมีผลต่อความรู้ความเข้าใจ
เกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

59920009: MAJOR: ENTREPRENEURSHIP; M.B.A. (MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION)
KEYWORDS: COMMUNICATION CHANNEL/ KNOWLEDGE AND UNDERSTANDING/
COMMERCIAL COLLATERAL/ SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES
NATNARONG SOIKEEREE: COMMUNICATION CHANNELS AFFECTING ON
KNOWLEDGE AND UNDERSTANDING IN USING ASSETS AS COMMERCIAL COLLATERAL
OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES IN CHONBURI. ADVISORY COMMITTEE:
TANAPHON NITICHAOWAKUL, D.B.A., 92 P. 2018.

This research aimed to study knowledge and understanding of and to suggest communication channels which had effects on the knowledge and understanding of, Small and Medium Enterprises (SMEs) in Chonburi in using assets as commercial collateral. This research applied a mixed method which were quantitative and qualitative methods, subsequently. A questionnaire was used to collect data from samples of 116 SMEs in Chonburi. Statistics for collected data analysis were frequency, percentage, and the measure of reliability test of Kuder-Richardson which was applied for the findings of SMEs' knowledge and understanding aggregation result. Then the researcher conducted in-depth interview to collect data from 3 SMEs. This data was analyzed by utilizing a phenomenology study to find the communication channels which had effects on the knowledge and understanding in using assets as commercial collateral for SMEs.

The findings showed that most of the samples were female, aged 36-45 years old, which had a Bachelor Degree educational background and had working experiences for more than 20 years. In additions, most of them were in the service business industry and had ever applied for a loan for only 1 to 3 times. Regarding the findings from both of quantitative and qualitative methodologies, they were identically concluded that SMEs in Chonburi had no knowledge and had lack of understanding in using assets as commercial collateral. Furthermore, such SMEs often had obtained the information in relation to using assets as commercial collateral by communication via the personal channel and had opinions that communication via personal channels and via some specialized channels would be the most affecting channel to their knowledge and understanding in using assets as commercial collateral as well.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
ขอบเขตในการศึกษา	3
ประโยชน์ในการศึกษา	3
คำถามการวิจัย	4
นิยามศัพท์ในการศึกษา	5
2 แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารและช่องทางการสื่อสาร	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ	12
แนวคิดเกี่ยวกับการประกันการชำระหนี้.....	16
แนวคิดและสาระสำคัญเกี่ยวกับพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ..	18
แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
การออกแบบการวิจัย	37
4 ผลการศึกษา	46
ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาของงานวิจัยเชิงปริมาณโดยอาศัยแบบสอบถาม	46
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการณ์การซื้อบ้านประเภททาวน์โฮม	29
ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทางกายภาพ	32
5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
สรุปผลการวิจัย.....	63
การอภิปรายผลการวิจัย.....	64
ข้อเสนอแนะ	67
บรรณานุกรม.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	75
ภาคผนวก ก.....	76
ภาคผนวก ข.....	83
ภาคผนวก ค.....	87
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	92

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1-1 เหตุผลที่ผู้ประกอบการไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้	2
2-1 ประเภท จำนวนการจ้างงาน และสินทรัพย์ถาวรตามนิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	25
2-2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	26
3-1 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของคำถามกับกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย	40
4-1 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ประเภทวิสาหกิจ ประสบการณ์ในการขอเงินทุน	47
4-2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ	49
4-3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านการดำเนินการทางทะเบียนกับภาครัฐ	51
4-4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก	52
4-5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ	54
4-6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านความระงับสินไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ	55
4-7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านบทกำหนดโทษ	56
4-8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามสื่อที่เคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ	58
4-9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามสื่อประชาสัมพันธ์ที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ	58
4-10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามสื่อประชาสัมพันธ์ที่นิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับด้านธุรกิจหรือธุรกรรมทางการเงินมากที่สุด	59

บทที่ 1 บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

ในการพัฒนาประเทศไทยให้ก้าวหน้าตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) นั้น ประเทศจำเป็นต้องมีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้น มีฐานการผลิตสินค้าและบริการที่เข้มแข็งและเจริญเติบโตในหลาย ๆ ด้าน มีการร่วมมือระหว่างประเทศที่สอดคล้องกับอัตรา การเจริญเติบโตและทิศทางของการพัฒนาของประเทศในอนาคต โดยยึดหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืนและ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นสำคัญ เพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำในสังคม ลดช่องว่างของรายได้ให้น้อยลง และอาศัยนวัตกรรมและภูมิปัญญาในการสร้างความสามารถทางการแข่งขันของประเทศให้รุดหน้า ยิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

ในการตอบโจทย์การพัฒนาประเทศดังกล่าว การเจริญเติบโตของผู้ประกอบการที่เป็น วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) ถือเป็นกลไกชิ้น สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากเมื่อพิจารณาให้ลึกลงไปจะพบว่า วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมในปี 2559 มีจำนวนทั้งสิ้น 3,004,679 ราย ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 99.70 ของจำนวนวิสาหกิจของทั้งประเทศ และมีอัตราการขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 8.63 เมื่อเทียบกับ ปี 2558 โดยจังหวัดที่มีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากที่สุดรองจากกรุงเทพมหานคร ได้แก่ จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้นถึง 101,353 ราย จึงเป็นจังหวัดที่แสดงให้เห็นถึงความพร้อมใน การเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมและเขตเศรษฐกิจที่สำคัญสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ที่พร้อมจะก้าวไปสู่อ การเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ในอนาคต (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2560ก)

จากข้อมูลดังกล่าวคงไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าการจะผลักดันประเทศให้มีความสามารถในการ แข่งขันทางเศรษฐกิจทัดเทียมกับนานาชาติประเทศนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมนี้ควบคู่ไปพร้อมกัน โดยจุดเด่นของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมคือ มีความ คล่องตัวสูง สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี เนื่องจากมีขนาดของธุรกิจไม่ใหญ่มาก มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดยเฉพาะงานฝีมือและงานบริการ สามารถผลิตสินค้าได้ตรงความ ต้องการของตลาดเป้าหมาย (สิริรัชณี พิชมงคล, 2557)

อย่างไรก็ดี ในการที่จะพัฒนาขีดความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ สูงขึ้นได้นั้น เงินทุนถือเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งในการสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การริเริ่มการลงทุนในธุรกิจใหม่ หรือการขยายสาขาหรือสถานที่ในการผลิตเดิม รวมไปถึงการพัฒนา บุคลากรให้มีศักยภาพที่สูงขึ้น ตลอดจนสร้างสรรค์โอกาสในการร่วมมือกับพันธมิตรในต่างประเทศให้ สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ได้กล่าวไว้ แม้กระนั้นก็ตาม การเข้าถึงแหล่ง เงินทุนจากสถาบันการเงินต่าง ๆ ก็เป็นอุปสรรคประการสำคัญที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หลายรายไม่สามารถก้าวข้ามไปได้ โดยสาเหตุที่สถาบันการเงินไม่อนุมัติเงินทุนให้แก่ผู้ประกอบการนั้น มีมากมายหลายประการ ซึ่งเหตุผลที่ไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้สูงสุดคือ การที่

ผู้ประกอบการขาดหลักทรัพย์ในการเป็นประกันการชำระหนี้ตัวเอง (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2555) ซึ่งเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านของไทยแล้ว จะพบว่า ความสามารถของไทยในการให้ผู้ประกอบการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่าย อยู่ที่อันดับ 6 ของอาเซียน และที่อันดับ 71 ของโลก โดยมาเลเซีย ประเทศที่มีชายแดนติดกับไทย มีความสามารถในการให้ผู้ประกอบการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายเป็นอันดับ 1 ของอาเซียน และเป็นอันดับ 1 ของโลก (กำชัย จงจักรพันธ์, 2557)

ตารางที่ 1-1 เหตุผลที่ผู้ประกอบการไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้

เหตุผลที่ผู้ประกอบการไม่ได้รับอนุมัติสินเชื่อจากสถาบันการเงิน	ร้อยละ
ขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน	24.02
ไม่มีแผนธุรกิจที่ดี	19.94
ขาดศักยภาพในการทำกำไร/ สามารถชำระหนี้ได้	12.82
ขาดการจัดการทางการเงิน	10.15
กิจการไม่เป็นที่รู้จักของสถาบันการเงิน	11.21

ที่มา: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2555)

อย่างไรก็ดี ในปี 2558 ที่ผ่านมา รัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ร่วมกันผลักดันให้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลางซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ ให้สามารถใช้ทรัพย์สินที่มีมูลค่าของตน ไม่ว่าจะเป็น กิจการ สิทธิเรียกร้อง เครื่องจักร สินค้าคงคลัง หรือทรัพย์สินทางปัญญามาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ และเพื่อเปิดช่องว่างของกฎหมายค้ำประกัน จำนำ จำนองที่ไม่อำนวยความสะดวกนำทรัพย์สินดังกล่าวไปนั้นมาใช้เป็นหลักประกันได้ โดยประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มีแก่ทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวผู้ประกอบการเองที่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้น ตัวสถาบันการเงินก็สามารถปล่อยสินเชื่อได้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เนื่องจากความเสี่ยงที่ไม่ได้รับชำระหนี้คืนลดลง ธนาคารแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลธนาคารต่าง ๆ ก็ยินดี เนื่องจากมีการบริหารการเงินของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ หนี้ที่เสี่ยงต่อการไม่ได้รับชำระคืนในภาพรวมของประเทศก็จะลดลง ตัวผู้ฝากเงินกับสถาบันการเงิน ซึ่งเป็นเจ้าของเงินที่สถาบันการเงินนำไปปล่อยสินเชื่อให้แก่ผู้ประกอบการ ก็เกิดความพึงพอใจ เนื่องจากเงินของตนที่นำไปปล่อยกู้้นั้นมีความเสี่ยงลดลง และสุดท้าย ภาพลักษณ์ของประเทศชาติในสายตาของต่างชาติก็ดีขึ้น เนื่องจากเศรษฐกิจดีขึ้น และสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ลงทุนมากขึ้น (กำชัย จงจักรพันธ์, 2557)

แม้ว่าจะมีการประกาศบังคับใช้กฎหมายเพื่อสนับสนุนให้ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้นตามที่กล่าวไปนั้น หากแต่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีความจำเป็นต้องใช้เงินทุน เพื่อพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของตน และต้องการความช่วยเหลือจากกฎหมายฉบับดังกล่าว ไม่สามารถทราบถึงหรือตระหนักในเนื้อหาสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ได้อย่างถูกต้อง (กำชัย จงจักรพันธ์, 2557) ก็อาจทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ดั้งเดิมของผู้จัดร่างและผลักดัน

กฎหมายฉบับนั้น ดังนั้น บทบาทของช่องทางในการสื่อสารอันจะยังผลให้กฎหมายนั้นสามารถบังคับใช้กับกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยสาเหตุตามที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะทำการศึกษาช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี เพื่อจะได้ทราบถึงระดับองค์ความรู้ของผู้ประกอบการที่จำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจ ช่องทางการสื่อสารที่จะทำให้ผู้ประกอบการสามารถรับข่าวสารหรือทราบถึงข้อมูลที่จำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้ประกอบการให้สอดคล้องกับเป้าประสงค์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติซึ่งเน้นด้านการพัฒนาที่ตัวบุคลากรต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ
3. เพื่อเสนอแนะช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาจำกัดขอบเขตของการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจตามข้อกำหนดพื้นฐานของกฎหมายเท่านั้น โดยกฎหมายฉบับดังกล่าว ได้แก่ พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 นอกจากนี้ ทรัพย์สินที่ใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ ที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ จำกัดเฉพาะทรัพย์สินที่เป็นกิจการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเท่านั้น

2. ขอบเขตด้านประชากร

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษากับผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามความหมายที่พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 พร้อมด้วยกฎกระทรวงใดให้ไว้เท่านั้น เนื่องจากเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้ได้รับประโยชน์

จากการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 และเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคตได้ ดังนั้น การเข้าถึงแหล่งเงินทุนจึงเป็นสิ่งจำเป็นต้องทำ ความรู้จัก และเข้าใจอย่างถ่องแท้ การศึกษาการรับรู้และความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจจึงมีความ น่าสนใจและน่าจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ประกอบการเองและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องที่จะต้อง ทำการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ด้วย

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขต จังหวัดชลบุรีเท่านั้น ซึ่งมีจำนวนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งสิ้น 101,353 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2558) และสามารถกำหนดขนาดกลุ่ม ตัวอย่างโดยอาศัยวิธีการคำนวณจากสูตรของ Yamane (1973) ได้จำนวนประชากร ทั้งสิ้น 400 ราย

3. ขอบเขตด้านเวลา

ทำการเก็บข้อมูลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นระยะเวลา 3 เดือน ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2561 ถึงวันที่ 15 กันยายน 2561

ประโยชน์ในการศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาเรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. เพื่อสร้างความตระหนักรู้ให้แก่ตัวผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมถึงข้อ กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน
2. เพื่อเป็นช่องทางให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการทราบถึง วิธีการเข้าถึงแหล่งเงินทุนสำหรับใช้ในการขยายธุรกิจได้ง่ายยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นข้อมูลให้แก่หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการนำไปใช้พัฒนาความรู้ความ เข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีสำหรับการนำ ทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจให้ถูกต้องสอดคล้องกับที่พระราชบัญญัติหลักประกันทาง ธุรกิจ พ.ศ. 2558 ได้กำหนดไว้ รวมไปถึงการพัฒนาช่องทางการสื่อสารไปยังกลุ่มเป้าหมายวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมให้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย

คำถามการวิจัย

1. ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีมีความรู้เข้าใจในการ นำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจหรือไม่
2. ช่องทางการสื่อสารรูปแบบใดที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้ เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

นิยามศัพท์ในการศึกษา

ช่องทางการสื่อสาร หมายถึง สื่อซึ่งเป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารเข้าด้วยกัน ช่วยในการนำพาสารจากผู้ส่งสารไปหาผู้รับสาร ทั้งนี้ สื่อที่ใช้นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน มีอยู่ 4 รูปแบบ ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่ออินเทอร์เน็ต

ความรู้และความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการจดจำข้อเท็จจริง เรื่องราว เหตุการณ์ รายละเอียด สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นไปแล้ว และสามารถระลึกนึกถึงเหตุการณ์หรือ เรื่องราวที่บันทึกนั้นไว้ เพื่อสามารถนำไปใช้เปรียบเทียบหรืออธิบายขยายความ แปลความกับ เหตุการณ์หรือเรื่องราวก่อนหน้านั้นได้ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ คือ ความสามารถของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในการจดจำและระลึกถึง รวมไปถึงการแปลความ ขยายความอันเกี่ยวข้องกับการนำทรัพย์สินของตนมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจภายใต้ พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด กลางและขนาดย่อมตามความหมายที่พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 พร้อมด้วยกฎกระทรวงได้กำหนดไว้ โดยต้องมีลักษณะคือ

1. วิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่
 - 1.1 กิจการผลิตสินค้าหรือให้บริการ ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือมีมูลค่า สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท
 - 1.2 กิจการค้าส่ง ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 25 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท
 - 1.3 กิจการค้าปลีก ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 15 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 30 ล้านบาท
2. วิสาหกิจขนาดกลาง ได้แก่
 - 2.1 กิจการผลิตสินค้าหรือให้บริการ ที่มีการจ้างงานเกินกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท
 - 2.2 กิจการค้าส่ง ที่มีการจ้างงานเกินกว่า 25 คน แต่ไม่เกิน 50 คน หรือมีมูลค่า สินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท
 - 2.3 กิจการค้าปลีก ที่มีการจ้างงานเกินกว่า 15 คน แต่ไม่เกิน 30 คน หรือมีมูลค่า สินทรัพย์ถาวรเกินกว่า 30 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 60 ล้านบาท
3. ในกรณีที่จำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวร อย่างใดอย่างหนึ่งเข้าลักษณะ ของลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางเพียงอย่างเดียว ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นยังมีลักษณะเป็นวิสาหกิจ ขนาดย่อม

หลักประกันทางธุรกิจ หมายถึง ทรัพย์สินภายใต้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ที่สามารถนำมาใช้เป็นประกันการชำระหนี้ของลูกหนี้ เพื่อให้เจ้าหนี้เกิดความเชื่อมั่นว่า แม้ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ ตนเองยังมีสิทธิได้รับชำระหนี้โดยบังคับเอากับทรัพย์สินที่นำมาเป็นประกันนั้น โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณา ดังนี้

1. สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ จะกล่าวถึงความหมายของสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ คู่สัญญา ทรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้
 2. การดำเนินการทางทะเบียน จะกล่าวถึงแบบของสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ และวิธีการจดทะเบียนตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด
 3. สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก จะกล่าวถึง สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน และสิทธิและหน้าที่ของผู้รับหลักประกัน รวมไปถึงความรับผิดชอบระหว่างผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกันกับบุคคลภายนอก
 4. การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ จะกล่าวถึง รูปแบบ ขั้นตอน วิธีการ สำหรับการ บังคับหลักประกันในกรณีทรัพย์สินที่เป็นกิจการของผู้ให้หลักประกัน รวมไปถึงหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน การคัดค้านผู้บังคับหลักประกันสำหรับกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วย
 5. ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ จะกล่าวถึง เหตุที่จะทำให้สัญญาหลักประกันทางธุรกิจระงับสิ้นไปต่าง ๆ และการบังคับหลักประกันสำหรับกรณีหนี้ขาดอายุความแล้ว
 6. บทกำหนดโทษ จะกล่าวถึง โทษทางอาญาสำหรับกรณีไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ พระราชบัญญัตินี้กำหนด รวมไปถึงโทษสำหรับกรณีเจตนากระทำการต่าง ๆ ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องตาม สัญญาหลักประกันทางธุรกิจเกิดความเสียหาย
- ทรัพย์สิน หมายถึง ทรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้ โดยใน การศึกษาครั้งนี้ จะพิจารณาเฉพาะการนำกิจการมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจเท่านั้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้เสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารและช่องทางการสื่อสาร
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ
3. แนวคิดเกี่ยวกับการประกันการชำระหนี้
4. แนวคิดและสาระสำคัญของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558
5. แนวคิดเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารและช่องทางการสื่อสาร

ความหมายของการสื่อสาร

ในยุคปัจจุบันการสื่อสารถือเป็นทักษะที่สำคัญต่อมนุษย์ในการเชื่อมต่อกับบุคคลอื่น ๆ ให้สามารถรับรู้และเข้าใจความหมายได้ตรงกัน ซึ่งการติดต่อสื่อสารดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้หลายวัตถุประสงค์ บางวัตถุประสงค์เพียงเพื่อต้องการให้ผู้รับสารทราบและเข้าใจ บางวัตถุประสงค์ต้องการให้ผู้รับสารดำเนินการบางอย่าง ซึ่งจากการค้นคว้าของผู้วิจัยพบว่า ได้มีผู้ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ ดังนี้

การสื่อสาร คือ กระบวนการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร (ปิยะมาศ พัดผล, 2556) หรือเป็นการถ่ายทอดเรื่องราว ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ความรู้สึก ประสบการณ์ ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร (กัมพล ทุมจันทิก, 2558; ดาริณ ชรัชกิตติกุล, 2558; ราชบัณฑิตยสภา, 2554; อรญา บำรุงกิจ, 2558) ผ่านสื่อ คำพูด การเขียน สัญลักษณ์ ดนตรี ภาพวาด หรือการแสดงกิริยาท่าทางก็ได้ (กัมพล ทุมจันทิก, 2558; ดาริณ ชรัชกิตติกุล, 2558; อรญา บำรุงกิจ, 2558) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้รับรู้และเข้าใจความหมายของสาร (กัมพล ทุมจันทิก, 2558; ดาริณ ชรัชกิตติกุล, 2558; อรญา บำรุงกิจ, 2558) ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และสามารถมีปฏิกริยาโต้ตอบระหว่างกัน (ปิยะมาศ พัดผล, 2556) โดยในการสื่อสารนั้นต้องมีบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องตั้งแต่ 2 บุคคลขึ้นไป (ปิยะมาศ พัดผล, 2556) และมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ผู้ส่งข่าวสาร (Sender), ผู้รับข่าวสาร (Receiver) และตัวข่าวสาร (Message) (กัมพล ทุมจันทิก, 2558; ชฎาภรณ์ หลวงแก้ว, 2549) ทั้งนี้ ผู้ใช้การสื่อสารจะต้องเลือกใช้การสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์และถูกต้องกับกิจกรรมนั้นๆ (กัมพล ทุมจันทิก, 2558; ชฎาภรณ์ หลวงแก้ว, 2549)

จะเห็นได้ว่า จากที่กล่าวไปข้างต้น การสื่อสาร คือกระบวนการที่ประกอบด้วย ส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการได้แก่ ผู้ส่งสาร ตัวสาร และผู้รับสาร โดยผู้ส่งสารจะถ่ายทอด

ความหมายที่ต้องการผ่านข้อความ ความรู้ ความรู้สึก ท่าทาง กิริยาอาการ ให้แก่ผู้รับสารทราบและเข้าใจถูกต้องตรงกัน โดยในการสื่อสารแต่ละครั้งอาจมีวัตถุประสงค์แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับตัวผู้ส่งสารและบริบทรอบข้างของการสื่อสารนั้น ๆ

องค์ประกอบของกระบวนการสื่อสาร

เสรี วงษ์มณฑา (2540 อ้างถึงใน ธีรต์ม พิริยะพลิน, 2558) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. ผู้ส่งสาร (Source or sender) คือ ผู้ที่เริ่มต้นดำเนินการสื่อสาร ซึ่งอาจมีเพียงคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ หรืออาจเป็นบุคคลธรรมดา หรือหน่วยงานหรือองค์กรก็ได้ โดยการสื่อสารของผู้ส่งสารนั้นจำต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ชัดเจนว่าต้องการสื่อสารอะไรให้ผู้รับสารทราบ มีเนื้อหาอย่างไร ใช้วิธีสื่อสารวิธีใด และจะต้องมีความเข้าใจในสารที่จะสื่ออย่างถ่องแท้ เพื่อที่จะสามารถดูว่าผู้รับสารเข้าใจถูกต้องตรงกันหรือไม่ และมีปฏิกิริยาตอบกลับ (Feedback) อย่างไร ซึ่งปฏิกิริยาตอบกลับของผู้รับสารนี้จะทำให้ผู้ส่งสารทราบว่าการสื่อสารของตนมีความชัดเจนหรือไม่ อย่างไร

2. สาร (Message) คือ สิ่งเร้าหรือสิ่งที่เป็นความหมายที่สื่อออกไปให้ผู้รับสารหรือบุคคลอื่นทราบ เช่น คำพูด ตัวหนังสือ ตัวเลข หรือรูปภาพ ทั้งนี้ รวมไปถึงอากัปกริยา อาการท่าทาง ลักษณะของน้ำเสียง บริบทต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความหมายและทำให้ผู้รับสารเข้าใจ โดยหากผู้ส่งสารและผู้รับสารมีทักษะในการสื่อสารที่ใกล้เคียงกันแล้ว จะทำให้การสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ช่องทางการสื่อสาร (Channel) คือ เครื่องมือหรือช่องทางในการนำสารไปให้ผู้รับสารทราบความหมายของสารนั้นตามความมุ่งหวังของผู้ส่งสาร โดยการส่งสารนี้อาจเกิดขึ้นโดยใช้วิธีการผ่านประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่ง หรือหลายทางร่วมกัน ทั้งนี้ สื่อหรือช่องทางในการนำสารไปยังผู้รับสารอาจเป็นสื่อตามธรรมชาติ อันได้แก่ แสง เสียง หรืออากาศ หรืออาจจะเป็นสื่อที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นก็ได้ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร วารสาร รายงาน แผ่นผัง แผนภูมิ เป็นต้น

4. ผู้รับสาร (Receiver) คือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่รับสารจากผู้ส่งสารนั้น โดยการสื่อสารจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ต่อเมื่อผู้รับสารรับสารโดยเข้าใจและรู้ความหมายของสารที่ผู้ส่งสารส่งมานั้น และมีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับไป ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้รับสารจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะตัดสินว่าการสื่อสารในครั้งนั้นประสบความสำเร็จหรือไม่ อย่างไรก็ดี ในการรับสารอย่างถูกต้องและเข้าใจของผู้รับสารนั้น จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนและพัฒนาทักษะในการสื่อสารประเภทต่าง ๆ ทั้งด้านการฟัง การอ่าน การคิด การรับรู้ การตีความ การนำทัศนคติและประสบการณ์ที่สั่งสมมาใช้ในการช่วยแปลความให้ได้ถูกต้องครบถ้วนที่สุดด้วย

5. ผลของการสื่อสาร (Effects of communication) โดยเมื่อมีการสื่อสารเกิดขึ้น ความสัมพันธ์ของผู้สื่อสารก็จะเกิดขึ้นเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็น ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร กิริยาท่าทางที่ใช้ในการตอบโต้ระหว่างกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งต่อประสิทธิภาพของการสื่อสารโดยรวม

รูปแบบของการสื่อสาร

จากที่ได้กล่าวไปข้างต้น การสื่อสารเป็นกิจกรรมที่ไม่มีวัตถุประสงค์ตายตัวแน่นอน จึงทำให้รูปแบบการสื่อสารมีมากมายหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับทัศนะนั้น ๆ อย่างไรก็ดี ในแต่ละรูปแบบมักจะมีองค์ประกอบที่สำคัญคล้ายคลึงกัน ซึ่งได้แก่ แนวคิดพื้นฐานหรือทฤษฎีที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของ

การสื่อสาร พร้อมกับอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งเหล่านั้นตามทัศนะเหล่านั้น ซึ่งมีดังนี้ (ชฎาภรณ์ หลวงแก้ว, 2549)

1. รูปแบบการสื่อสารของอริสโตเติล (Aristotle's model of communication)

รูปแบบการสื่อสารของอริสโตเติลนี้ ถือได้ว่าเป็นรูปแบบการสื่อสารที่เก่าแก่ที่สุด โดยอริสโตเติลได้อธิบายว่า รูปแบบการสื่อสารนั้นจะประกอบด้วย 5 ส่วน ซึ่งได้แก่ ผู้พูด สารหรือคำพูด ผู้ฟัง โอกาส และผลกระทบที่เกิดขึ้น ซึ่งอริสโตเติลได้แนะนำเพิ่มเติมว่า การพูดแต่ละครั้ง ผู้พูดจะต้องใช้ถ้อยคำในการพูดแต่ละครั้งไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับตัวผู้ฟังและโอกาสในการพูดนั้นๆ เป็นสำคัญ ดังนั้น จึงถือได้ว่า รูปแบบการสื่อสารประเภทนี้เหมาะกับการสื่อสารในที่ชุมชนหรือสาธารณะ

2. รูปแบบการสื่อสารของแชนนอนและวีเวอร์ (Shannon and weaver's model of communication)

รูปแบบการสื่อสารของแชนนอน และวีเวอร์นี้จะประกอบด้วย 9 ส่วน ได้แก่ แหล่งข้อมูล (Information Source), ข่าวสารที่ส่งไป (Message) ตัวนำข่าวสาร (Transmitter) สัญญาณ (Signal) สัญญาณที่รับ (Received signal) ผู้รับข่าวสาร (Receiver) สารหรือข่าวที่รับ (Message) จุดหมายปลายทาง (Destination) และ สิ่งรบกวน (Noise) ทั้งนี้ ตัวอย่างของการสื่อสารรูปแบบนี้ได้แก่ การสื่อสารทางโทรศัพท์ โดยตัวผู้พูดจะถือเป็นแหล่งข้อมูล มีการพูดส่งข่าวสารผ่านทางไมโครโฟนซึ่งถือเป็นตัวนำข่าวสาร จากนั้นจะแปลงคำพูดเป็นสัญญาณหรือกระแสไฟฟ้าผ่านทางสายโทรศัพท์ และตัวผู้รับก็จะได้รับสัญญาณนั้นโดยเข้าใจเป็นความหมายของสารนั้น ซึ่งก็คือจุดหมายปลายทางนั่นเอง ทั้งนี้ บางครั้งในการส่งข่าวสารนี้ก็อาจเกิดสิ่งรบกวน เช่น สัญญาณแทรกต่าง ๆ ได้ เป็นต้น

3. รูปแบบการสื่อสารของบาร์นลันด์ (Barnlund's transactional model of communication)

รูปแบบการสื่อสารของบาร์นลันด์เน้นการสื่อสารระหว่างบุคคล 2 บุคคลเป็นสำคัญและอาจดัดแปลงไปประยุกต์ใช้สำหรับการสื่อสารสำหรับกลุ่มย่อยและการพูดในที่ชุมชนก็ได้ โดยการสื่อสารรูปแบบนี้ ผู้ส่งข่าวและผู้รับข่าวต่างทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารและผู้รับสารในขณะเดียวกัน กล่าวคือเป็นทั้งผู้ใส่ความหมาย (Encoding) และถอดความหมาย (Decoding) ในขณะเดียวกัน ดังนั้น ตามรูปแบบการสื่อสารประเภทนี้ผู้พูดและผู้ฟังจึงไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ ส่วนประกอบของการสื่อสารอื่น ๆ ก็คงเหมือนรูปแบบการสื่อสารอื่น ๆ

4. รูปแบบการสื่อสารของแมครอสกี (The McCroskey-Lasson-Knapp interpersonal communication model)

รูปแบบการสื่อสารของแมครอสกีนี้มีแนวคิดว่าการสื่อสารมีลักษณะเป็นวงกลม ไม่มีจุดสิ้นสุดที่แท้จริง โดยในการสื่อสารรูปแบบนี้นั้น จะเป็นกระบวนการระหว่างผู้ส่งข่าวและผู้รับข่าว แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน และต่างทำหน้าที่ทั้งเข้ารหัสและถอดรหัสความหมายซึ่งกันและกัน ไม่อาจระบุได้ว่าเริ่มต้นหรือสิ้นสุดเมื่อใด ซึ่งทั้งสองฝ่ายนี้จะเป็นผู้ก่อให้เกิดข่าวสารและกำหนดพฤติกรรมในการสื่อสารครั้งนี้

5. รูปแบบการสื่อสารของเบอร์โล (Berlo's model of communication) (มนตรี จิวไรท์, 2546)

รูปแบบการสื่อสารของเบอร์โล ได้กล่าวถึงคุณลักษณะและปัจจัยที่เกี่ยวข้องใน กระบวนการสื่อสารไว้ในหนังสือ The Process of Communication ว่าประกอบด้วย 6 ประการ ได้แก่ แหล่งสาร (Communication source) ผู้เข้ารหัส (Encoder) สาร (Message) ช่องสาร (Channel) ผู้ถอดรหัส (Decoder) และผู้รับสาร (Receiver) อย่างไรก็ตาม ในการส่งสารและรับสาร ส่วนใหญ่นั้น แหล่งสารและผู้เข้ารหัสมักจะรวมอยู่ในตัวคนเดียวกัน เรียกว่า ผู้ส่งสาร (Source) และ ผู้ถอดรหัสและผู้รับสารก็มักจะรวมอยู่ในตัวคนเดียวกัน เรียกว่า ผู้รับสาร (Receiver) ดังนั้น แบบจำลอง รูปแบบการสื่อสารของเบอร์โลจึงมักนิยามกล่าวถึงเพียง 4 ส่วนสำคัญเท่านั้น ดังนี้

แหล่งสาร (Source) หมายถึง บุคคลที่ส่งข่าวสารโดยการเข้ารหัสและถ่ายทอดเนื้อหาของ ข่าวสารนั้นออกไปเป็นคำพูด กิริยา ท่าทาง สัญลักษณ์ ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อแหล่งสารนี้ ได้แก่ ความ เชี่ยวชาญชำนาญ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ระบบสังคมและวัฒนธรรมที่แหล่งสารหรือผู้ส่งสารอาศัยอยู่นั้น สาร (Message) หมายถึง ผลผลิตของเนื้อหาสาระ อารมณ์ ความรู้สึกของผู้ส่งสารที่ ต้องการจะถ่ายทอดออกไป ซึ่งอาจปรากฏในรูปของภาษาพูด ภาษาเขียน หรือกิริยาท่าทางก็เป็นได้ โดยมีส่วนที่สำคัญ 5 ส่วน คือ โครงสร้าง (Structure) องค์ประกอบ (Element) เนื้อเรื่อง (Content) การทำข่าว (Treatment) และรหัส (Code) โดยองค์ประกอบคือชิ้นส่วนต่าง ๆ ของสาร เมื่อนำมา ประกอบกัน จะเรียกว่า โครงสร้าง ส่วนเนื้อเรื่อง คือ ข้อความ แนวคิด ที่แสดงออกผ่านทางข่าวสารนี้ การทำข่าว คือการเรียบเรียงเนื้อหาข่าวสารลงและใส่ความหมายให้กับข่าวสารนั้นตามที่ต้องการ และ รหัส คือ สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่นำมาประกอบเพื่อสื่อความหมาย

ช่องสาร (Channel) หมายถึง ช่องทางต่าง ๆ ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย ส่วนสำคัญ 5 ส่วนได้แก่ การเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การสัมผัส และการรับรู้รส ซึ่งจากการศึกษา ของเบอร์โลยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้ว่า ช่องทางการสื่อสารรูปแบบใดที่ให้ประโยชน์แก่ผู้รับสาร มากที่สุด

ผู้รับสาร (Receiver) หมายถึง บุคคลผู้รับข้อมูลจากผู้ส่งสารในตอนต้น ซึ่งมีปัจจัยที่มีผล ต่อการรับรู้ของผู้รับสารเช่นเดียวกับแหล่งสารคือ ความเชี่ยวชาญชำนาญ ทักษะ ทักษะ ระบบ สังคมและวัฒนธรรม

ทั้งนี้ รูปแบบการสื่อสารของเบอร์โล ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายและนิยมนำมา ประยุกต์สำหรับการจัดการการติดต่อสื่อสาร จนมีชื่อเรียกว่า SMCR Model (มนตรี รุโรชไธ, 2546)

ช่องทางการสื่อสาร

ตามรูปแบบการสื่อสารต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไปข้างต้น สื่อหรือช่องทางการสื่อสารนับได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การสื่อสารระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากสื่อเป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารเข้าด้วยกัน ทำให้สารจากผู้ส่งสารไปหาผู้รับสาร ได้ สื่อจึงมีบทบาทในการกำหนดความสำเร็จของการสื่อสาร รวมไปถึงเป็นตัวที่สนับสนุนให้ผู้รับสาร เกิดความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก ทักษะ ทักษะ และพฤติกรรมตามที่ผู้ส่งสารต้องการได้

ทั้งนี้ ในการจำแนกสื่อและช่องทางการสื่อสารสามารถแบ่งออกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่จะนำมาใช้จำแนกนั้น โดย ญรัฐวิภา สิ้นสุวรรณ 2548 อ้างถึงใน กิตติยา ปรีตถจริยา (2552) และ ธีรธัม พริยะพลิน (2558) ได้จำแนกสื่อและช่องทางการสื่อสารออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. ช่องทางการสื่อสารผ่านสื่อบุคคล คือ การใช้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในการสื่อสารกับผู้รับสารในลักษณะซึ่งหน้า (Face-to-face Communication) ซึ่งการสื่อสารประเภทนี้จะประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยผู้ส่งสารจะถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ทักษะคิด หรือข้อมูล ความต้องการของตนไปยังผู้รับสาร เพื่อให้เกิดการตอบโต้หรือปฏิริยาสนองกลับ สารที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นวจนสาร ในลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง ทั้งนี้ การสื่อสารประเภทนี้มีข้อดีคือ สามารถโน้มน้าวใจผู้รับสารที่มีปฏิริยาต่อต้านหรือเฉยเมยได้ดีกว่าสื่อประเภทอื่น รวมทั้งยังทำให้ผู้ส่งสารสามารถทราบถึงปฏิริยาตอบสนองได้ทันที ตลอดจนพรศที่เกดจากการเลือกรับสาร เลือกตีความ เลือกจดจำของผู้รับสารได้ ตัวอย่างสื่อประเภทนี้ เช่น การใช้พนักงานขายโฆษณาประชาสัมพันธ์ลูกค้าให้เข้ามาใช้บริการซ้ำ เป็นต้น

2. ช่องทางการสื่อสารผ่านสื่อมวลชน คือ การถ่ายทอดข่าวสารของแหล่งข่าวหรือผู้ส่งสาร ซึ่งอาจมีมากกว่าหนึ่งคน ไปยังผู้รับสารจำนวนมาก โดยอาศัยสื่อที่มีคุณสมบัติที่ทำให้ผู้รับสารสามารถทราบสารดังกล่าวได้ในเวลาพร้อมกันและรวดเร็ว ซึ่งอาจจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ การแพร่กระจายของข่าวสารที่มีอยู่ หรืออาจเป็นการสร้างทัศนคติหรือค่านิยมใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นก็ได้ อย่างไรก็ตาม ทัศนคติหรือค่านิยมดังกล่าวจะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้รับสารมีการรับสารในแนวเดียวกันบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ดังนั้น สื่อมวลชนจะไม่ได้มีผลกระทบต่อผู้รับสารในทันที หรือในระยะเวลายันสั้น แต่จะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารในลักษณะของการสะสม (Cumulative impact) มากกว่า ตัวอย่างสื่อประเภทนี้ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือภาพยนตร์ เป็นต้น

3. ช่องทางการสื่อสารผ่านสื่อเฉพาะกิจ คือ การสื่อสารโดยอาศัยสื่อที่มีการจัดขึ้นเป็นพิเศษ เพื่อใช้กับกิจกรรมนั้นโดยเฉพาะ ซึ่งอาจมีวัตถุประสงค์ในการรณรงค์ ใจใจ เผยแพร่ หรือให้ความรู้กับผู้รับสารที่เป็นกลุ่มนั้น ๆ โดยสื่อเฉพาะกิจนี้จัดเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งแต่ถูกพัฒนาเนื้อหาให้มีประโยชน์สำหรับกลุ่มคนเฉพาะกลุ่มแน่นอน เนื้อหาที่จะสื่อจึงต้องง่ายต่อการเข้าใจในความหมายของสารนั้น ตัวอย่างสื่อประเภทนี้ เช่น หนังสือ คู่มือ จุลสาร จดหมายข่าว โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิวหรือใบแทรก การจัดนิทรรศการ การประชุมสัมมนา

นอกจากสื่อทั้งสามประเภทข้างต้นนั้น สื่อที่มีอิทธิพลและได้รับความนิยมอีกชนิดหนึ่งในการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ในปัจจุบัน ได้แก่ **สื่ออินเทอร์เน็ต** ซึ่งสื่อดังกล่าวเป็นสื่อที่รวมข้อดีของสื่อต่าง ๆ ไว้ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารแบบมีภาพและเสียงของสื่อโทรทัศน์ การให้ผู้รับสารสามารถเข้ามามีส่วนร่วมและมีเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงเช่นเดียวกับสื่อวิทยุและสื่อนิตยสาร นอกจากนี้ ยังสามารถนำเสนอข้อมูลข่าวสารได้ในปริมาณมาก สามารถติดต่อกับผู้รับข่าวสารได้ทันทีในเวลาผู้รับสารต้องการ มีความต่อเนื่องและสามารถส่งถึงผู้รับสารเป็นวงกว้างได้ สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา เป็นต้น (โปรดปราน รังสิมันตุชาติ, 2557)

ทั้งนี้ สื่อสังคมออนไลน์ที่ใช้อยู่ปัจจุบัน สามารถสรุปได้ 5 ประเภท ได้แก่ 1. บล็อก (Blog) มาจากคำเต็มว่า Weblog มีลักษณะเหมือนเว็บบอร์ดที่ให้ผู้ใช้งานสามารถเขียนบทความและทำการเผยแพร่ความรู้ดังกล่าวได้โดยง่ายและไม่จำกัด 2. เครือข่ายสังคม (Social network) ในอินเทอร์เน็ต ถูกใช้เพื่อเขียนอธิบายความสนใจหรือกิจกรรมที่ทำ เชื่อมโยงเครือข่ายด้วยการสนทนาทางออนไลน์ได้ ตัวอย่างเช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) มายสเปส (MySpace) ลิงค์อิน (Linkedin) 3. ไมโครบล็อก (Microblog) เป็นสื่อที่จำกัดตัวอักษรในการสื่อสารไปยังออนไลน์ จำต้องเขียน

ข้อความสั้น ๆ เท่านั้น เช่น ทวิตเตอร์ (Twitter) เป็นต้น 4. Media Sharing เป็นเว็บไซต์ที่สามารถแบ่งปันรูปหรือวิดีโอให้แก่สาธารณชนหรือสมาชิกได้ เช่น ยูทูบ (Youtube) ฟลิค (Flickr) โฟร์แชร์ (4shared) เป็นต้น และ 5. (Social News and Bookmarking) เป็นเว็บไซต์ที่เชื่อมโยงไปยังบทความที่ต้องการแบ่งปัน โดยผู้ใช้เป็นผู้ส่งและมีการเปิดโอกาสให้ผู้ชมสามารถลงคะแนนเพื่อแสดงว่าบทความหรือข่าวสารดังกล่าวมีความน่าสนใจและเป็นที่น่าสนใจหรือไม่ (เขมณัฐ มิ่งศิริธรรม, 2556 อ้างถึงใน นิमित ชุ่นสั้น, 2559)

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารและช่องทางการสื่อสารที่กล่าวมาทั้งหมด จึงสามารถสรุปได้ว่า ช่องทางการสื่อสารหรือสื่อที่นิยมใช้อยู่ในปัจจุบัน สามารถจำแนกได้เป็น 4 ประเภทหลัก ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่ออินเทอร์เน็ต ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ จึงจะนำช่องทางการสื่อสารดังกล่าวไปใช้ศึกษาและสำรวจว่า ช่องทางการสื่อสารรูปแบบใดที่จะมีอิทธิพลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้มีประสิทธิภาพที่สุด

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ

ความหมายของความรู้

ในยุคที่ข้อมูลได้กลายมาเป็นของล้ำค่าในปัจจุบัน การทราบถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็วก่อนผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของผู้บริโภคคู่แข่ง หรือการทราบถึงภาวะเปราะบางที่สำคัญในการเฝ้าต่อการดำเนินธุรกิจ ล้วนส่งผลต่อการสร้างความได้เปรียบในการทำธุรกิจหรือการใช้ชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก ความรู้จึงถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญของมนุษย์ที่จะใช้ในการจดจำ แปลความ และอ่านสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ ซึ่งจากการค้นคว้าของผู้วิจัย พบว่า ได้มีผู้ให้ความหมายของความรู้ไว้ใกล้เคียงกัน ดังนี้

ความรู้ หมายถึง ความสามารถในการจดจำ ระลึกถึง และเข้าใจในรายละเอียดข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้สั่งสมมา (กนกวรรณ คำมาบุตร, 2554; กรรณิกา เขจรลาภ, 2557; กิตขจร เรื่องแก้ว, 2551; กุสุมา ศรีสวัสดิ์, 2552; พันธนนท์ กิจพ่วงสุวรรณ, 2554) รวมถึงรูปแบบของการเรียนรู้หรือการรับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ โดยเหตุการณ์ดังกล่าวอาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือที่มนุษย์สร้างขึ้นทางสังคมก็ได้ (กิตขจร เรื่องแก้ว, 2551) และสามารถแปลความตีความ สรุปหรือขยาย สื่อความหมาย หรือแสดงความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องนั้น เมื่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นได้ผ่านเข้ามาอีกครั้ง (กนกวรรณ คำมาบุตร, 2554; กรรณิกา เขจรลาภ, 2557; กุสุมา ศรีสวัสดิ์, 2552; พันธนนท์ กิจพ่วงสุวรรณ, 2554)

ความรู้ คือ การรับรู้และสั่งสมซึ่งข้อมูล ข้อเท็จจริง เหตุการณ์ พฤติกรรม กฎเกณฑ์ เรื่องราว (วราภรณ์ ศรีเหนียง, 2558; วรณรัตน์ ทองวินิชิศิลป์, 2555) รายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้รับมาจากการสังเกตหรือประสบพบเจอ รวมไปถึงประสบการณ์ที่ผ่านการประมวลผล ภูมิหลังหรือความรู้พื้นฐานที่จดจำและระลึกขึ้นได้ ซึ่งบุคคลนั้นได้รับ (วรณรัตน์ ทองวินิชิศิลป์, 2555) และมีการแสดงออกมาผ่านพฤติกรรมที่สามารถวัดประเมินได้หรือสังเกตได้ (กิตขจร เรื่องแก้ว, 2551; วรณรัตน์ ทองวินิชิศิลป์, 2555) เพื่อนำไปใช้อธิบายและเปรียบเทียบสิ่งที่มีลักษณะหรือสภาพคล้ายคลึงกัน

โดยมีจุดประสงค์ในการขยายความ แปลความของสิ่ง ๆ นั้น (วรารณ ศรีเหนียง, 2558) ทั้งนี้ ความรู้ดังกล่าวมิได้ตั้งแต่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงซับซ้อนมาก (วรุณรัตน์ ทองวินิจศิลป์, 2555)

ความรู้ คือ ข้อมูล ซึ่งประกอบไปด้วย ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หลักการ ทฤษฎี รูปแบบ และข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งผ่านการประมวลผลและจัดระบบให้เป็นสารสนเทศ เพื่อพร้อมสำหรับการนำไปใช้ต่อไป (ฐิติชญาณ์ นาวา, 2555)

จากความหมายของความรู้ที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่า ความรู้ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการจดจำข้อเท็จจริง เรื่องราว เหตุการณ์ รายละเอียด สิ่งแวดล้อมรอบตัวต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นไปแล้ว และสามารถระลึกนึกถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่บันทึกนั้นไว้ เพื่อสามารถนำไปใช้เปรียบเทียบหรืออธิบายขยายความ แปลความกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่คล้ายคลึงกันนั้นได้

แนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความเข้าใจ โดยมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

เกษร ม้าทอง (2550) และ นัตติกาญจน์ ทองบุญฤทธิ์ (2552) ได้ให้ความหมายในทิศทางเดียวกันว่า ความเข้าใจ หรือ Comprehension นั้น เป็นความสามารถของผู้รับสารในการจับใจความของสิ่งที่ได้รับรู้ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในลักษณะของรูปธรรมหรือนามธรรม โดยผู้รับสารจะต้องสามารถถ่ายทอดหรือบรรยายความหมายหรือรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ ความเข้าใจนี้จะประกอบไปด้วย

1. การแปลความ (Translation) คือ การสื่อความหมายหลังจากได้รับสาร ให้ออกมาในรูปแบบของความหมายอื่น
2. การตีความ (Interpretation) คือ การอธิบายหรือสรุปสิ่งที่ได้รับรู้มา
3. การขยายความ (Extrapolation) คือ การพิจารณาเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากที่ได้รับรู้มา ไม่ว่าจะเป็นการนำไปใช้ ผลที่เกิดขึ้น หรือผลที่อาจจะเกิดต่อไปในอนาคต

ระดับความรู้

เบนจามิน บลูม (1956 อ้างถึงใน พันธนนท์ กิจพวงสุวรรณ, 2554) ได้กล่าวถึงความรู้ต่าง ๆ รวม 6 ระดับ ซึ่งมีจากระดับต่ำไปจนถึงระดับสูง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) คือ การจดจำและระลึกถึงเหตุการณ์ ปรัชญาการณ ความคิด และสิ่งรอบตัวต่าง ๆ ซึ่งเริ่มจากความจำระดับง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน เป็นอิสระจากกัน ไม่สัมพันธ์กัน ตลอดจนถึงความจำที่มีความซับซ้อน ต้องพิจารณาอย่างสัมพันธ์กัน
2. ความเข้าใจหรือความคิดรวบยอด (Comprehension) คือ ความสามารถในการขยายขอบเขตความรู้และการจดจำเดิมให้กว้างออกไป โดยอาศัยตรรกะและความเป็นเหตุเป็นผล เพื่อแปลความหมาย หรือขยายความสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
3. การนำไปปรับใช้ (Application) คือ ความสามารถในการนำความรู้ความจำและความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเดิมที่มีอยู่ไปใช้แก้ไขปัญหาที่แตกต่างออกไป หรือเป็นประเด็นใหม่สำหรับเรื่องนั้น โดยเฉพาะการผสมผสานทักษะการจำ การมีความคิดรวบยอด การแปลความ การสรุปเข้าด้วยกัน

4. การวิเคราะห์ (Analysis) คือ ความสามารถในการจำแนกแยกแยะสิ่งที่สัมพันธ์กันและทำการพิจารณาเป็นส่วน ๆ รวมไปถึงการมองหาที่มาของความสัมพันธ์ดังกล่าวว่า ส่วนประกอบที่แยกออกมานั้นสอดคล้องหรือสามารถเข้ากันได้จริงหรือไม่ ซึ่งจะทำให้เข้าใจสิ่ง ๆ นั้นมากขึ้น จึงถือว่าทักษะการวิเคราะห์นี้เป็นทักษะที่สูงกว่า ความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปปรับใช้

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) คือ ความสามารถในการรวมส่วนประกอบหรือส่วนย่อยต่าง ๆ เข้าเป็นเรื่องราวหรือเนื้อหาสาระเดียวกัน เพื่อสร้างรูปแบบหรือเค้าโครงความคิดความสัมพันธ์ขึ้นมา โดยเค้าโครงดังกล่าวอาจเป็นเค้าโครงที่ไม่ชัดเจน ทั้งนี้ กระบวนการสังเคราะห์นี้จำเป็นต้องอาศัยการสร้างสรรค์ภายใต้กรอบหรือขอบเขตของสิ่งที่กำหนดไว้เป็นสำคัญด้วย

6. การประเมินผล (Evaluation) คือ ความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับการแสดงออกความคิด ผลงาน ค่านิยม วิธีการ สิ่งแวดล้อม หรือเนื้อหาสาระต่าง ๆ โดยอาศัยเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นหลักในการพิจารณา เพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง ซึ่งการประเมินผลนี้ ถือได้ว่าเป็นขั้นตอนสูงสุดของพุทธิลักษณะ (Characteristics of cognitive domain) อันจะต้องอาศัยขั้นตอนของความรู้ ความจำ ความเข้าใจและความคิดรวบยอด การนำไปปรับใช้ การวิเคราะห์และการสังเคราะห์มาพิจารณาประกอบกัน จึงสามารถทำการประเมินผลได้

การวัดความรู้ความเข้าใจ

ในการที่จะประเมินความรู้ความเข้าใจของบุคคลได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยเครื่องมือต่าง ๆ มาใช้ในการตรวจวัด ซึ่งการวัดดังกล่าวก็ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของความรู้และวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ โดยทั่วไปแล้วก็จะนิยมนำข้อสอบในรูปแบบต่าง ๆ มาใช้เป็นเครื่องมือ

ไพศาล หวังพานิช (2546 อ้างถึงใน กรรณิกา เขจรลาภ, 2557) กล่าวว่า ข้อสอบถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีกนำมาใช้ในการวัดหรือทดสอบความรู้ของบุคคล เปรียบเสมือนเครื่องมือในการกระตุ้นผู้สอบให้มีการระลึกถึงและตอบสนองด้วยพฤติกรรมบางอย่าง และสามารถสังเกตเห็นหรือนับจำนวนได้ ทั้งนี้ รูปแบบข้อสอบมีด้วยกันทั้งสิ้น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ข้อสอบปากเปล่า เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้สอบตอบคำถามด้วยวาจา หรืออธิบายแนวคำตอบ ความคิด ข้อคิดเห็นของตน หรืออาจเรียกได้ว่าการสัมภาษณ์ นั่นเอง
2. ข้อสอบข้อเขียน เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบแสดงออกซึ่งคำตอบโดยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร หรือสัญลักษณ์บางอย่าง โดยแบ่งได้ 2 แบบ คือ
 - 2.1 ข้อสอบข้อเขียนแบบความเรียง เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบบรรยายหรืออธิบายเรื่องราวที่กำหนดให้ หรือวิพากษ์วิจารณ์ตามที่ประเด็นคำถามกำหนดไว้
 - 2.2 ข้อสอบข้อเขียนแบบจำกัดความ เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบพิจารณาเปรียบเทียบ และตัดสินใจข้อความที่กำหนดให้ โดย จำนง พรายแยมแซ (2529 อ้างถึงใน พันธรัตน์ กิจพวงสุวรรณ, 2554) ได้แบ่งข้อสอบประเภทนี้ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่
 - 2.2.1 แบบเติมคำ เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบหาคำหรือวลีสั้นมาเติมลงในช่องว่างของประโยคให้ถูกต้อง โดยไม่มีคำตอบชี้แนะให้
 - 2.2.2 แบบถูก-ผิด เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบพิจารณา วิเคราะห์ข้อความที่

กำหนดให้ว่าถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ โดยข้อสอบประเภทนี้จะวัดความจำความเข้าใจ การแปลความ ขยายความ การสรุปของแต่ละบุคคลที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ทั้งนี้ ในการออกแบบข้อสอบ ประเภทนี้ จะต้องพึงระมัดระวังการใช้คำให้สื่อความหมายได้ชัดเจน กะทัดรัด ได้ใจความ ควรมี ประเด็นต้องพิจารณาเพียงประเด็นเดียว และไม่ใช่รูปประโยคที่มีการซ้อนปฏิเสธ

2.2.3 แบบจับคู่ เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบวิเคราะห์และพิจารณา

ความสัมพันธ์ของคำตอบ ซึ่งถูกวางเป็นแถวในแนวตั้งจำนวน 2 แถว โดยคำตอบนั้นอาจเป็นคำ กลุ่มคำ ประโยค ตัวเลข สัญลักษณ์ หรือเงื่อนไขก็ได้ ผู้ตอบต้องทำการจับคู่คำตอบของทั้งสองฝั่งโดย พิจารณาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ โดยทั่วไปแล้วจะมีการกำหนดจำนวนคำตอบของฝั่งหนึ่งให้มี จำนวนน้อยกว่าอีกฝั่งหนึ่ง เพื่อให้ผู้ตอบได้ใช้ทักษะและความรู้ความสามารถที่แท้จริง

2.2.4 แบบเลือกตอบ เป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน โดยข้อสอบประเภท

นี้จะประกอบไปด้วยส่วนคำถาม และส่วนคำตอบ ซึ่งส่วนของคำตอบจะมีลักษณะเป็นตัวเลือก ประมาณ 4-5 ตัวเลือก จะมีตัวเลือกที่ถูกเพียงหนึ่งเดียว และที่เหลือเป็นตัวเลือกที่ผิด ตัวคำตอบแต่ละข้อต้องมีความกะทัดรัด ชัดเจน มีความเป็นอิสระจากกัน แต่ก็ต้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตัวเลือกที่ผิดก็ต้องมีความเป็นไปได้ ส่วนคำถามจะต้องมีความชัดเจน ภาษาที่ใช้ต้องเหมาะสมกับระดับ ของผู้ตอบ ไม่ซ้ำซ้อนทั้งภาษาและรูปประโยค และไม่ใช้คำถามแบบท่องจำ ทั้งนี้ ข้อสอบประเภทนี้ ต้องการวัดความรู้ของผู้ตอบที่ลึกซึ้ง สามารถวิเคราะห์ได้ และยังมีข้อดีที่สามารถวัดคะแนนได้แน่นอน ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการถามได้อย่างครบถ้วน

3. ข้อสอบภาคปฏิบัติ เป็นข้อสอบที่ต้องการให้ผู้ตอบแสดงคำตอบหรือตอบสนองด้วยการ แสดงออกซึ่งพฤติกรรมหรือการกระทำมากกว่าการตอบด้วยวาจาหรือการเขียน ซึ่งข้อสอบประเภทนี้ มักใช้กับกรณีที่มีวัตถุประสงค์ต้องการให้เกิดการนำไปใช้งานจริง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำความหมายของความรู้และความเข้าใจมาประยุกต์ใช้ เพื่อ กำหนดความหมายของคำว่า ความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดชลบุรีในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ ได้ว่า เป็นความสามารถของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในการจดจำและระลึกถึง รวมไปถึง การแปลความ ขยายความอันเกี่ยวข้องกับการนำทรัพย์สินของตนมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ และยังได้นำวิธีการวัดความรู้ความเข้าใจโดยข้อสอบข้อเขียนแบบถูก-ผิด มาใช้เพื่อประเมินความรู้ ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น หลักประกันทางธุรกิจด้วย

จากทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความรู้และความเข้าใจตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทั้งหมด จึงสามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจในแต่ละบุคคลให้มีความแตกต่างกัน นั้น สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก โดยปัจจัยภายใน จะส่งผลให้บุคคลคนนั้นมีพื้นฐานในการคิดวิเคราะห์ แปลความหมายความรู้ของตนเองให้แตกต่าง จากบุคคลอื่น ตัวอย่างเช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ความต้องการ หรือ ความสนใจเฉพาะของบุคคลนั้น ๆ เป็นต้น ส่วนปัจจัยภายนอก เป็นสิ่งที่เข้ามากระตุ้นความรู้ของแต่ละบุคคล หรือเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คน ๆ นั้นมีความรู้ ตัวอย่างเช่น สิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อบุคคลนั้น ๆ หรือช่องทางที่ทำให้เกิดความรู้ในแต่ละบุคคล ด้วยเหตุนี้ ในงานวิจัยครั้งนี้ จึงจะนำปัจจัยที่กล่าวไป

ข้างต้นซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อความรู้ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ มาใช้ในการทดสอบ รวมไปถึงประเภทของวิสาหกิจ หรือประสบการณ์ในการขอเงินทุน ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งแวดล้อมตัวหนึ่งในการทำให้บุคคลมีความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกันได้เช่นกัน

แนวคิดเกี่ยวกับการประกันการชำระหนี้

1. ความเป็นมาและพัฒนาการของการประกันการชำระหนี้ตามกฎหมายไทย

เดิม ช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย ได้มีการกล่าวถึงการจำนำไว้ในพระอัยการเบ็ดเสร็จ บทที่ 75 ให้บุคคลสามารถทำการจำนำทรัพย์สิน เพื่อเป็นหลักประกันการชำระหนี้ของตนได้ โดยทรัพย์สินในยุคนั้นที่มีค่ามากที่สุดย่อมได้แก่ ที่ดิน เนื่องจากที่ดินในสมัยก่อนนั้น เป็นสิ่งที่บุคคลใช้ประโยชน์ในการทำมาหากิน ค่าขาย และอยู่อาศัย ผู้ใดมีที่ดินมากจึงมีโอกาสร่ำรวยและหารายได้จากที่ดินนั้นได้มาก จึงอาจกล่าวได้ว่าที่ดินเป็นทรัพย์สินที่สามารถแสดงฐานะทางสังคมของผู้ถือครองก็ว่าได้ ดังนั้น เจ้าหนี้จึงยอมรับให้ลูกหนี้สามารถส่งมอบที่ดินเพื่อเป็นการประกันการชำระหนี้ที่มีอยู่ได้ โดยหากไม่ชำระตามกำหนดเวลาที่ตกลงกัน เจ้าหนี้ก็สามารถยึดครองที่ดินนั้นตกเป็นกรรมสิทธิ์ของตนได้ทันที

อย่างไรก็ดี เมื่อสังคมเริ่มเจริญขึ้น ที่ดินมีราคาและคุณค่ามากยิ่งขึ้น จึงเริ่มเกิดแนวคิดที่ให้รัฐเข้ามาคุ้มครองการถือครองทรัพย์สินดังกล่าว โดยให้รัฐเข้ามามีบทบาทในการจัดทำเอกสารสำหรับการครอบครองที่ดินนั้น ๆ เพื่อให้สามารถใช้เป็นเอกสารสิทธิในการยืนยันความเป็นเจ้าของในรูปแบบของลายลักษณ์อักษรได้ ส่งผลให้เกิดรูปแบบการประกันชำระหนี้แบบใหม่ ซึ่งใช้การส่งมอบเอกสารสิทธิดังกล่าว แสดงการประกันชำระหนี้ เทียบเท่ากับการประกันการชำระหนี้ด้วยการส่งมอบที่ดิน ในแบบเดิม โดยรูปแบบนี้ยังเอื้ออำนวยให้ลูกหนี้ยังสามารถใช้ประโยชน์ในที่ดิน เพื่อหารายได้มาชดใช้ให้แก่เจ้าหนี้ได้เร็ววันอีกด้วย ซึ่งรูปแบบการประกันการชำระหนี้ดังกล่าว ก็คือการจำนองในปัจจุบันนั่นเอง ซึ่งในระยะถัดมา สังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ เริ่มมีคุณค่าในสายตาของมนุษย์มากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากระบบการจัดทำเอกสารสิทธิให้กับสังหาริมทรัพย์ทุกชิ้นไม่อาจเป็นไปได้ ดังนั้น ในการประกันการชำระหนี้ด้วยสังหาริมทรัพย์ดังกล่าว จึงต้องนำระบบจำนำกลับมาใช้อีกครั้ง

นอกจากการประกันการชำระหนี้ด้วยทรัพย์สินตามที่กล่าวไปในย่อหน้าก่อนแล้ว การใช้บุคคลอื่นมาประกันการชำระหนี้ของลูกหนี้ก็เริ่มนิยมทำมากขึ้น เนื่องจากตัวบุคคลที่จะมาเป็นประกันการชำระหนี้ ต้องมีทรัพย์สินในระดับที่ทำให้เจ้าหนี้เชื่อได้ว่า หากลูกหนี้มีการผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามกำหนดเวลา ตนยังสามารถเรียกเอาจากบุคคลที่มาประกันนี้ได้ ซึ่งรูปแบบการประกันเช่นนี้ ก็คือการค้ำประกัน ในปัจจุบัน (ทรงยศ พุทธิยิ่งยกุล, 2559)

2. เหตุผลและความสำคัญของการประกันการชำระหนี้

โดยแท้จริงแล้ว การประกันการชำระหนี้จัดให้มีขึ้นเพื่อทำให้เจ้าหนี้เกิดความเชื่อมั่นว่า หากไม่ได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้ เจ้าหนี้ยังสามารถบังคับเอากับทรัพย์สินที่มาวางประกันไว้หรือสามารถเรียกเอาจากบุคคลผู้มาประกันตนว่าจะชำระหนี้แทนลูกหนี้ได้ ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับกรณีที่ไม่มีการจัดให้มีประกันการชำระหนี้แล้ว จะพบว่า หากไม่มีการจัดให้มีประกันการชำระหนี้ เจ้าหนี้จะต้องไปบังคับยึดทรัพย์เอากับทรัพย์สินของลูกหนี้ ซึ่งมีความเสี่ยงที่เจ้าหนี้รายอื่นที่มีหนี้ที่ถึงกำหนดชำระ

ก่อน จะได้บังคับเอาทรัพย์สินของลูกหนี้ได้ ซึ่งเจ้าหนี้ก็ต้องไปร้องขอเฉลี่ยทรัพย์สินตามสัดส่วนหนี้ของตนที่มีอยู่จากการบังคับขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้จากเจ้าหนี้รายนั้น และในทางกลับกัน หากเจ้าหนี้เองเป็นผู้ยึดทรัพย์สินของลูกหนี้ไปขายทอดตลาดก็มีความเสี่ยงที่จะถูกเจ้าหนี้รายอื่นมาร้องขอเฉลี่ยทรัพย์สินในท้ายที่สุดเช่นกัน นอกจากนี้ ตัวลูกหนี้เองก็ยังมีสิทธิจัดการกับทรัพย์สินของตนขณะนั้น โดยสมบูรณ์ ลูกหนี้จึงอาจนำทรัพย์สินของตนออกขาย หรือโอนให้แก่บุคคลอื่นก็สามารถทำได้ (รชต จำปาทอง, 2554)

อนึ่ง อธิก อัศวนันท์ (2541 อ้างถึงใน ทฤษฎีอังกฤษ, 2559) ได้กล่าวถึงเหตุผลและความสำคัญของการจัดให้มีการประกันการชำระหนี้ ดังนี้

1. เพื่อไม่ให้ประชาชนทั่วไปที่ประสงค์เข้าทำธุรกิจกับลูกหนี้ เกิดการเข้าใจผิดในฐานะทางการเงินของตัวลูกหนี้ เนื่องจากหากมีการจัดให้มีการประกันการชำระหนี้ด้วยวิธีใดก็ตาม ย่อมทำให้บุคคลที่จะเข้ามาทำธุรกิจร่วมกับลูกหนี้ ต้องมีการประเมินความเสี่ยงก่อนทำธุรกรรมใด ๆ กับลูกหนี้ถึงสิทธิในการได้รับเงินของตนคืน

2. เพื่อเป็นการปกป้องสิทธิของเจ้าหนี้หากเกิดกรณีที่ลูกหนี้ตกเป็นผู้มีหนี้สินส่วนตัว ก็ยังทำให้เจ้าหนี้ที่มีทรัพย์สินเป็นประกันไว้ มีสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้คืนดีกว่าเจ้าหนี้รายอื่น ๆ

3. การจัดให้มีระบบกฎหมายประกันการชำระหนี้ที่ดี ย่อมเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้มีการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายยิ่งขึ้น

4. ในกรณีที่เจ้าหนี้ให้กู้ยืมเงินสำหรับเพื่อทำให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินใด ๆ เจ้าหนี้ดังกล่าวย่อมควรมีสิทธิไล่เบียดพิเศษในทรัพย์สินชิ้นนั้น ๆ ด้วย

5. การจัดให้มีการประกันการชำระหนี้ย่อมส่งผลให้ได้รับดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต่ำลง เนื่องจากมีความเสี่ยงในการไม่ได้รับชำระเงินต้นคืนน้อยกว่าการให้กู้ยืมที่ไม่มีประกันการชำระหนี้

6. การจัดให้มีการประกันการชำระหนี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความเหมาะสมต่อการให้กู้ยืม

7. การจัดให้มีการประกันการชำระหนี้ย่อมส่งผลต่อการตัดสินใจของเจ้าหนี้ในการให้เงินกู้แก่ลูกหนี้ง่ายขึ้น

3. ความหมายของการประกันการชำระหนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของการประกันการชำระหนี้ หรือความหมายของหลักประกัน ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ในจำนวนจำนวนจำกัด สามารถสรุปได้ดังนี้

หลักประกันสำหรับความหมายอย่างแคบหมายถึง สิ่งที่ทำให้เจ้าหนี้มีโอกาสได้รับชำระหนี้คืนจากลูกหนี้ได้มากกว่าเจ้าหนี้รายอื่น ๆ (ศศิธร เสาวคนธ์, 2559) หรือเป็นมาตรการเยียวยาความเสียหายให้แก่เจ้าหนี้ (รชต จำปาทอง, 2554) หากลูกหนี้เกิดการผิดนัดไม่ชำระหนี้ขึ้นหรืออยู่ในสถานะไม่อาจชำระหนี้ได้ หรือมีหนี้สินล้นพันตัว (รชต จำปาทอง, 2554; ศศิธร เสาวคนธ์, 2559) โดยแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การประกันด้วยบุคคล หรือที่เรียกว่า การค้ำประกัน และการประกันด้วยทรัพย์สิน หรือที่เรียกว่า จำนำ หรือ จำนอง นั่นเอง (รชต จำปาทอง, 2554)

หลักประกันสำหรับความหมายอย่างกว้าง หมายถึง นอกจากหลักประกันตามความหมายอย่างแคบที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้ว ให้รวมถึงมาตรการต่าง ๆ ที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการผิดนัดไม่ชำระหนี้ได้โดยง่ายอีกด้วย เช่น การทำประกันภัยความเสี่ยง การห้ามลูกหนี้ก่อหนี้เพิ่มเติม

ก่อนได้รับอนุญาต การทำคาร์บอนเกี่ยวกับสภาพหรือฐานะทางการเงินของลูกหนี้ เป็นต้น (รชต จำปาทอง, 2554)

นอกจากนี้ ตาม (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554) ยังกำหนดไว้ว่า “หลักประกัน” หมายถึง หลักทรัพย์เพื่อความมั่นคง หรือ สิ่งที่ยึดถือเพื่อความมั่นคง เช่น ถ้าไม่ใช่คนมั่งมี ก็ควรมีวิชาไว้เป็นหลักประกัน

จึงอาจสรุปได้ว่า การประกันการชำระหนี้ หรือหลักประกันนั้น คือ มาตรการใด ๆ ที่เพิ่มขึ้นมาจากสถานการณ์ปกติ เพื่อให้เจ้าหนี้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่า หากลูกหนี้ไม่ดำเนินการชำระหนี้ให้แก่ตน ตนยังมีโอกาสได้รับชำระหนี้ตามสัญญาจากมาตรการนั้น ๆ โดยเฉพาะมาตรการที่กฎหมายรองรับไว้อย่างชัดเจนให้เป็นประกันการชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ อย่างเช่น การค้ำประกัน การจำนำ หรือ การจำนอง เป็นต้น โดยในงานวิจัยครั้งนี้ ความหมายของหลักประกัน จึงหมายถึง มาตรการที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจัดขึ้น เพื่อประกันการกู้ยืมเงินของตนจากเจ้าหนี้ หรือธนาคาร เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการได้รับชำระหนี้ตอบแทน รวมถึงลดความเสี่ยงจากการที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ด้วย

แนวคิดและสาระสำคัญของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558

ตามที่ได้กล่าวไปข้างต้น มาตรการในการประกันการชำระหนี้มีหลายประการ ไม่ว่าจะเป็น การค้ำประกัน จำนำ หรือจำนอง ซึ่งในปี 2558 ที่ผ่านมา มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับใหม่ที่มีการบังคับใช้เพื่อเป็นช่องทางให้ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้มีโอกาสเข้าถึงแหล่งเงินทุนมากยิ่งขึ้น โดยใช้ทรัพย์สินที่มีค่าของตนมาใช้เป็นหลักประกันการชำระหนี้ ซึ่งกฎหมายค้ำประกัน จำนำ จำนอง ไม่สามารถเอื้อต่อการคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้ได้ ดังนั้น ในงานวิจัยฉบับนี้ จึงสนใจศึกษา ความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีการต่อการนำทรัพย์สินภายใต้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.2558 นี้มาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

นอกจากนี้ ในการศึกษาครั้งนี้ ยังได้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะการนำกิจการมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ เนื่องจากกิจการถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูงสุดของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนั้น การมีความรู้ความเข้าใจถึงข้อกำหนดพื้นฐานทางกฎหมาย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

อนึ่ง บทบัญญัติของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ

ความหมาย

สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ คือ สัญญาที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเรียกว่า ผู้ให้หลักประกันตกลงให้ใช้ทรัพย์สินของตน มาเป็นประกันการชำระหนี้ ให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เรียกว่า ผู้รับหลักประกัน ซึ่งไม่จำเป็นต้องส่งมอบทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้น ทั้งนี้ หนี้ดังกล่าวนั้นอาจเป็นหนี้ของบุคคลอื่น ไม่ใช่ของผู้ให้หลักประกันก็ได้

อย่างไรก็ดี เนื่องจากสัญญาหลักประกันทางธุรกิจก็เป็นสัญญาประเภทหนึ่งเช่นกัน ดังนั้นในการพิจารณาว่าสัญญาดังกล่าวสามารถบังคับใช้ได้ตามกฎหมายหรือไม่ จึงต้องพิจารณาในแง่ความถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักกฎหมายเรื่องสัญญาด้วย คือ สัญญานั้นต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ตัวอย่างเช่น สัญญาซื้อขายไม้เถื่อนจะบังคับคู่สัญญาให้มีการวางหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 นี้ไม่ได้

2. คู่สัญญา

คู่สัญญาในสัญญาหลักประกันทางธุรกิจนั้น จะประกอบด้วย 2 ฝ่าย คือ

1. ผู้ให้หลักประกัน คือผู้ที่ตกลงใช้ทรัพย์สินของตนเองมาเป็นประกันหนี้ตัวเอง ซึ่งผู้ให้หลักประกันนี้อาจเป็นคนละบุคคลกับลูกหนี้ก็ได้ โดยผู้ให้หลักประกันอาจเป็นบุคคลธรรมดา หรือเป็นนิติบุคคล เช่น พวกบริษัทจำกัด บริษัทมหาชนจำกัด หรือ SMEs ที่มีสภาพเป็นนิติบุคคลก็เป็นได้

2. ผู้รับหลักประกัน คือผู้ที่ตกลงรับหลักประกันจากผู้ให้หลักประกันเพื่อมาประกันการชำระหนี้ หรือเรียกว่า เป็นเจ้าหนี้นั่นเอง โดยตามกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้ผู้รับหลักประกันต้องเป็นสถาบันการเงิน หรือบุคคลที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น บุคคลอื่นนอกจากนี้ไม่สามารถเป็นผู้รับหลักประกันได้ เนื่องจากสถาบันการเงินเหล่านี้จะมีหน่วยงานของรัฐคอยกำกับดูแลอีกชั้นหนึ่ง เพื่อก่อให้เกิดความเป็นธรรมในสัญญาหลักประกันแก่ผู้ให้หลักประกัน

3. ทรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันได้

ตามเจตนาของกฎหมายฉบับนี้ ต้องการให้ผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถนำทรัพย์สินใด ๆ ของตนที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจก็สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันได้ เพื่อเป็นการขยายโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนให้แก่ผู้ประกอบการรายย่อย โดยกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดประเภททรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้ดังนี้

1. กิจการ ในที่นี้หมายถึง ทรัพย์สินที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจทั้งหมดของผู้ให้หลักประกัน ตัวอย่างเช่น ที่ดิน อาคาร สำนักงาน เครื่องจักรและอะไหล่ สินค้าคงคลัง เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมไปถึงสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจนั้นด้วย ตัวอย่างเช่น สิทธิในการเรียกเงินจากคู่ค้าของผู้ให้หลักประกันเพื่อให้ชำระหนี้ เนื่องจากคู่ค้าดังกล่าวได้ค้างชำระหนี้ค่าสินค้าไว้ เป็นต้น

2. สิทธิเรียกร้อง คือ สิทธิในการที่ผู้ให้หลักประกันจะได้รับชำระหนี้จากคนอื่น ก็สามารถนำมาเป็นประกันให้แก่เจ้าหนี้หรือผู้รับหลักประกันได้ รวมไปถึงสิทธิการเช่าหรือสิทธิในเงินฝากต่าง ๆ ด้วย

3. สंहาริมทรัพย์ต่างๆที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจ เช่น สินค้าคงคลัง เครื่องจักร อะไหล่ อุปกรณ์ หรือวัตถุดิบในการผลิต

4. อสังหาริมทรัพย์ ซึ่งในที่นี้ จะสามารถใช้อสังหาริมทรัพย์มาเป็นหลักประกันได้ต่อเมื่อผู้ให้หลักประกันเป็นผู้ประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ นั่นหมายความว่า หากผู้ประกอบการไม่ใช่ผู้ที่ดำเนินธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ แต่ประสงค์นำที่ดินและอาคารมาเป็นหลักประกัน ก็ต้องไปใช้วิธีการจำนอง ไม่สามารถใช่วิธีตามกฎหมายฉบับนี้ได้

5. ทรัพย์สินทางปัญญา ในที่นี้ได้แก่ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ความลับทางการค้า แบบผังภูมิวงจรรวม และสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

6. ทรัพย์สินอื่น ๆ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง กล่าวคือ เป็นช่องทางเปิดไว้เพื่อในอนาคตอาจมีทรัพย์สินอื่นที่สามารถใช้เป็นหลักประกันตามกฎหมายฉบับนี้ รัฐก็สามารถออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดได้

ทั้งนี้ ผู้ให้หลักประกันยังสามารถนำทรัพย์สินอื่นที่อาจจะได้รับมาในอนาคตมาใช้เป็นหลักประกันได้ แต่การได้มาซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวต้องมีสัญญารองรับเพื่อให้ผู้รับหลักประกันมั่นใจได้ว่าจะได้รับหลักประกันหรือมีสิทธิเรียกร้องในหลักประกันนั้นได้อย่างแท้จริง

นอกจากนี้ แม้ว่าทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกันนั้นจะติดภาระติดพันอื่นอยู่ เช่น ผู้ให้หลักประกันที่ประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อาจนำบ้านและที่ดินที่ได้เคยจำนองไปแล้วนั้นมาใช้เป็นหลักประกันภายใต้กฎหมายฉบับนี้ก็ย่อมทำได้เช่นกัน

อนึ่ง ในการทำสัญญาหลักประกันทางธุรกิจนี้ กฎหมายได้กำหนดให้ผู้สัญญาต้องจัดทำกันเป็นลายลักษณ์อักษรหรือเป็นหนังสือสัญญา และต้องนำสัญญานั้นไปจดทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ด้วย จึงจะสามารถใช้อำนาจบังคับของตนในทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันต่อบุคคลที่สามได้ ตัวอย่างเช่น หากมีการนำทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันไปจดทะเบียน และผู้ให้หลักประกันมีเจตนาทุจริตนำทรัพย์สินนั้นไปขายต่อโดยไม่ขอความยินยอมจากผู้รับหลักประกันก่อน เช่นนี้แม้บุคคลที่ซื้อทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันทางธุรกิจนั้นไปจะไม่มีเจตนาเห็นด้วย แต่ผู้รับหลักประกันก็ยังมีสิทธิในทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นดีกว่าผู้ซื้อ

2. การดำเนินการทางทะเบียน

ในการนำทรัพย์สินที่จะใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจไปจดทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ตามที่กล่าวไปในข้อ 3. นั้น กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้มีหน้าที่ในการดำเนินการจดทะเบียนดังกล่าวให้แก่คู่สัญญา รวมไปถึงการจดทะเบียนแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกการจดทะเบียน

ในการยื่นขอจดทะเบียนนี้ กฎหมายได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้รับหลักประกันในการไปดำเนินการเรื่องการขอจดทะเบียนทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ รวมไปถึงตอนการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการทางทะเบียนต่าง ๆ ด้วย ส่วนตอนยกเลิกการจดทะเบียนเมื่อมีการสิ้นสุดของสัญญาหลักประกันทางธุรกิจนั้น กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ให้หลักประกันเป็นผู้ดำเนินการ ทั้งนี้ หากฝ่ายที่มีหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้แต่ไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด อาจได้รับโทษทางอาญาได้

ทั้งนี้ ในการยื่นขอจดทะเบียนนั้น กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้ผู้รับหลักประกันต้องเตรียมข้อมูลโดยมีรายการต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น วันเดือนปีที่ขอจดทะเบียน ชื่อและที่อยู่ของผู้รับหลักประกัน ชื่อและที่อยู่ของลูกหนี้และผู้ให้หลักประกัน หนี้ที่ต้องมีประกัน รายละเอียดของทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกัน เหตุที่บังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจเพื่อให้เจ้าหนี้สามารถนำทรัพย์สินมาขดใช้ในกรณีที่ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ได้

อนึ่ง ผลของการนำทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันทางธุรกิจไปจดทะเบียนนั้น จะทำให้สิทธิของผู้รับหลักประกันที่มีเหนือทรัพย์สินนั้น สามารถใช้อำนาจต่อบุคคลที่สามได้ และผู้รับหลักประกันดังกล่าวจะยังมีสถานะเป็นเจ้าหนี้ตามกฎหมายล้มละลายอีกด้วย

3. สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก

3.1 สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ได้แก่

3.1.1 สิทธิในการครอบครองและใช้ทรัพย์สินนั้นตามปกติ กล่าวคือ ผู้ให้หลักประกันยังคงสามารถยึดถือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้ดังเดิม และใช้ดำเนินธุรกิจได้ตามปกติ คล้ายกับกับการจ้างนองอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้จ้างนองยังคงใช้ที่ดินได้นั่นเอง และผู้ให้หลักประกันยังมีสิทธิในการขาย แลกเปลี่ยนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนี้ได้ แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด

อย่างไรก็ดี ผู้ให้หลักประกันไม่อาจเอาทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนี้ไปจำหน่ายได้ เนื่องจากการจำนำนั้นต้องส่งมอบทรัพย์สินนี้ให้แก่ผู้รับจำนำด้วย ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะขัดกับเจตนาของกฎหมายที่ต้องการให้ผู้ให้หลักประกันได้ยึดถือและใช้สอยทรัพย์สินเพื่อทำประโยชน์ทางธุรกิจต่อไป

3.1.2 สิทธิที่จะตรวจสอบจำนวนหนี้ โดยผู้ให้หลักประกันสามารถขอตรวจสอบยอดหนี้จากผู้รับหลักประกันได้โดยทำหนังสือส่งถึงผู้รับหลักประกัน และผู้รับหลักประกันก็มีหน้าที่ต้องตอบกลับถึงยอดหนี้ที่คงเหลืออยู่ให้ผู้ให้หลักประกันทราบภายใน 15 วันนับแต่วันได้รับหนังสือจากผู้ให้หลักประกัน

3.1.3 สิทธิในการขอไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันในเวลาใดก็ได้ โดยผู้ให้หลักประกันสามารถขอไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเมื่อใดก็ได้ก่อนที่ทรัพย์สินนั้นจะถูกบังคับเอาไปชำระหนี้ เนื่องจากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด โดยการชำระหนี้และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้แก่ผู้รับหลักประกันจนครบถ้วน ซึ่งกฎหมายฉบับนี้เปิดโอกาสให้ผู้ให้หลักประกันในกรณีที่เป็นคนละคนกับลูกหนี้ สามารถขอไถ่ทรัพย์สินจากผู้รับหลักประกันได้โดยการชำระหนี้แทนลูกหนี้ หากไม่ประสงค์ให้ทรัพย์สินของตนจะต้องถูกบังคับชำระหนี้ไป

3.1.4 สิทธิในการได้รับหนังสือยกเลิกการจดทะเบียนจากผู้รับหลักประกัน โดยเมื่อสัญญาหลักประกันทางธุรกิจสิ้นสุดลง ผู้รับหลักประกันจะต้องส่งหนังสือยินยอมให้ยกเลิกการจดทะเบียนแก่ผู้ให้หลักประกันเพื่อนำไปขอยกเลิกการจดทะเบียนจากเจ้าหน้าที่

3.1.5 หน้าที่ในการดูแลรักษาทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันขณะที่อยู่ในความครอบครองและใช้สอยของตน โดยผู้ให้หลักประกันจะต้องดูแลรักษาทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นเสมือนคนที่ประกอบธุรกิจในลักษณะเดียวกัน รวมถึงต้องซ่อมแซมหากมีความเสียหายเกิดขึ้นกับทรัพย์สินนั้นด้วย

3.1.6 หน้าที่ในการจัดทำบัญชีทรัพย์สิน โดยผู้ให้หลักประกันจะต้องจัดทำบัญชีรายการทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันทั้งหมดเพื่อสำหรับผู้รับหลักประกันขอตรวจสอบหรือดูความเคลื่อนไหว

3.1.7 หน้าที่ในการให้ผู้รับหลักประกันเข้าตรวจดูทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน โดยผู้ให้หลักประกันต้องอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้รับหลักประกัน หากผู้รับหลักประกันประสงค์จะขอดูทรัพย์สินและบัญชีรายการทรัพย์สินเพื่อตรวจสอบสภาพและความเรียบร้อยครบถ้วน ซึ่งในการนี้ผู้รับหลักประกันจะต้องแจ้งให้ผู้ให้หลักประกันทราบก่อนล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 3 วัน

3.2 สิทธิและหน้าที่ของผู้รับหลักประกัน

สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันก่อนเจ้าหนี้ทั่วไป รวมถึงในกรณีที่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเสียหายและผู้ให้หลักประกันได้สิ่งของอื่นมาทดแทนจากผู้กระทำความเสียหายนั้น ผู้รับหลักประกันก็มีสิทธิในสิ่งของที่ได้รับมาทดแทนนั้นด้วย

ส่วนหน้าที่ของผู้รับหลักประกันนั้น ผู้รับหลักประกันจะต้องมีหน้าที่ในการยื่นขอจดทะเบียนทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจต่อเจ้าหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์

นอกจากนี้ หากผู้ให้หลักประกันนำสิทธิเรียกร้องมาเป็นหลักประกัน ผู้รับหลักประกันก็มีหน้าที่ต้องทำหนังสือบอกกล่าวแจ้งให้ลูกหนี้ของสิทธิเรียกร้องนั้นทราบถึงการนำสิทธิเรียกร้องมาใช้เป็นหลักประกันด้วย

3.3 สิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาหลักประกันทางธุรกิจที่มีต่อบุคคลภายนอก

ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันตั้งใจขายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไปให้แก่คนอื่นเพื่อไม่ให้ผู้รับหลักประกันมีสิทธิบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินนั้นได้ กฎหมายก็ได้กำหนดให้ผู้รับหลักประกันยังมีสิทธิในทรัพย์สินที่โอนไปยังผู้ซื้อหรือบุคคลที่สามเรียบร้อยแล้ว

อย่างไรก็ดี ถ้าการขายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันดังกล่าวผู้ให้หลักประกันได้ขอความยินยอมจากผู้รับหลักประกันเรียบร้อยแล้ว ผู้ซื้อก็จะได้ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไปโดยสมบูรณ์ โดยไม่ติดภาระของการเป็นหลักประกันตามกฎหมายนี้ หรือในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะต้องเปลี่ยนมือตลอดเวลาอยู่แล้ว เช่น สินค้าคงคลัง ผู้ให้หลักประกันสามารถนำไปจำหน่ายได้ตามปกติของการดำเนินธุรกิจโดยปราศจากภาระการเป็นหลักประกัน

4. การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ

4.1 ส่วนที่ 1 ผู้บังคับหลักประกัน

ผู้บังคับหลักประกัน คือ บุคคลที่ผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกันตกลงกันให้เป็นผู้บังคับกิจการ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน มาชำระหนี้ หากลูกหนี้มีการผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามกำหนด ทั้งนี้ ผู้บังคับหลักประกันต้องเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย โดยต้องมีคุณสมบัติและลักษณะตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ต้องไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย หรือต้องไม่เป็นกรรมการที่มีอำนาจจัดการของสถาบันการเงินที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต เป็นต้น นอกจากนี้กฎหมายก็ไม่ได้กำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่า ผู้บังคับหลักประกันนี้จะต้องเป็นบุคคลธรรมดา ดังนั้นผู้บังคับหลักประกันนี้จึงอาจเป็นนิติบุคคลก็ได้ โดยใบอนุญาตของผู้รับหลักประกันนี้จะมีอายุประมาณ 3 ปี

4.2 ส่วนที่ 2 กระบวนการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ

เมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด เป็นเหตุให้ต้องบังคับกิจการที่เป็นหลักประกัน มาชำระหนี้ ผู้รับหลักประกันจะต้องทำหนังสือแจ้งให้ผู้บังคับหลักประกันทราบถึงเหตุดังกล่าว เมื่อผู้บังคับหลักประกันทราบแล้ว จะต้องทำหน้าที่ในการไต่สวนว่ามีการผิดนัดชำระหนี้ตามที่ผู้รับหลักประกันได้แจ้งจริงหรือไม่อย่างไร โดยต้องนัดผู้รับหลักประกันและผู้ให้หลักประกันมาในวันพิจารณานั้นด้วย ซึ่งในจดหมายนัดดังกล่าวต้องระบุเหตุที่ผู้รับหลักประกันได้ส่งหนังสือแจ้งให้มีการ

บังคับหลักประกันและแนบสำเนาหนังสือแจ้งของผู้รับหลักประกันที่ได้แจ้งมาในตอนแรกให้แก่ผู้ให้หลักประกันนั้นด้วย

เมื่อผู้ให้หลักประกันได้รับหนังสือแจ้งจากผู้บังคับหลักประกันเรียบร้อยแล้ว กฎหมายกำหนดให้ผู้ให้หลักประกันห้ามขายหรือโอนกิจการนั้นให้แก่ผู้อื่น โดยต้องทำหนังสือแจ้งรายละเอียดของกิจการที่เป็นอยู่ในขณะวันที่ได้รับหนังสือนั้นให้ผู้บังคับหลักประกันทราบ ภายใน 3 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือดังกล่าว

หลังจากที่ผู้บังคับหลักประกันได้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว ผู้บังคับหลักประกันต้องทำคำวินิจฉัยภายใน 15 วันนับแต่วันไต่สวนวันแรก โดยสามารถทำคำวินิจฉัยได้ 3 รูปแบบ และคำวินิจฉัยนี้ต้องทำเป็นหนังสือระบุวันที่ ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย เหตุผลการพิจารณา และลงลายมือชื่อของผู้บังคับหลักประกันด้วย ดังนี้

หากมีการผิณฑไม่ชำระหนี้เกิดขึ้นจริง ก็ให้มีคำสั่งบังคับหลักประกันมาเพื่อชำระหนี้ แม้มีการผิณฑชำระหนี้เกิดขึ้นจริง แต่ผู้รับหลักประกันยินยอมผ่อนผันให้เสมือนว่ายังไม่เคยผิณฑชำระหนี้ ให้มีคำวินิจฉัยไม่ต้องบังคับกิจการที่เป็นหลักประกัน และผู้บังคับหลักประกันต้องบันทึกรายการยินยอมของผู้รับหลักประกันดังกล่าวไว้เป็นหลักฐานด้วย

กรณีไม่มีการผิณฑชำระหนี้เกิดขึ้นจริง ให้ผู้บังคับหลักประกันมีคำสั่งไม่บังคับกิจการมาชำระหนี้

4.3 ส่วนที่ 3 การคัดค้านผู้บังคับหลักประกัน

หลังจากมีคำวินิจฉัยของผู้บังคับหลักประกันเรียบร้อยแล้ว หากคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว สามารถคัดค้านคำวินิจฉัยดังกล่าวได้ โดยกฎหมายเปิดช่องให้คัดค้านได้เฉพาะเรื่องข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เป็นสาระสำคัญ หรือวิธีการพิจารณาของผู้บังคับหลักประกันที่ไม่ถูกต้องเท่านั้น หากเป็นเหตุอื่นนอกจากนี้จะไม่สามารถคัดค้านได้

ทั้งนี้ การคัดค้านดังกล่าวต้องเป็นการยื่นคำร้องต่อศาลภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของผู้บังคับหลักประกัน ซึ่งผู้คัดค้านต้องวางเงินประกันเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นด้วย โดยคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลที่ออกมาสำหรับกรณีนี้จะไม่อาจโต้แย้งได้อีก แม้คู่กรณีที่จะไม่เห็นด้วยก็ตาม

อนึ่ง หากมีคำวินิจฉัยให้ต้องบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ จะมีผลให้สิทธิต่าง ๆ ของผู้ถือหุ้นในกิจการนั้นเป็นของผู้รับหลักประกันทันที เว้นแต่เป็นสิทธิในการได้รับเงินปันผล และเจ้าหนี้อื่นจะมาขอยึดกิจการนี้ไปไม่ได้ เว้นแต่เป็นการขอแบ่งเงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินบางส่วนของกิจการนั้น ซึ่งหลังจากมีคำวินิจฉัยให้บังคับหลักประกันที่เป็นกิจการแล้วภายใน 3 วัน ผู้ให้หลักประกันจะต้องส่งมอบกิจการ สมุดบัญชี ตราสำคัญประจำบริษัท และเอกสารสำคัญทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจนั้น ให้แก่ผู้บังคับหลักประกัน โดยผู้บังคับหลักประกันจะทำหน้าที่ในการเป็นผู้ตัวแทนในการขายกิจการนั้นให้แก่ผู้อื่นต่อไป โดยผู้ซื้อไปนี้จะต้องซื้อทั้งกิจการไม่ใช่เลือกทรัพย์สินของกิจการเพียงบางส่วน

เงินที่ได้จากการขายกิจการทั้งหมดจะนำไปชำระหนี้ค่าใช้จ่ายในการขายตามย่อหน้าที่แล้ว และค่าใช้จ่ายในการดูแลกิจการทั้งหมดก่อน หลังจากนั้นจึงจะนำไปชำระหนี้ให้แก่ผู้รับหลักประกันต่อไป และหากมีเงินเหลือก็จะคืนให้แก่ผู้ให้หลักประกัน

5. ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ

ในการนี้ กฎหมายหลักประกันทางธุรกิจยังได้กำหนดเหตุที่ทำให้สัญญาหลักประกันทางธุรกิจระหว่างผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกันสิ้นสุดลงไว้ทั้งหมด 4 เหตุ ดังนี้

5.1 หนี้ระหว่างลูกหนี้และเจ้าหนี้ที่มีการนำทรัพย์สินมาเป็นหลักประกันนั้นได้สิ้นสุดลง กล่าวคือ หากลูกหนี้มีการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้หรือผู้รับหลักประกันเรียบร้อยแล้ว ก็จะทำให้สัญญาหลักประกันทางธุรกิจสิ้นสุดลงด้วย เนื่องจากไม่มีหนี้ให้ต้องเป็นประกันอีกต่อไป

5.2 ผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกันตกลงกันยกเลิกสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ โดยในกรณีการสิ้นสุดของสัญญาเกิดขึ้นจากความประสงค์ของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ดังนั้น สัญญานี้จึงเลิกกันตามหลักเจตนาของคู่สัญญา

5.3 เมื่อมีการไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน โดยสิทธิในการไถ่ของผู้ให้หลักประกันนี้ ยังคงมีอยู่ตลอดเวลาก่อนที่จะมีการบังคับหลักประกันไปชำระหนี้หากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด

5.4 มีการบังคับทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเพื่อนำไปชำระหนี้ที่ลูกหนี้ค้างชำระหรือไม่ชำระตามกำหนด ซึ่งเมื่อมีการบังคับหลักประกันดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว จะทำให้ไม่มีทรัพย์สินที่จะใช้เป็นหลักประกันอีกต่อไป จึงมีผลให้สัญญาหลักประกันทางธุรกิจนี้ต้องสิ้นสุดลง

6. บทกำหนดโทษ

เนื่องจากกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจนี้มีเป้าหมายในการช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมให้สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยทุกฝ่ายปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของตนตามที่กฎหมายกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด กฎหมายฉบับนี้จึงได้กำหนดโทษทางอาญาไว้ด้วย ซึ่งสามารถแบ่งการลงโทษตามกฎหมายนี้ได้ออกเป็น 3 ประเภทหลัก ๆ คือ

6.1 การลงโทษสำหรับการกระทำที่ผู้กระทำกระทำโดยตั้งใจ หรือกระทำโดยมีเจตนาพิเศษเท่านั้น ตัวอย่างเช่น การที่ผู้ให้หลักประกันหรือผู้รับหลักประกันแจ้งข้อความเท็จในการจดทะเบียน หรือกรณีที่ผู้ให้หลักประกันโอนหรือทำให้ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นเสียหายโดยตั้งใจ ทำให้ผู้รับหลักประกันได้รับความเสียหาย หรือ ผู้ให้หลักประกันส่งมอบสมุดบัญชีหรือเอกสารที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจปลอมโดยตั้งใจ เป็นต้น

6.2 การลงโทษสำหรับการกระทำหรือการไม่กระทำซึ่งมีหน้าที่ต้องกระทำของบุคคลที่เกี่ยวข้องในสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ ตัวอย่างเช่น การที่ผู้ให้หลักประกันไม่ไปจดทะเบียนยกเลิกสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ เมื่อมีเหตุให้สิ้นสุดสัญญาตามที่กล่าวไปข้อ 3.6 ข้างต้น หรือกรณีผู้รับหลักประกันไม่ดำเนินการแก้ไขรายการจดทะเบียนเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับตัวทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน เป็นต้น

6.3 การลงโทษแก่ผู้แทนหรือผู้บริหารของนิติบุคคลที่ได้กระทำความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ โดยหากผู้แทนหรือผู้บริหารของนิติบุคคลได้กระทำความผิดตามที่กฎหมายฉบับนี้กำหนดไว้ ก็ต้องรับผิดตามที่กฎหมายฉบับนี้ระบุไว้ด้วย

แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ได้ให้คำจำกัดความหรือความหมายที่เกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไว้ ดังนี้

มาตรา 3

“วิสาหกิจ” หมายความว่า กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง กิจการค้าปลีก หรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 4

วิสาหกิจขนาดกลางหรือวิสาหกิจขนาดย่อม ได้แก่ วิสาหกิจที่มีจำนวนการจ้างงานมูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วตามจำนวนที่กำหนดในกฎกระทรวง

นอกจากนี้ กฎกระทรวงกำหนดจำนวนการจ้างงานและมูลค่าสินทรัพย์ถาวรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2545 ยังได้ขยายความของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ชัดเจนยิ่งขึ้นอีก สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 2-1 ประเภท จำนวนการจ้างงาน และสินทรัพย์ถาวรตามนิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภท	วิสาหกิจขนาดย่อม		วิสาหกิจขนาดกลาง	
	จำนวนจ้างงาน (คน)	สินทรัพย์ถาวร (ล้านบาท)	จำนวนจ้างงาน (คน)	สินทรัพย์ถาวร (ล้านบาท)
กิจการผลิตสินค้า	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 50	51 - 200	เกินกว่า 50 - 200
กิจการบริการ	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 50	51 - 200	เกินกว่า 50 - 200
กิจการค้าส่ง	ไม่เกิน 25	ไม่เกิน 50	26 - 50	เกินกว่า 50 - 100
กิจการค้าปลีก	ไม่เกิน 15	ไม่เกิน 30	16 - 30	เกินกว่า 30 - 60

ที่มา: ธีรารธรรม วิวัฒนาการวงศ์ (2558)

ทั้งนี้ ในกรณีที่จำนวนการจ้างงานของกิจการใดเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง หรือจำนวนการจ้างงานเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลาง แต่มูลค่าสินทรัพย์ถาวรเข้าลักษณะของวิสาหกิจขนาดย่อม ให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรที่น้อยกว่าเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา

โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2560ก) ได้ขยายความของกิจการประเภทต่าง ๆ ที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไว้ ดังนี้

กิจการผลิตสินค้า หมายถึง กิจการทุกชนิดที่มีการเปลี่ยนรูปวัตถุดิบให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยใช้เครื่องจักรหรือด้วยมือ ซึ่งรวมไปถึงการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรแบบง่าย การผลิตของวิสาหกิจชุมชน และการผลิตแบบอุตสาหกรรมในครัวเรือนด้วย

กิจการบริการ ให้หมายความรวมถึง การให้บริการด้านการขนส่ง การศึกษา การขายอาหารและเครื่องดื่ม สิ่งบันเทิงและพักผ่อนหย่อนใจต่าง ๆ บริการด้านสุขภาพ ด้านการท่องเที่ยวหรือที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การซ่อมแซมต่าง ๆ หรือการบริการส่วนบุคคล คริวเรือน หรือธุรกิจ

กิจการค้าส่งและค้าปลีก หมายความว่า กิจการที่ให้บริการเกี่ยวกับการค้า การเป็นนายหน้าหรือตัวแทนซื้อขาย หรือการเป็นสถานีบริการน้ำมัน หรือสหกรณ์ผู้บริโภค โดยการค้าส่งในที่นี้ ให้นำหมายถึง การจำหน่ายสินค้าใหม่หรือสินค้าที่ได้ใช้แล้วให้แก่โรงงานอุตสาหกรรม ผู้ค้าปลีก สถาบัน ผู้ใช้ในงานวิชาชีพ งานพาณิชย์กรรม หรือให้แก่ผู้ค้าส่งด้วยตนเอง ส่วนการค้าปลีกในที่นี้ ให้นำหมายถึง การจำหน่ายโดยที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปของสินค้าไป ไม่ว่าจะป็นสินค้าใหม่หรือสินค้าเก่าที่ได้ใช้แล้ว ให้แก่ครัวเรือนหรือประชาชนโดยทั่วไป

ดังนั้น ความหมายของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่นำมาศึกษาครั้งนี้ จึงหมายถึง กิจการผลิตสินค้าหรือให้บริการ ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 200 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 200 ล้านบาท หรือกิจการค้าส่ง ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 100 ล้านบาท หรือกิจการค้าปลีก ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 30 คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 60 ล้านบาท

นอกจากนี้ กรมสรรพากร (2559) ยังได้อธิบายถึงรูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นไปได้ไว้ทั้งหมด 7 รูปแบบ ดังนี้

ตารางที่ 2-2 รูปแบบของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
1	บุคคลธรรมดา	บุคคลทั่วไปที่มีร่างกายและชีวิต มีการดำเนินธุรกิจหรือกิจการ
2	คณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคล	บุคคลทั่วไปที่มีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปได้ตกลงกันเพื่อดำเนินธุรกิจร่วมกันและมีวัตถุประสงค์ในการหากำไรมาแบ่งปันกัน โดยรูปแบบนี้ไม่มีการรองรับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่เป็นหน่วยทางภาษีตามประมวลรัษฎากรเท่านั้น
3	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีชื่อนิติบุคคล	บุคคลทั่วไปที่มีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปได้ตกลงกันเพื่อดำเนินธุรกิจร่วมกันและมีวัตถุประสงค์ในการหากำไรมาแบ่งปันกัน โดยรูปแบบนี้ได้รับการรองรับจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และยังเป็นหน่วยทางภาษีตามประมวลรัษฎากรด้วย
4	ห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล	บุคคลทั่วไปที่มีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาร่วมกันประกอบธุรกิจ โดยหุ้นส่วนแต่ละคนตกลงรับผิดชอบอย่างไม่จำกัดจำนวน และห้างหุ้นส่วนนี้ได้ไปจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ตารางที่ 2-2 (ต่อ)

ลำดับที่	รูปแบบ	ลักษณะ
5	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	บุคคลทั่วไปที่มีจำนวนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มาร่วมกันประกอบธุรกิจ โดยหุ้นส่วนมี 2 ประเภท คือทั้งประเภทที่รับผิดชอบอย่างจำกัด และรับผิดชอบอย่างไม่จำกัด และห้างหุ้นส่วนนี้ได้ไปจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
6	บริษัทจำกัด	บุคคลทั่วไปที่มีจำนวนตั้งแต่ 3 ขึ้นไป มาร่วมกันลงทุนเพื่อประกอบกิจการโดยแต่ละคนตกลงรับผิดชอบไม่เกินจำนวนหุ้นที่ลงทุน และบริษัทนี้ได้ไปจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
7	วิสาหกิจชุมชน	เป็นกิจการที่ดำเนินการโดยบุคคลที่มีวิถีชีวิตผูกพันกันมาร่วมกันประกอบกิจการผลิตสินค้าหรือบริการ โดยมุ่งหวังเพื่อสร้างรายได้ให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ และวิสาหกิจนี้ได้ขอจดทะเบียนเป็นวิสาหกิจชุมชนกับกรมส่งเสริมการเกษตร

ที่มา: กรมสรรพากร (2559)

บทบาทและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยนั้น มีจุดกำเนิดมาจากช่วงวิกฤตเศรษฐกิจอย่างรุนแรงในปี 2540 กิจการขนาดใหญ่ได้รับผลกระทบจากพิษเศรษฐกิจเป็นวงกว้าง บางรายถึงขั้นต้องปิดกิจการลง ส่งผลให้ผู้คนในประเทศตกงานเป็นจำนวนมาก จนภาครัฐต้องหันมาส่งเสริมให้มีการริเริ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเป็นฟันเฟืองสำคัญในการกระตุ้นและฟื้นคืนเศรษฐกิจให้กลับมาดีดังเดิม (นิชชา โชคพิทักษ์กุล, 2557; รัชพล จอมไตรคุป, 2558) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจึงได้มีจุดตั้งต้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีบทบาทต่อเศรษฐกิจไทยเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการก่อให้เกิดการจ้างงานให้แก่คนในประเทศ การเป็นแหล่งฝึกอบรมให้แก่แรงงานในขั้นต้น การเป็นจุดเชื่อมโยงหรือภาคการผลิตขั้นกลาง (Intermediate goods) ให้กับธุรกิจขนาดใหญ่ สามารถเลือกใช้วัตถุดิบจากแหล่งภายในประเทศได้อย่างมั่นใจ การเป็นจุดกำเนิดให้แก่ผู้สนใจเป็นผู้ประกอบการรายใหม่ การส่งเสริมให้มีการแข่งขันในระบบเศรษฐกิจอย่างเป็นธรรม ลดการผูกขาดหรือการเป็นแหล่งสร้างรายได้ที่สำคัญให้แก่ประเทศชาติ เป็นต้น (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2544)

เมื่อพิจารณาในด้านความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยจะพบว่า ประเทศไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในปี 2559 จำนวนทั้งสิ้น 3,004,679 ราย มีอัตราการขยายตัวเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้านี้ อยู่ที่ร้อยละ 8.63 และมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 99.70 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งประเทศ ซึ่งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนี้ สามารถสร้างมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ได้ถึง 6,061,143 ล้านบาท หรือคิดเป็น

ร้อยละ 42.2 ของ GDP รวมของทั้งประเทศ มีอัตราการขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 4.8 และสามารถสร้างมูลค่าการส่งออกให้แก่ประเทศได้ถึง 2,190,550.40 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 29.01 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดการจ้างงานภายในประเทศอีกทั้งสิ้น 11,747,093 คน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละที่ 78.48 ของการจ้างงานรวมของทั้งประเทศ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2560ข)

อนึ่ง เมื่อพิจารณาในเชิงลึกจะพบว่า นอกจากกรุงเทพมหานครแล้ว จังหวัดที่มีจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเยอะมากที่สุดรองลงมาได้แก่ จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีจำนวนมากถึง 101,353 ราย โดยเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีสภาพเป็นนิติบุคคลจำนวน 43,636 ราย และเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เป็นส่วนบุคคลและอื่น ๆ อีกจำนวน 57,717 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2560ข) ซึ่งจำนวนของวิสาหกิจดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความพร้อมของจังหวัดชลบุรีในการเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมและเขตเศรษฐกิจสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ที่พร้อมจะก้าวไปสู่การเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ในอนาคต

จากที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษาช่องทางการศึกษาที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีเท่านั้น ทั้งนี้ สาเหตุที่เลือกทำการศึกษากับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น เนื่องจากเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้ได้รับประโยชน์จากการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 และเป็นกลไกที่สำคัญในการจะพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคตได้ ดังนั้น การเข้าถึงแหล่งเงินทุนจึงเป็นสิ่งจำเป็นต้องทำควบคู่กันและเข้าใจอย่างถ่องแท้ การศึกษาช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีจึงมีความน่าสนใจและน่าจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ประกอบการเองและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องที่จะต้องส่งเสริมและประชาสัมพันธ์อยู่ไม่น้อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการรับรู้และความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ ผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีการศึกษาหรือทำวิจัยเรื่องดังกล่าวมาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงรวบรวมงานวิจัยและเอกสารทางการศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อใช้อ้างอิงประกอบแทน ดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับประเด็นด้านความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กิตขจร เรื่องแก้ว (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการควบคุมการใช้รถจักรยานยนต์รับจ้างของผู้ประกอบการอาชีพจักรยานยนต์รับจ้าง: กรณีศึกษาเขตบางแค กรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้างที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการควบคุมการใช้รถจักรยานยนต์ รวมถึงศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความรู้ความเข้าใจดังกล่าว ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง ถึงร้อยละ 92.03 นอกจากนี้ ปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น อายุ

สถานภาพ การศึกษา ช่วงเวลาในการขับขี่ ระยะเวลาในการขับขี่ หรือการรับข่าวสาร ล้วนไม่มี ความสัมพันธ์ต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ที่มีต่อพระราชบัญญัติการควบคุมการใช้ รถจักรยานยนต์ดังกล่าวทั้งสิ้น

บรรหาร แก้ววิเศษ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาการรับรู้และการปฏิบัติตามกฎหมาย เลือกลงตั้งท้องถนน ของคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด นครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรับรู้และระดับการปฏิบัติตาม กฎหมายเลือกตั้งท้องถิ่นของคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด นครราชสีมา ซึ่งผลการศึกษาพบว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งส่วนใหญ่มีระดับการรับรู้และการ ปฏิบัติตามกฎหมายเลือกตั้งท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านที่มีการรับรู้และปฏิบัติตามมากที่สุด คือ ด้านข้อห้ามในการเลือกตั้ง ส่วนด้านที่มีการรับรู้และปฏิบัติตามน้อยที่สุดคือ ด้านค่าใช้จ่ายในการ เลือกตั้ง ทั้งนี้ คณะกรรมการการเลือกตั้งที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน จะมีระดับการรับรู้และการปฏิบัติ ตามกฎหมายที่แตกต่างกัน โดยสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ซึ่งผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่า คือประธาน กรรมการการเลือกตั้งและผู้อำนวยการการเลือกตั้ง จะมีระดับการรับรู้และปฏิบัติตามกฎหมายสูงกว่า กรรมการการเลือกตั้ง

นัตติกาญจน์ ทองบุญฤทธิ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของ ผู้ใช้บริการด้านอินเทอร์เน็ตในอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้และ ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้บริการร้าน อินเทอร์เน็ตในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ในด้านการรับรู้และความเข้าใจ พบว่า ผู้ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ตมีการรับรู้เนื้อหาสาระ และเข้าใจต่อการการทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ในระดับปานกลาง ส่วนด้านพฤติกรรมนั้นพบว่า ผู้ใช้บริการฯ มีพฤติกรรมตามกรอบที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กำหนดไว้อยู่ในระดับมาก

วิษณันท์โชติ ศิริโสตา (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้สิทธิตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ของแรงงานต่างด้าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้สิทธิและการใช้สิทธิของแรงงานต่างด้าว ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน รวมไปถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น ซึ่งผลการศึกษาพบว่า แรงงาน ต่างด้าวมีการรับรู้สิทธิและใช้สิทธิตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานในหมวดที่ 6 ซึ่งเป็นหมวดสวัสดิการ และหมวดที่ 4 เรื่องค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุดมากที่สุด ส่วนปัญหาและอุปสรรค ที่มีต่อการรับรู้สิทธิตามกฎหมาย คือ ความยากของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารและเนื้อหาสาระของสื่อ และในด้านปัญหาและอุปสรรคต่อการใช้สิทธิตามกฎหมายที่พบมากที่สุด คือ การที่บริษัทไม่ ประชาสัมพันธ์เรื่องการขอใช้สิทธิตามกฎหมาย รวมไปถึงไม่จัดหาเจ้าหน้าที่สำหรับให้คำแนะนำและ ประสานงานในการขอใช้สิทธิตามกฎหมายอย่างทั่วถึง ทั้งนี้ เมื่อดำเนินการเปรียบเทียบแล้วจะพบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ช่องทางการรับสาร และอายุการทำงาน มีผลต่อการรับรู้กฎหมายแรงงานของ แรงงานต่างด้าว ส่วนช่องทางการรับสารเป็นตัวแปรเดียวที่มีผลต่อการที่แรงงานต่างด้าวขอใช้ สิทธิตามกฎหมาย อนึ่ง ผลการศึกษาที่ได้จะนำไปใช้เป็นข้อเสนอแนะในการให้นายจ้างประชาสัมพันธ์

และส่งเสริมให้แรงงานต่างด้าวมีการรับรู้ เข้าใจ และขอใช้สิทธิตามกฎหมายแรงงานได้อย่างถูกต้องต่อไป

กิตติยา จารวจิต (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้ต่อสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550: กรณีศึกษา ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตพื้นที่เทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การรับรู้เรื่องสิทธิและเสรีภาพตามกฎหมายรัฐธรรมนูญของประชาชนชาวไทยอยู่ในระดับมาก และยังพบว่า ตัวแปรด้านรายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ การติดตามข้อมูลข่าวสาร มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนชาวไทย ส่วนตัวแปรด้านเพศและอายุไม่มีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้เรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนชาวไทย

สุกานดา ปัญญาโหม (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้สิทธิคนพิการตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550: กรณีศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการรับรู้และความคิดเห็นที่มีต่อสิทธิคนพิการตามมาตรา 20 แห่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้และความเข้าใจในระดับปานกลาง ต่อด้านแนวคิดและด้านวัตถุประสงค์ของสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อสิทธิตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในด้านการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์พบว่าอยู่ในระดับมาก ส่วนความคิดเห็นต่อด้านอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง ไม่ว่าจะป็นด้านบริการทางการศึกษา บริการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ บริการทางสังคม และบริการสิทธิอื่น นอกจากนี้ ยังพบว่า หากตัวแปรด้านระดับการศึกษา อายุ รายได้ และประเภทความพิการมีความแตกต่างกัน จะส่งผลให้การรับรู้สิทธิตามมาตรา 20 แตกต่างกันด้วย ส่วนความคิดเห็นต่อสิทธิตามมาตรา 20 พบว่า ยังมีความคิดเห็นระดับน้อยสำหรับสิทธิการขอรับบริการทางสังคมสำหรับผู้พิการตาบอด 1 ข้าง ในการขอทำใบอนุญาตขับขี่รถยนต์

เดช ผิวอ่อน (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้และปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ รวมไปถึงเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรับรู้ พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ดังกล่าว ตลอดจนศึกษาความถี่ในการปฏิบัติตามและสามารถระบุปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายของผู้จำหน่าย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ในด้านความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 จากคะแนนเต็มทั้งสิ้น 6 คะแนน และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กฎหมายดังกล่าวกับปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยการได้รับข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ ส่วนด้านการรับรู้พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ประเด็นทาง

กฎหมายทั้ง 4 ประเด็น ตนเองสามารถปฏิบัติได้โดยง่าย และรับรู้ว่า ความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการกำกับควบคุมดูแลอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านการปฏิบัติตาม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 12.4% ไม่ปฏิบัติผิดกฎหมายเลย โดยตัวแปรด้านระดับการศึกษาและรายได้เป็นตัวแปรที่ทำให้ผู้จำหน่ายไม่จำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ทั้งนี้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการควบคุมกำกับดูแลผู้จำหน่ายควรเน้นไปที่การปลูกฝังจิตสำนึกกว่า ตนเองมีศักยภาพในการปฏิบัติตามกฎหมายได้ และควรตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคมมากกว่ารายได้ส่วนตน

พันธันท์ กิจพวงสุวรรณ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจการเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการที่มีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตความรับผิดชอบของสำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 25 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มซึ่งมีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ของสำนักงานสรรพากรกรุงเทพมหานคร 25 รวมไปถึงศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจดังกล่าว จำแนกตามข้อมูลองค์กร และข้อมูลส่วนบุคคล โดยผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มมีความรู้มากที่สุดในด้านการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม การยื่นแบบและการชำระภาษี ส่วนด้านที่มีความรู้น้อยที่สุด ได้แก่ ด้านกิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม นอกจากนี้ ยังพบอีกว่า ประสบการณ์การทำงาน ระดับการศึกษา และอายุที่แตกต่างกันของผู้ประกอบการ มีผลต่อความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกันของผู้ประกอบการ ส่วนการเปรียบเทียบตามข้อมูลองค์กรนั้น พบว่า ระยะเวลาที่เป็นผู้ประกอบการที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและรายได้ของกิจการต่อปีที่แตกต่างกัน มีผลต่อความรู้ความเข้าใจที่แตกต่างกัน ส่วนรูปแบบธุรกิจ และประเภทธุรกิจที่แตกต่างกัน จะไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจ ทั้งนี้ ผลการศึกษาจะช่วยให้หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของกรมสรรพากรไปใช้เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มรายใหม่ให้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อไป

วรุณรัตน์ ทองวินชิตลิป (2555) ได้ศึกษาเรื่อง การประเมินความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในจังหวัดภาคเหนือตอนบนต่อการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของเนื้อหาสาระระหว่างพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวฯ พ.ศ. 2535 กับ พ.ศ. 2551 และศึกษาเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจ เจตคติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในจังหวัดภาคเหนือตอนบนที่มีต่อการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวฯ พ.ศ. 2551 พร้อมทั้งประเมินความสัมพันธ์จากความแตกต่างของระดับความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่มีต่อการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวฯ พ.ศ. 2551 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 มีการเพิ่มเนื้อหาอีก 2 หมวด และปรับปรุงนิยามที่ใช้ ข้อกำหนดต่าง ๆ รวมถึงบทกำหนดโทษให้มีความชัดเจนและมีความรุนแรงยิ่งขึ้น มากกว่าพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535 ในด้านความรู้และความเข้าใจที่มีต่อพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551 นั้น มัคคุเทศก์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวฯ ดังกล่าวมากกว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ส่วนเจตคติที่มีต่อพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวฯ นั้น ส่วนใหญ่แล้วผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีเจตคติในลักษณะเชิงเห็นด้วยกับพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวฯ มากกว่ามัคคุเทศก์ ทั้งนี้ ผลการศึกษาของเรื่องนี้จะถูกนำไปใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในส่วนที่บกพร่องต่อไป

รังสฤษฎ์ ล้อเศวตอนันต์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้จริยธรรมและกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักเรียนและนักศึกษา แผนกวิชาพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้จริยธรรมและการรับรู้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของนักเรียนและนักศึกษา แผนกวิชาพาณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีการรับรู้ในด้านจริยธรรมทางเทคโนโลยีสารสนเทศแตกต่างกัน แต่มีการรับรู้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศไม่แตกต่างกัน

กรรณิกา เขจรลาภ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจและการรับรู้ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมท่องเที่ยวและการวัดรอบเท้าคาร์บอนของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่หาดหัวหิน รวมไปถึงการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวดังกล่าว และจัดหาแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า จากการประเมินและตรวจวัดปริมาณรอยเท้าคาร์บอนของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่หาดหัวหิน กิจกรรมการเดินทางเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดรอยเท้าคาร์บอนสูงสุด รองลงมาเป็นกิจกรรมการพักอาศัยและกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำในระดับปานกลาง และไม่เคยรู้จักการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำมาก่อน ซึ่งสื่อที่มีผลทำให้นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลด้านการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำมากที่สุดได้แก่ สื่อทางโทรทัศน์ อย่างไรก็ตาม ความรู้ความเข้าใจและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำของนักท่องเที่ยวแต่อย่างใด ดังนั้น แนวทางในการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำก็คือ ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ชุมชน โดยรอบเพื่อเร่งสร้างความรู้ความเข้าใจและการตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ รวมทั้งสนับสนุนให้ผู้ประกอบการมีการประกอบธุรกิจที่รองรับต่อการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ ตลอดจนการสร้างโครงสร้าง สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อันจะยังผลให้เกิดการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์เพื่อความยั่งยืนต่อไป

ทิพย์สุดา ขาวสำอางค์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาการรับรู้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรด้านไอที โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรด้านไอที และนำเสนอแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายให้คุ้มครองป้องกันสิทธิของบุคลากรด้านไอทีได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รวมไปถึงนำเสนอแนวทางในการประชาสัมพันธ์กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศให้เกิดการรับรู้อย่างแพร่หลายผ่านช่องทางเว็บไซต์ของราชการมากยิ่งขึ้นด้วย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ประเภทความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่พบมากที่สุดคือ การนำเข้าหรือเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมและก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่น ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากตัวผู้ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเองยังขาดความรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของตนตามกฎหมาย การบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ก็ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ รวมไปถึงเนื้อหาสาระของกฎหมายดังกล่าวก็ยังมีช่องโหว่อยู่อีกหลายประการ ดังนั้นแนวทางที่จะทำให้อกฎหมายดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ได้แก่ การกำหนดให้นิติบุคคลร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างหรือพนักงานผู้กระทำความผิด

นั้นด้วย เป็นต้น ส่วนแนวทางในการประชาสัมพันธ์นั้น เช่น การทำลิงค์เชื่อมโยงจากเว็บไซต์สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของราชการที่ได้รับความนิยมมากที่สุด เพื่อเผยแพร่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศให้ทราบโดยทั่วต่อไป

Bradshaw, Fishwick, Curran, and Eskin (2001) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดหาและการรับรู้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีต่ออาชีวอนามัยในเมือง Sheffield ประเทศสหราชอาณาจักร โดยทำการสุ่มตัวอย่างผู้จัดการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จากฐานข้อมูลทางธุรกิจของเมือง Sheffield ประเทศสหราชอาณาจักร โดยพวกเขาได้รับเชิญให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งได้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบกึ่งสัมภาษณ์กึ่งแบบสอบถาม ทำให้ได้รับข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ในการสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 40 นาที โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการต่าง ๆ ในการคัดเลือกผู้จัดการเข้ามาสัมภาษณ์ในครั้งนี้ ซึ่งจำนวนผู้จัดการที่ได้รับคัดเลือกให้มาสัมภาษณ์ตลอด 6 เดือนที่ทำการศึกษานั้น มีทั้งสิ้น 28 ราย ผลการศึกษาพบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งหมดมีพนักงานน้อยกว่า 250 คน โดยร้อยละ 43.2 ไม่เห็นหรือไม่เคยเห็นนโยบายความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่เป็นลายลักษณ์อักษร มีเพียงร้อยละ 18 เท่านั้น ที่เคยเห็นหรือรับรู้ว่ามีนโยบายความปลอดภัยและอาชีวอนามัยที่เป็นลายลักษณ์อักษร ในการดูแลด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย พบว่า ร้อยละ 14 มีการจ้างแพทย์แบบไม่เต็มเวลาเพื่อมาทำหน้าที่ดังกล่าว ร้อยละ 7.2 เป็นการจ้างผู้เชี่ยวชาญ ร้อยละ 10.8 เป็นการจ้างพยาบาลแบบไม่เต็มเวลา และอีกร้อยละ 25 มีการจ้างบุคคลอื่นเพื่อมาดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยโดยเฉพาะ และยังพบว่าร้อยละ 67 คิดว่าหมอหรือพยาบาลน่าจะเป็นบุคคลที่ให้บริการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยได้ดีที่สุด นอกจากนี้ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวนร้อยละ 28 มีการดำเนินกิจกรรมก่อนดำเนินขั้นตอนการคัดเลือกบุคคลเพื่อจ้างงาน ร้อยละ 14.2 ดำเนินกิจกรรมส่งเสริมด้านสุขภาพ ร้อยละ 53.5 หรือประมาณ 15 บริษัท เก็บข้อมูลด้านสุขภาพจากข้อมูลการขาดงาน และประมาณ 8 บริษัท หรือร้อยละ 28.6 ได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ลงในโครงการสำหรับพนักงานใหม่ ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า ยังมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่ต้องพยายามจัดทำ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมท้องถิ่น โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถเข้าถึงอาชีวอนามัยนี้ ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าวก็ทำให้ทราบว่า การเข้าถึงนั้นสามารถทำได้ แต่วิธีการจะทำให้บรรลุเป้าหมายอาจจะต้องแตกต่างออกไป ก่อนที่จะถึงเวลาต้องใช้กลยุทธ์จากการทำงาน ซึ่งการเข้าถึงดังกล่าวสามารถปรับปรุงได้ด้วยการทำความเข้าใจกันมากขึ้นระหว่างนักวิจัย ผู้ให้บริการดูแลด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย และผู้จัดการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น ๆ

Belás, Bartoš, Ključnikov, and Doležal (2015) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้ความแตกต่างทางด้านความเสี่ยงระหว่างวิสาหกิจรายย่อยกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยจุดมุ่งหมายของการงานวิจัยชิ้นนี้คือเพื่อที่จะระบุและเปรียบเทียบปัจจัยหลักของความเสี่ยงทางการเงินและสินเชื่อของวิสาหกิจรายย่อย และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยในปี 2015 ได้มีงานวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางธุรกิจในสาธารณรัฐเช็ก ซึ่งพบว่าความเสี่ยงทางการเงินส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และมีเพียงผู้ประกอบการส่วนน้อยเท่านั้นที่กล่าวว่าตนเองสามารถจัดการกับความเสี่ยงนั้นได้ โดยผู้ประกอบการเห็นด้วยว่า ความสำคัญของความเสี่ยงด้านสินเชื่อเริ่มมีมากขึ้นในช่วงที่เกิดวิกฤติ ซึ่งวิสาหกิจขนาดกลาง

และขนาดย่อมแสดงให้เห็นถึงองค์ความรู้ที่ดีกว่าในด้านเงื่อนไขการปล่อยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ และการดำเนินการให้ได้ผลประเมินความโปร่งใสในทางบวก เมื่อเทียบกับวิสาหกิจขนาดย่อม

Dike and Onwuka (2016) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้และการเติบโตของผู้ประกอบการผู้เลี้ยงผึ้งในรัฐ Abia ประเทศไนจีเรีย โดยใช้วิธีการสำรวจโดยมีกลุ่มประชากรชาวสวนผู้เลี้ยงผึ้งทั้งสิ้น 4,963 ราย และได้คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของทาโรยามาเน่ ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างของชาวสวนทั้งสิ้น 370 ราย และยังนำวิธีเทคนิคทางสถิติการกระจายตัวอย่างเป็นสัดส่วนของ Bowley มาประยุกต์ใช้เพื่อประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่จะตอบคำถามสำหรับแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ ยังนำวิธีการเลือกหน่วยตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรง (Systematic linear random sampling) มาใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 370 รายอีกด้วย ซึ่งในการนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งแบบปฐมภูมิและทุติยภูมิ โดยข้อมูลแบบปฐมภูมินั้นได้เก็บรวบรวมโดยใช้แบบสอบถามแบบให้ผู้ประกอบการประเมินตนเอง ซึ่งในแบบสอบถามนั้นจะใช้การวัดระดับแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert scale) ซึ่งประกอบด้วยคำตอบ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “เห็นด้วย” “ปานกลาง” “ไม่เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ซึ่งจะมีคะแนน 5, 4, 3, 2 และ 1 ตามลำดับ ส่วนการสัมภาษณ์กับชาวสวนนั้นใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก และให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจทานอีกครั้ง ทั้งนี้ จากการคำนวณค่าความเชื่อมั่นตามเทคนิคของ Cronbach's Alpha พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบนี้อยู่ที่ระดับ 0.988 ทำให้มีระดับความเชื่อมั่นต่อแบบทดสอบอยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ยังมีการตั้งสมมติฐานและคำถามการวิจัย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้อีกด้วย ทั้งนี้ ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยยังใช้ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และระดับความเป็นอิสระที่ 15 โดยในการทดสอบสมมติฐานนั้น ใช้เครื่องมือทางสถิติโดยการหาค่าความแปรปรวนทางเดียว หรือ One-way ANOVA และโปรแกรม Minitab ซึ่งจากการศึกษาเปิดเผยว่า การรับรู้ของผู้ประกอบการอยู่ที่ร้อยละ 89.40 ส่งผลในเชิงบวกต่อการเจริญเติบโตของชาวสวนผู้เลี้ยงผึ้งในรัฐ Abia ของประเทศไนจีเรีย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องสำหรับประเด็นด้านช่องทางการสื่อสารที่มีส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

มนตรี รุโรโฆไท (2546) ได้ศึกษาเรื่อง รูปแบบการบริหารและการจัดการสื่อสารต่อผู้ประกอบการ SMEs ของสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการการใช้บริการของผู้ประกอบการ SMEs ในการใช้บริการจากสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมไปถึงสภาพปัญหาการเข้าถึงข้อมูลของผู้ประกอบการดังกล่าว เพื่อเสนอแนะแนวทางในการบริหารจัดการที่เหมาะสมในท้ายที่สุดต่อไป ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาใช้บริการกับทางสถาบันพัฒนาฯ ของผู้ประกอบการนั้น ได้แก่ ด้านการให้บริการ ด้านค่าใช้จ่ายในการขอรับบริการ ส่วนความเห็นจากผู้บริหารของทางสถาบันพัฒนาฯ นั้นเห็นว่า การเลือกใช้สื่อที่มีความน่าเชื่อถือ และการที่บุคลากรที่ให้บริการมีความรู้ความสามารถในการให้บริการ น่าจะมีผลต่อการเข้ามาใช้บริการของผู้ประกอบการมากกว่า ส่วนสภาพปัญหาของผู้ประกอบการในปัจจุบันคือ ยังขาดความรู้ความเข้าใจและข้อมูลข่าวสารในด้านต่าง ๆ มากกว่าปัญหาทางด้านการเงิน นอกจากนี้ จากผลการศึกษาดังกล่าวพบว่า แนวทางการจัดการที่ผู้ประกอบการต้องการได้แก่ การจัดให้มีศูนย์ในการให้บริการข้อมูลศูนย์เดียว ครบวงจร และมีการบริการผ่านทางโทรศัพท์

กิตติยา ปรีตถจริยา (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการธุรกิจบุหรี” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับแนวทางการสื่อสารด้านความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ของผู้ประกอบการธุรกิจบุหรี รวมไปถึงรูปแบบของกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ดังกล่าว และทัศนคติของสาธารณชนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการสื่อสารของผู้ประกอบการธุรกิจบุหรีที่มีต่อด้านความรับผิดชอบต่อสังคมดังกล่าว ได้แก่ การสื่อสารผ่านตัวบุคคล การทำให้เป็นข่าว การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต การสื่อสารผ่านการจัดงานต่าง ๆ การสื่อสารผ่านสื่อเฉพาะกิจ ส่วนรูปแบบการสื่อสารนั้น ตัวอย่างเช่น การบริจาคเงินให้กับองค์กรการกุศล การบริจาคเงินจากส่วนแบ่งรายได้ การเพิ่มเงินลงทุนเพื่อทำกิจกรรมเพื่อสังคม รวมไปถึงการเป็นผู้สนับสนุนในโครงการหรือกิจกรรมเพื่อสังคม หรือกิจกรรมที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนในสังคม ทั้งนี้ กลุ่มสาธารณชนที่มีทัศนคติเชิงลบต่อความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการธุรกิจบุหรีได้แก่ กลุ่มนักวิชาการด้านส่งเสริมสุขภาพ ส่วนสื่อมวลชนมีทัศนคติเป็นกลาง และกลุ่มบุคคลที่ได้รับการสนับสนุนจากธุรกิจบุหรีมีทัศนคติเชิงบวก

ณัฐยา จันทร์คง (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้สิทธิแรงงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2551 ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้สิทธิด้านแรงงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2551 ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานพิเศษ และไม่เคยศึกษาวิชาที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายแรงงาน แต่อาจมีประสบการณ์ในการฝึกงานมาบ้าง โดยตัวแปรด้านเพศ การฝึกงาน ประสบการณ์การทำงานพิเศษ และการได้เคยศึกษาวิชากฎหมายแรงงานเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้สิทธิแรงงานแตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สิทธิตามกฎหมายแรงงานในด้านค่าจ้างขั้นต่ำ เวลาการทำงาน สวัสดิการ และค่าชดเชย แต่มีการรับรู้สิทธิในด้านการลางเวลา สัญญาจ้าง ส่วนสื่อจากบุคคลและสื่อจากโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้มากที่สุด อนึ่ง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า การประชาสัมพันธ์เผยแพร่ของรัฐที่เกี่ยวกับกฎหมายแรงงานควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และควรจัดอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนที่จำเป็น

ศักรระภีร์ วรวัฒน์ประิณญา (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้สิทธิและความเข้าใจพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ของผู้ประกันตนตามมาตรา 33 กรณีศึกษา: นิคมอุตสาหกรรมสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับของช่องทางในการรับรู้สิทธิของผู้ประกันตนสำหรับด้านข้อมูลข่าวสารและระดับความเข้าใจสิทธิของผู้ประกันตนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ช่องทางการรับรู้สิทธิของผู้ประกันตนอยู่ในระดับปานกลาง โดยช่องทางที่ทำให้ผู้ประกันตนรับรู้สิทธิตามพระราชบัญญัติประกันสังคมมากที่สุด คือ ฝ่ายบุคคลในสถานประกอบการ ซึ่งเป็นผู้ให้คำแนะนำในการดำเนินการ ส่วนช่องทางที่ทำให้ผู้ประกันตนเกิดการรับรู้สิทธิในน้อยที่สุดคือ โทรศัพท์สายด่วนผู้ประกันตน (โทร.1506) ส่วนระดับในการเข้าใจสิทธิของผู้ประกันตน พบว่า ผู้ประกันตนเข้าใจสิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิกรณีสงเคราะห์บุตรอยู่ในระดับมาก ส่วนความเข้าใจในสิทธิเกี่ยวกับกรณีการว่างงานและกรณีชราภาพ อยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านเพศ เป็นตัวแปรที่ส่งผลให้การรับรู้และระดับความเข้าใจในสิทธิของผู้ประกันตนแตกต่างกัน

โปรดปราน รังสิมันตุชาติ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การสื่อสารเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย จังหวัดลำปาง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัย รูปแบบ การสื่อสาร สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของศูนย์อนุรักษ์ช้างไทยจังหวัด ลำปาง รวมไปถึงประสิทธิผลของการซื้อประชาสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของศูนย์อนุรักษ์ช้างไทยจังหวัดลำปางมีทั้งภายนอกและภายใน ซึ่งได้แก่ นโยบายขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ นโยบายของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การส่งเสริมจากสื่อมวลชน หรือสภาพแวดล้อมภายในศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย ประเพณีและวัฒนธรรม บทบาทของควาญช้างและชาวบ้านโดยรอบ เป็นต้น นอกจากนี้ รูปแบบการสื่อสารของศูนย์อนุรักษ์ ช้างไทยก็ประกอบไปด้วยการสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ แบบเป็นทางการที่เป็นทิศทางเดียว หรือ แบบเป็นทางการที่เป็นสองทิศทาง ส่วนสื่อประชาสัมพันธ์นั้นทางศูนย์อนุรักษ์ช้างไทยได้ใช้สื่อทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อเฉพาะกิจ สื่อมวลชน และสื่ออินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ พบว่า สื่อที่มี ประสิทธิภาพในการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ได้แก่ สื่อมวลชน แต่สำหรับชาวต่างชาตินั้น สื่อที่มีอิทธิพลจะเป็นสื่อทางอินเทอร์เน็ต

พิมลรัตน์ โปรงแก้วงาม (2559) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการสื่อสารการตลาดต่อการ ใช้สินเชื่อโครงการธนาคารประชาชน ธนาคารออมสิน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็น ของผู้ใช้บริการสินเชื่อโครงการธนาคารประชาชน ธนาคารออมสิน ที่มีต่อสื่อการตลาดต่าง ๆ และ อิทธิพลของสื่อการตลาดต่อการตัดสินใจใช้สินเชื่อ ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้มาใช้บริการ สินเชื่อโครงการธนาคารประชาชนจำนวน 400 คนให้ความสำคัญกับสื่อการตลาด 3 อันดับแรกคือ ด้านการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย ด้านสื่อตัวบุคคล และด้านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยผลการทดสอบ สมมติฐานพบว่า เพศที่ต่างกันได้รับอิทธิพลจากสื่อที่ต่างกันในด้านตลาดทางตรง อายุที่ต่างกันได้รับ อิทธิพลจากสื่อที่ต่างกันในด้านสิ่งพิมพ์ สื่อบุคคล และการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย ระดับ การศึกษาที่ต่างกันได้รับอิทธิพลจากสื่อที่ต่างกันในด้านสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และการตลาด ทางตรง อาชีพที่ต่างกันได้รับอิทธิพลจากสื่อที่ต่างกันในด้านสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อตัวบุคคล และการตลาดทางตรง สถานภาพที่ต่างกันได้รับอิทธิพลจากสื่อที่ต่างกันในด้านสิ่งพิมพ์ สื่อตัวบุคคล และการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขาย รายได้ที่ต่างกันไม่ได้รับอิทธิพลจากสื่อการตลาดในทุกด้าน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษา เรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยแบบผสม (Mix method) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบขั้นตอนเชิงอธิบาย (Explanatory sequential design) ซึ่งประกอบไปด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรกเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) และส่วนที่สองคือ การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) (อโณทัย งามวิชัยกิจ, 2558) ซึ่งแต่ละส่วนมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การออกแบบการวิจัย

ในการออกแบบการวิจัยเรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีนั้น ผู้วิจัยได้เริ่มจากการตั้งคำถามการวิจัยที่ต้องการทราบหรือต้องการศึกษา จากนั้นจึงกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย และศึกษาวิธีการวิจัยที่เหมาะสม ก่อนดำเนินการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกดำเนินการวิจัยแบบผสม แบบขั้นตอนเชิงอธิบาย ซึ่งเริ่มจากการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจดังกล่าว หลังจากทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณเรียบร้อยแล้ว จึงดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นส่วนที่สองถัดมา โดยการวิจัยรูปแบบหลังนี้จะทำการศึกษาเพื่อค้นหาข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีเคยได้รับทราบเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของ รวมไปถึงช่องทางการสื่อสารที่น่าจะมีอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีมากที่สุด แล้วจึงนำผลการวิเคราะห์ของงานวิจัยเชิงคุณภาพมาอธิบายและเชื่อมโยงกับผลการวิเคราะห์ในส่วนแรก ก่อนจะทำการสรุปผลการวิจัยในท้ายที่สุด (อโณทัย งามวิชัยกิจ, 2558)

การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 101,353 ราย (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2558) เนื่องจากเป็นกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้ได้รับประโยชน์จากการประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.2558 และเป็นกลไกที่สำคัญในการจะพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคตได้ ดังนั้น การเข้าถึงแหล่งเงินทุนจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต้องทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ การศึกษาเรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีจึงมีความน่าสนใจและน่าจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ประกอบการเองและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องที่จะต้องส่งเสริมและประชาสัมพันธ์

2. กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี โดยอาศัยวิธีการคำนวณตามสูตรของ Yamane (1973)

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดย n แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากรที่ใช้ในการวิจัย

e แทน ค่าร้อยละความคลาดเคลื่อนจากการสุ่ม (ซึ่งกำหนดให้ระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ 95% ทำให้ค่าความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มที่ยอมรับได้เท่ากับ 0.05%)

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าสูตร } n &= \frac{101,353}{1+101,353(0.05)^2} \\ n &= 398 \text{ คน} \end{aligned}$$

จากการคำนวณข้างต้น ทำให้ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อศึกษาครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น 398 ราย และเพื่อป้องกันความผิดพลาดจากการตอบแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ จึงได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเก็บอีก 2 ราย เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 400 ราย ทั้งนี้ ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยอาศัยวิธีสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก (Convenient sampling) จากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มาติดต่อประสานงานหรืออยู่ในเครือข่ายของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 9 รวมถึงงานสัมมนาที่จัดให้แก่กลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของทางศูนย์ฯ ดังกล่าวด้วย ซึ่งมีผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามมาเพียงทั้งสิ้น 116 รายเท่านั้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อให้สามารถรวบรวมข้อมูลได้อย่างครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลใน 2 ลักษณะ ดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามเป้าหมายที่จำนวน 400 ราย โดยการขอความอนุเคราะห์จากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 9 ซึ่งตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี ในการช่วยขอความร่วมมือเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้ามาติดต่อหรืออยู่ในเครือข่ายของทางศูนย์ฯ รวมถึงงานสัมมนาที่จัดให้แก่กลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของทางศูนย์ฯ ดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังได้พูดคุยและสื่อสารให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมต่อไป

2. เก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นการเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่มีผู้รวบรวมหรือศึกษาไว้ก่อนแล้ว ไม่ว่าจะเป็นคำอธิบายสำหรับพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.2558 หรือจากงานนิพนธ์ งานวิจัย เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงรายงานของราชการที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนหนังสือหรือตำราที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและแนวคิดต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการศึกษาในครั้งนี้

อนึ่ง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลข้างต้น จะใช้ระยะเวลาประมาณ 2 เดือน ตั้งแต่วันที่ 15 มิถุนายน 2561 ถึงวันที่ 14 สิงหาคม 2561

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

1. พิจารณาทบทวนวัตถุประสงค์และคำถามการวิจัย
2. ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงคำอธิบายพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามและข้อคำถาม
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามเพื่อถามข้อมูลในประเด็นต่อไปนี้ คือ
 - 3.1 ข้อมูลด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
 - 3.2 ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี
 - 3.3 ข้อมูลด้านช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี
 - 3.4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามข้อ 3. ข้างต้น ส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาและเสนอแนะแนวทาง แก้ไข
5. หลังจากปรับแก้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จึงนำแบบสอบถามดังกล่าวไปให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและปรับแก้อีกครั้งหนึ่ง
6. หลังจากปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิเรียบร้อยแล้ว จึงนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 รายเพื่อหาความเชื่อมั่น

7. นำผลการหาค่าความเชื่อมั่นที่ได้เข้าหารือกับอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้งและดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อย จากนั้นจึงนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาอนุมัติเพื่อให้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

8. ดำเนินการแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้ ตามที่ได้กล่าวไปในข้อ 4-6 ข้างต้น เพื่อให้แบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบแบบสอบถามดังนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Index of item objective congruence: IOC): เป็นการตรวจสอบที่ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นเข้าปรึกษาหารือกับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิรวมอีกจำนวน 3 ท่าน อันได้แก่ คุณวันเพ็ญ รัตนกังวาล ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อาจารย์ ดร.เพชรรัตน์ วิริยะสีบพงศ์ ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านบริหารธุรกิจ และรองศาสตราจารย์ ดร.คมพล จันทน์หอม ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายหลักประกันธุรกิจ เพื่อให้ตรวจสอบเนื้อหาของแบบสอบถามดังกล่าวว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้หรือไม่ เนื้อหามีความเหมาะสมชัดเจนเพียงใด

ทั้งนี้ หากข้อคำถามใดคำนวณแล้วมีค่าดัชนี IOC ต่ำกว่า 0.5 ข้อคำถามนั้นก็จะถูกตัดออกหรือนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า ข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของงานวิจัย

0 เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของงานวิจัยหรือไม่

-1 เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า ข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของงานวิจัย

โดยเมื่อผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้คะแนนครบถ้วนแล้ว จึงนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากสูตรดังต่อไปนี้ ซึ่งผลของค่าดัชนี IOC ปรากฏตามภาคผนวก ค

$$\text{ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)} = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ ΣR หมายถึง ผลรวมคะแนนความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ

N หมายถึง จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

2. หลังจากคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วพบว่า แบบสอบถามที่ได้จัดทำขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ -0.3 ถึง 1 ผู้วิจัยจึงได้ปรับแก้ข้อคำถามที่มีค่า IOC ไม่ถึง 0.5 และนำให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาเห็นชอบอีกครั้งการตรวจสอบความเชื่อมั่น เป็นการตรวจสอบโดยการที่ผู้วิจัยจะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาค อัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) ที่คำนวณได้ ซึ่งจะต้องมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.7 จึงจะถือว่าแบบสอบถามชุดนั้นยอมรับได้ โดยจากการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามชุดนี้ ได้ผลดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 3-1 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของคำถามกับกลุ่มตัวอย่างงานวิจัย

รายละเอียดของแบบสอบถาม	จำนวน (ข้อ)	ระดับความเชื่อมั่น
ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี	29	0.736

ทั้งนี้ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากคำอธิบายพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากงานนิพนธ์ เอกสารทางการศึกษา และรายงานของราชการต่าง ๆ รายละเอียดแบบสอบถามปรากฏตามภาคผนวก ก โดยในแบบสอบถาม 1 ชุด จะประกอบด้วย 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ประเภทวิสาหกิจ ประสบการณ์ในการขอเงินทุน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อหลัก ๆ คือ สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ การดำเนินการทางทะเบียน สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก การบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สิน การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ และบทกำหนดโทษ

โดยในตอนที่ 2 นี้เป็นคำถามปลายปิด กำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบใช่หรือไม่ใช่ โดยกำหนดน้ำหนักคะแนน ดังนี้

ผู้ที่ตอบใช่หรือไม่ใช่ หากคำตอบนั้นเป็นคำตอบที่ผิด คิดเป็น 0 คะแนน

ผู้ที่ตอบใช่หรือไม่ใช่ หากคำตอบนั้นเป็นคำตอบที่ถูกต้อง คิดเป็น 1 คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ส่วนตอนที่ 4 นั้นเป็นคำถามปลายเปิดให้ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเสนอแนะข้อคิดเห็นที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บได้จากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อทำการประมวลผลข้อมูล โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ในการอธิบายค่าความถี่ (Frequency)

และร้อยละ (Percentages) ของเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ประเภท
 วิชาหลัก ประสบการณ์ในการขอเงินทุน

2. ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น
 หลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ใช้
 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ในการอธิบายค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ
 (Percentages) ของความรู้ความเข้าใจในสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ การดำเนินการทางทะเบียน
 สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกัน สิทธิและหน้าที่ระหว่างผู้ให้หลักประกันและ
 ผู้รับหลักประกันกับบุคคลภายนอก การบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สิน การบังคับหลักประกันที่
 เป็นกิจการ ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ และบทกำหนดโทษ

นอกจากนี้ ยังนำแนวคิดการหาค่าความเชื่อมั่นของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-
 Richardson) มาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินและวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมา
 ใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี
 โดยมีระบบการให้คะแนนแบบ 0 กับ 1 คือ ตอบผิดได้ 0 คะแนน และ ตอบถูกได้ 1 คะแนน แล้วจึง
 นำมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์โดยใช้สูตร KR-20 ดังนี้ (มนต์ชัย เทียนทอง, 2545)

$$r_t = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{\sigma_t^2} \right]$$

เมื่อ

- r_t = ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
- n = จำนวนข้อของแบบทดสอบ
- p = อัตราส่วนของของผู้ที่ตอบแบบทดสอบข้อนี้ถูก
 (หาได้จากจำนวนผู้ที่ตอบถูก หารด้วยจำนวนทั้งหมด)
- q = อัตราส่วนของผู้ที่ตอบข้อนี้ผิด (เท่ากับ $1 - p$)
- σ_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนที่ตอบถูกทั้งฉบับ

อนึ่ง เกณฑ์ที่ยอมรับได้หลังจากทำการคำนวณเรียบร้อยแล้วคือ ค่าความสัมประสิทธิ์
 จะต้องไม่ต่ำกว่า 0.6 หรือ ร้อยละ 60 ขึ้นไป ดังนั้น จะถือว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ
 ขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีมีความรู้ความเข้าใจในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ
 ค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณออกมาได้ จะต้องไม่ต่ำกว่า 0.6 หรือร้อยละ 60

3. ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับด้านช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
 การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
 ในเขตจังหวัดชลบุรี ใช้สถิติเชิงพรรณนา ในการอธิบายค่าความถี่ และร้อยละ ของช่องทางการสื่อสาร
 ที่เคยมีการประชาสัมพันธ์ และช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจของกลุ่มผู้ประกอบการ
 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นเป้าหมาย รวมถึงช่องทางการสื่อสารที่กลุ่มเป้าหมายนิยม
 เปิดรับ

การวิจัยเชิงคุณภาพ

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างของผู้ให้ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยสำหรับรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพในส่วนหลังนี้ จะใช้ยุทธศาสตร์การวิจัยแบบการศึกษาปรากฏการณ์ (Phenomenon) เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลอธิบายแนวคิดหรือปรากฏการณ์ผ่านประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ โดยอาศัยการสุ่มตัวอย่างแบบเหวี่ยงแหอย่างจงใจ (Random purposeful) (Miles & Huberman, 1994 อ้างถึงใน จำเนียร จวงตระกูล, 2553) ซึ่งกำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล คือ ต้องเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามคำนิยามของพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 และอาศัยอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี

ทั้งนี้ ในการกำหนดขนาดตัวอย่าง ได้ใช้หลักการคร่าว ๆ (Rules of thumb) ตามแนวทางของ Nastasi and Schensul (2005 อ้างถึงใน ประไพพิมพ์ สุธีวสินนท์ และประสพชัย พสุนนท์, 2559) โดยจะเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลจำนวน 5-30 คน เนื่องจากการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อให้สามารถรวบรวมข้อมูลได้อย่างครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลใน 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1 เก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์ (Interview guide) แบบเจาะลึกกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) เป็นเครื่องมือหลักในการศึกษา ประกอบกับการบันทึกเสียงในการสัมภาษณ์และการจดบันทึกข้อมูลระหว่างสัมภาษณ์ (Interview note) ซึ่งจะสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept interview) กับผู้ให้ข้อมูล (Key informant interview) (จำเนียร จวงตระกูล, 2553) ที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี แบบรายบุคคล จนกระทั่งข้อมูลที่ได้อิ่มตัว ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการขอหนังสือเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะกรรมการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา สำหรับใช้ในการขอความอนุเคราะห์จากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 9 ซึ่งตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี ในการช่วยขอความร่วมมือเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้ามาติดต่อหรืออยู่ในเครือข่ายของศูนย์ฯ ดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บข้อมูลและบันทึกเสียงบันทึกภาพกับผู้ให้ข้อมูลอีกครั้ง พร้อมทั้งพูดคุยและสื่อสารให้ผู้ให้ข้อมูลเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยครั้งนี้ และเห็นถึงประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในภาพรวมต่อไป

2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นการเก็บข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่มีผู้รวบรวมหรือศึกษาไว้ก่อนแล้ว อันได้แก่ งานนิพนธ์ งานวิจัย เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง คำอธิบายสำหรับพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 รวมไปถึงรายงานของราชการที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนหนังสือหรือตำราที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและแนวคิดต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบหรือสร้างแบบสัมภาษณ์ รวมไปถึงใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้ต่อไป

อนึ่ง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลข้างต้น จะใช้ระยะเวลาประมาณ 1 เดือน ตั้งแต่วันที่ 14 สิงหาคม 2561 ถึงวันที่ 15 กันยายน 2561

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยสำหรับรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์ (Interview guide) เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยอาศัยวิธีการสร้างหรือจัดกระทำแบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์ตามแนวทางของ จำเนียร จวงตระกูล (2553) ซึ่งได้ปรับปรุงมาจาก Maykut and Morehouse (1994) โดยเริ่มจากการกำหนดคำถามการวิจัย (Research questions) ที่ต้องการทราบ เพื่อนำไปกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research objectives) ให้สอดคล้องและเชื่อมโยงกัน จากนั้นจึงดำเนินการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง (Literature review) เพื่อทำความเข้าใจประเด็นที่สำคัญต่าง ๆ และทำการกำหนดข้อมูลที่ต้องการเพื่อตอบคำถามการวิจัยและวัตถุประสงค์ของการวิจัย แล้วจึงตั้งเป็นคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ โดยเลือกคำถามที่เหมาะสมที่สุด พร้อมระบุเหตุผลในการเลือกคำถาม จากนั้นจึงนำไปใส่แบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์ เมื่อเรียบร้อยแล้ว จึงนำไปทดลองเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษา การเรียงลำดับของคำถาม หรือปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในการสัมภาษณ์ และดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์ตามปัญหาที่พบ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วจึงนำเสนอต่อคณะผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่สามารถให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีนี้ได้ จำนวน 1 ท่าน เพื่อปรับปรุงก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงต่อไป

ทั้งนี้ ในการสร้างคำถามสำหรับการวิจัยนั้น Patton (1990 อ้างถึงใน จำเนียร จวงตระกูล, 2553) ได้วางแนวทางสำหรับการสร้างคำถามไว้ ซึ่งมีทั้งหมด 6 ประเภท อันได้แก่

ประเภทที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์หรือพฤติกรรม (Experience/ Behavior questions)

ประเภทที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความเห็นหรือค่านิยม (Opinion/ Values questions)

ประเภทที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึก (Feeling questions)

ประเภทที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้ (Knowledge questions)

ประเภทที่ 5 เป็นคำถามเกี่ยวกับประสาทสัมผัส (Sensory questions)

ประเภทที่ 6 เป็นคำถามเกี่ยวกับภูมิหลังหรือประชากร (Background/ Demographic questions)

ผู้วิจัยได้นำแนวทางการสร้างคำถามดังกล่าว โดยเลือกใช้คำถามประเภทที่ 1, 2 และ 4 มาใช้กับการศึกษาในครั้งนี้ และได้ตัดประเภทคำถามที่ 3, 5 และ 6 ออก เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้ ไม่ต้องการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก ประสาทสัมผัส หรือภูมิหลังของประชากร รายละเอียดแบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์ปรากฏตามภาคผนวก ข

อนึ่ง แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกึ่งโครงสร้างนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของตัวผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ซึ่งได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ประเภทวิสาหกิจ ประสบการณ์ในการขอเงินทุน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี โดยแบ่งคำถามออกเป็น 2 ประเด็นหลัก ๆ คือ

ประเด็นที่ 1 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ประเด็นที่ 2 ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

นอกจากนี้ เมื่อผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจนครบถ้วนและรู้สึกรู้สีกว่าข้อมูลที่ได้มีในตัวแล้ว ก่อนดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล จะต้องมีการตรวจสอบและประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ด้านวิธีการรวบรวมข้อมูล (สุภางค์ จันทวานิช, 2554) โดยอาศัยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณผ่านแบบสอบถาม และข้อมูลเชิงคุณภาพผ่านแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึกถึงโครงสร้าง ก็พบว่าข้อมูลที่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้ข้อมูลที่ได้

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้รูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยแบบการศึกษาปรากฏการณ์ (Phenomenology) ตามรูปแบบ Riemen ที่ทำการดัดแปลงโดย Creswell (1998 อ้างถึงใน จำเนียร จวงตระกูล, 2553) ซึ่งกำหนดขั้นตอนหลักไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. อ่านผลการถอดเทปข้อความเสียงที่ได้รับมาจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เกี่ยวข้องกับช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

2. พิจารณาข้อความที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและทำการคัดเลือกและระบุข้อความสำคัญ (Horizontalization of the data) ที่ไม่ซ้ำกัน แล้วจัดทำบัญชีข้อความที่ไม่ซ้ำกันเหล่านั้นออกมา

3. ดำเนินการกำหนดความหมายจากข้อความสำคัญที่ได้จากขั้นตอนก่อน โดยการอ่านผลการถอดเทปบันทึกเสียงหลาย ๆ ครั้ง และถ่ายทอดความหมายของคำสำคัญเหล่านั้นผ่านบริบทดั้งเดิมที่ได้รับจากการถอดเทปสัมภาษณ์

4. นำความหมายของข้อความสำคัญตามขั้นตอนก่อน ที่มีลักษณะเหมือนกัน มาจัดเป็นกลุ่มของประเด็นที่ต้องการศึกษา จากนั้นจึงนำไปพิจารณาเปรียบเทียบกับผลการถอดเทปในขั้นต้น เพื่อระบุว่าไม่มีสิ่งใดที่ไม่อยู่ในประเด็นที่ต้องการศึกษา หรือหัวข้อเรื่องมีการนำเสนอสิ่งอื่นใดที่นอกเหนือจากผลการถอดเทปต้นฉบับหรือไม่ แล้วจึงดำเนินการแก้ไขให้เรียบร้อย

5. นำเอาผลการวิเคราะห์ทั้งหมดที่ได้มาจัดทำเป็นคำบรรยาย (Exhaustive description) ของการศึกษาช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี โดยคำบรรยายนั้นต้องประกอบไปด้วยข้อความที่แสดงถึงโครงสร้างที่มีความสำคัญ (Essential structure)

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ได้ดำเนินการในรูปแบบการวิจัยผสม (Mix method) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีจำนวนเป้าหมายอยู่ที่ 400 ราย แต่มีผู้ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามกลับมาเพียง 116 ราย และเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงลึกผ่านการสัมภาษณ์จากผู้ให้ข้อมูลโดยมีเป้าหมายอยู่ที่ 5 ราย แต่มีผู้ให้ข้อมูลให้ความร่วมมือเข้าสัมภาษณ์เพียง 3 ราย ผลการศึกษาที่ได้ จึงสามารถแบ่งได้เป็น 2 ส่วนหลัก ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาของงานวิจัยเชิงปริมาณโดยอาศัยแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1.1 ข้อมูลคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 1.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ส่วนที่ 1.3 ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาของงานวิจัยเชิงคุณภาพโดยอาศัยแบบสัมภาษณ์

ส่วนที่ 2.1 ประเด็นการศึกษาด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

ส่วนที่ 2.2 ประเด็นการศึกษาด้านช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

ส่วนที่ 1 ผลการศึกษาของงานวิจัยเชิงปริมาณโดยอาศัยแบบสอบถาม

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมผ่านแบบสอบถามตามกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการคำนวณตามสูตรของ Yamane (1973) จำนวน 400 รายนั้น ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างตามที่คำนวณได้ดังกล่าว แต่ปรากฏว่ามีผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามมาเพียง 116 ราย เท่านั้น โดยมีผลการศึกษา ดังนี้

ส่วนที่ 1.1 ข้อมูลคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ประเภทวิสาหกิจ ประสบการณ์ในการขอเงินทุน โดยผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4-1 จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน ประเภทวิสาหกิจ ประสบการณ์ในการขอเงินทุน (N = 116)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	36	31.0
หญิง	80	69.0
อายุ		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 25 ปี	3	2.6
25-35 ปี	25	21.5
36-45 ปี	37	31.9
46-55 ปี	35	30.2
55 ปีขึ้นไป	16	13.8
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	3	2.6
มัธยมศึกษาตอนต้น	5	4.3
อนุปริญญาหรือ ปวส. หรือเทียบเท่า	6	5.2
ปริญญาตรี	71	61.2
สูงกว่าปริญญาตรี	31	26.7
ประสบการณ์ในการทำงาน		
น้อยกว่า 1 ปี	4	3.4
1-5 ปี	19	16.4
6-10 ปี	24	20.7
11-15 ปี	11	9.5
16-20 ปี	25	21.6
มากกว่า 20 ปี	33	28.4
ประเภทวิสาหกิจ		
ธุรกิจผลิตสินค้า	37	31.9
ธุรกิจให้บริการ	42	36.2
ธุรกิจค้าปลีก	12	10.3
ธุรกิจค้าส่ง	18	15.6
อื่น ๆ ได้แก่ ขายผลผลิตเกษตร สหกรณ์ การเกษตร ธุรกิจน้ำมัน อสังหาริมทรัพย์	7	6.0

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการขอเงินทุน		
ไม่เคยขอเงินทุน	27	23.3
1-3 ครั้ง	62	53.4
4-6 ครั้ง	23	19.8
ตั้งแต่ 10 ครั้งขึ้นไป	4	3.4

จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 116 ราย พบว่า เป็นเพศชายจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 เป็นเพศหญิงจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 69.0 ส่วนใหญ่มีอายุ 36-45 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9 รองลงมา มีอายุ 46-55 ปี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 มีอายุ 25-35 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 อายุ 55 ปีขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 และมีอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 25 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 มีระดับการศึกษานอปริญญา ปวส. หรือเทียบเท่า จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 และมีระดับการศึกษาประถมศึกษาชั้นน้อยที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 ส่วนมากมีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 28.4 รองลงมา มีประสบการณ์การทำงาน 16-20 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 มีประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 มีประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4 มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 และมีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4 ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจให้บริการ จำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.2 รองลงมา เป็นธุรกิจผลิตสินค้า จำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.9 เป็นธุรกิจค้าส่ง จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.6 เป็นธุรกิจค้าปลีก จำนวน 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.3 และเป็นธุรกิจอื่น ๆ อีก จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.0 ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ในการขอเงินทุน 1-3 ครั้ง จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 53.4 รองลงมา ไม่มีประสบการณ์ในการขอเงินทุนเลย จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 มีประสบการณ์ในการขอเงินทุน 4-6 ครั้ง จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 และมีประสบการณ์ในการขอเงินทุนตั้งแต่ 10 ครั้งขึ้นไป จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 3.4

ส่วนที่ 1.2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ ด้านการดำเนินการทางทะเบียนกับภาครัฐ ด้านสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก ด้านการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ

ด้านความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ และด้านบทกำหนดโทษ โดยผลการศึกษาปรากฏตามตารางที่ 4-2 ถึง ตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ

สาระสำคัญของ พ.ร.บ. หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบที่ ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ			
ผู้ให้หลักประกันจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลใน รูปบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนก็ได้	97.4 (113)	2.6 (3)	ใช่
ผู้ให้หลักประกันและลูกหนี้อาจเป็นคน ๆ เดียวกัน หรือไม่ ก็ได้	76.7 (89)	23.3 (27)	ใช่
เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้จะเป็นบุคคลธรรมดาหรือ นิติบุคคลก็ได้	17.2 (20)	82.8 (96)	ไม่ใช่
ในการทำสัญญาหลักประกัน ผู้ให้หลักประกันไม่ต้อง ส่งมอบทรัพย์สินที่จะใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมา ให้แก่เจ้าหน้าที่ยึดถือไว้ก็ได้	66.4 (77)	33.6 (39)	ใช่
“กิจการ” ที่จะนำมาใช้เป็นหลักประกันตามกฎหมายนี้ ได้ หมายถึง ทรัพย์สินทั้งหมดที่ใช้ในการประกอบ ธุรกิจของผู้ให้หลักประกัน เช่น ที่ดิน อาคาร เครื่องจักร สินค้าคงคลัง รวมถึงสิทธิต่าง ๆ ที่จับต้อง ไม่ได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจด้วย	81.0 (94)	19.0 (22)	ใช่
ผู้ให้หลักประกันไม่สามารถนำทรัพย์สินที่อาจจะได้มา ในอนาคตมาเป็นหลักประกันได้ เช่น เครื่องจักรที่ทำ สัญญาซื้อขายแล้ว แต่ยังไม่ได้รับของมา เป็นต้น	46.6 (54)	53.4 (62)	ไม่ใช่
หากทรัพย์สินนั้นติดจำนองอยู่ จะนำมาใช้เป็น หลักประกันไม่ได้	12.9 (15)	87.1 (101)	ไม่ใช่

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้ให้หลักประกันจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ในรูปบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนก็ได้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 97.4 หรือจำนวน 113 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 2.6 หรือจำนวน 3 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้ให้หลักประกันและลูกหนี้อาจเป็นคน ๆ เดียวกัน หรือไม่ ก็ได้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 76.7 หรือจำนวน 89 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 23.3 หรือจำนวน 27 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้จะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 17.2 หรือจำนวน 20 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 82.8 หรือจำนวน 96 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ในการทำสัญญาหลักประกัน ผู้ให้หลักประกันไม่ต้อง ส่งมอบทรัพย์สินที่จะใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมาให้แก่เจ้าหน้าที่อัยการก็ได้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 66.4 หรือจำนวน 77 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 33.6 หรือจำนวน 39 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า ““กิจการ” ที่จะนำมาใช้เป็นหลักประกันตาม กฎหมายนี้ได้ หมายถึง ทรัพย์สินทั้งหมดที่ใช้ในการประกอบธุรกิจของผู้ให้หลักประกัน เช่น ที่ดิน อาคาร เครื่องจักร สินค้าคงคลัง รวมถึงสิทธิต่าง ๆ ที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ ด้วย” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 81.0 หรือจำนวน 94 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็น คำตอบที่ผิด ร้อยละ 19.0 หรือจำนวน 22 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้ให้หลักประกันไม่สามารถนำทรัพย์สินที่อาจจะ ได้มาในอนาคตมาเป็นหลักประกันได้ เช่น เครื่องจักรที่ทำสัญญาซื้อขายแล้ว แต่ยังไม่ได้รับของมา เป็นต้น” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 46.6 หรือจำนวน 54 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 53.4 หรือจำนวน 62 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “หากทรัพย์สินนั้นติดจำนองอยู่ จะนำมาใช้เป็น หลักประกันไม่ได้” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 12.9 หรือจำนวน 15 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 87.1 หรือจำนวน 101 คน

ตารางที่ 4-3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านการดำเนินการทางทะเบียนกับภาครัฐ

สาระสำคัญของ พ.ร.บ. หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
การดำเนินการทางทะเบียนกับภาครัฐ			
สัญญาหลักประกันต้องทำเป็นหนังสือ ไม่เช่นนั้นจะไม่มีผลตามกฎหมาย	96.6 (112)	3.4 (4)	ใช่
ถ้าไม่นำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนกับเจ้าหน้าที่แล้ว จะอ้างสัญญานั้นต่อบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามไม่ได้	80.2 (93)	19.8 (23)	ใช่
การนำสัญญาหลักประกันทางธุรกิจไปจดทะเบียนจะต้องทำที่สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์	81.0 (94)	19.0 (22)	ใช่
หน้าที่ในการนำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่	63.8 (74)	36.2 (42)	ใช่
รายการจดทะเบียนต้องมีการระบุรายละเอียดของทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันด้วย	99.1 (115)	0.9 (1)	ใช่

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านการดำเนินการทางทะเบียนกับภาครัฐ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “สัญญาหลักประกันต้องทำเป็นหนังสือ ไม่เช่นนั้นจะไม่มีผลตามกฎหมาย” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 96.6 หรือจำนวน 112 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 3.4 หรือจำนวน 4 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ถ้าไม่นำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนกับเจ้าหน้าที่แล้ว จะอ้างสัญญานั้นต่อบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามไม่ได้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 80.2 หรือจำนวน 93 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 19.8 หรือจำนวน 23 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “การนำสัญญาหลักประกันทางธุรกิจไปจดทะเบียนจะต้องทำที่สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 81.0 หรือจำนวน 94 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 19.0 หรือจำนวน 22 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “หน้าที่ในการนำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียน เป็นหน้าที่ของเจ้าหนี้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 63.8 หรือจำนวน 74 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 36.2 หรือจำนวน 42 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “รายการจดทะเบียนต้องมีการระบุรายละเอียดของทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันด้วย” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 99.1 หรือจำนวน 115 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 0.9 หรือจำนวน 1 คน

ตารางที่ 4-4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก

สาระสำคัญของ พ.ร.บ. หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก			
แม้จะมีการทำสัญญาหลักประกันแล้ว ผู้ให้หลักประกันก็ยังคงครอบครองและใช้สอยทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นได้อยู่ต่อไป	97.4 (113)	2.6 (3)	ใช่
ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินที่ได้ใช้เป็นหลักประกันไปแล้ว ไปจำหน่ายต่ออีกก็ได้	69.0 (80)	31.0 (36)	ไม่ใช่
ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอตรวจสอบจำนวนหนี้จากเจ้าหนี้	90.5 (105)	9.5 (11)	ใช่
ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้เสมอ ก่อนที่จะถูกยึดทรัพย์สินนั้น หากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้	81.9 (95)	18.1 (21)	ใช่
เจ้าหนี้สามารถขอเข้าตรวจดูบัญชีทรัพย์สินและทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันที่อยู่กับผู้ให้หลักประกันได้	95.7 (111)	4.3 (5)	ใช่
แม้ว่าทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นจะถูกโอนไปยังบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามแล้ว เจ้าหนี้ก็ยังมีสิทธิในทรัพย์สินนั้น ตีกว่าบุคคลที่สามนั้น หากเป็นการโอนทรัพย์สินที่เจ้าหนี้ไม่ยินยอมด้วย	82.8 (96)	17.2 (20)	ใช่
ทรัพย์สินชิ้นเดียวกันสามารถนำไปเป็นประกันแก่ผู้รับประกันได้หลายราย	39.7 (46)	60.3 (70)	ใช่

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ในด้านสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “แม้จะมีการทำสัญญาหลักประกันแล้ว ผู้ให้หลักประกันก็ยังครอบครองและใช้สอยทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นได้อยู่ต่อไป” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 97.4 หรือจำนวน 113 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 2.6 หรือจำนวน 3 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินที่ได้ใช้เป็นหลักประกันไปแล้ว ไปจำหน่ายต่ออีกก็ได้” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 69.0 หรือจำนวน 80 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 31.0 หรือจำนวน 36 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอตรวจสอบจำนวนหนี้จากเจ้าหนี้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 90.5 หรือจำนวน 105 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 9.5 หรือจำนวน 11 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้เสมอ ก่อนที่จะถูกยึดทรัพย์สินนั้นหากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 81.9 หรือจำนวน 95 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 18.1 หรือจำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “เจ้าหนี้สามารถขอเข้าตรวจดูบัญชีทรัพย์สินและทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันที่อยู่กับผู้ให้หลักประกันได้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 95.7 หรือจำนวน 111 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 4.3 หรือจำนวน 5 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “แม้ว่าทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นจะถูกโอนไปยังบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามแล้ว เจ้าหนี้ก็ยังมีสิทธิในทรัพย์สินนั้นดีกว่าบุคคลที่สามนั้น หากเป็นการโอนทรัพย์สินที่เจ้าหนี้ไม่ยินยอมด้วย” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 82.8 หรือจำนวน 96 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 17.2 หรือจำนวน 20 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ทรัพย์สินชิ้นเดียวกันสามารถนำไปเป็นประกันแก่ผู้รับประกันได้หลายราย” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 39.7 หรือจำนวน 46 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 60.3 หรือจำนวน 70 คน

ตารางที่ 4-5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ

สาระสำคัญของ พ.ร.บ. หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ			
ในกรณีที่มีการวางหลักประกันเป็น “กิจการ” และลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด หากเจ้าหนี้จะบังคับชำระหนี้จาก “กิจการ” ซึ่งเป็นหลักประกันนั้น ต้องใช้บุคคลที่เรียกว่า “ผู้บังคับหลักประกัน” เป็นผู้ดำเนินการแทน ไม่สามารถดำเนินการด้วยตนเองได้	71.6 (83)	28.4 (33)	ใช่
ผู้บังคับหลักประกันจะเป็นบุคคลใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมาย ขอเพียงเป็นบุคคลอื่น หรือบุคคลที่สามเท่านั้น	57.8 (67)	42.2 (49)	ไม่ใช่
ผู้บังคับหลักประกันต้องได้รับแต่งตั้งจากเจ้าหนี้และผู้ให้หลักประกัน	87.1 (101)	12.9 (15)	ใช่
คำวินิจฉัยของผู้บังคับหลักประกันให้บังคับยึดกิจการหรือไม่ ถือเป็นสิ้นสุด ไม่สามารถคัดค้านหรือโต้แย้งได้อีก	61.2 (71)	38.8 (45)	ไม่ใช่

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ในกรณีที่มีการวางหลักประกันเป็น “กิจการ” และลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด หากเจ้าหนี้จะบังคับชำระหนี้จาก “กิจการ” ซึ่งเป็นหลักประกันนั้น ต้องใช้บุคคลที่เรียกว่า “ผู้บังคับหลักประกัน” เป็นผู้ดำเนินการแทน ไม่สามารถดำเนินการด้วยตนเองได้” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 71.6 หรือจำนวน 83 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 28.4 หรือจำนวน 33 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้บังคับหลักประกันจะเป็นบุคคลใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมาย ขอเพียงเป็นบุคคลอื่น หรือบุคคลที่สามเท่านั้น” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 57.8 หรือจำนวน 67 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 42.2 หรือจำนวน 49 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ผู้บังคับหลักประกันต้องได้รับแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่และผู้ให้หลักประกัน” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 87.1 หรือจำนวน 101 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 12.9 หรือจำนวน 15 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “คำวินิจฉัยของผู้บังคับหลักประกันให้บังคับยึดกิจการหรือไม่ ถือเป็นสิ้นสุด ไม่สามารถคัดค้านหรือโต้แย้งได้อีก” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 61.2 หรือจำนวน 71 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 38.8 หรือจำนวน 45 คน

ตารางที่ 4-6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ

สาระสำคัญของ พ.ร.บ. หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบที่ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ หากหนี้ของลูกหนี้ได้รับการชำระ สัญญาหลักประกันก็จะสิ้นสุดลงด้วย	96.6 (112)	3.4 (4)	ใช่
แม้มีการไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันคืน สัญญาหลักประกันก็ยังคงมีผลอยู่ต่อไป	60.3 (70)	39.7 (46)	ไม่ใช่
หน้าที่ในการจดทะเบียนยกเลิกสัญญาหลักประกัน เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่	33.6 (39)	66.4 (77)	ไม่ใช่

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ในด้านความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “หากหนี้ของลูกหนี้ได้รับการชำระ สัญญาหลักประกันก็จะสิ้นสุดลงด้วย” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 96.6 หรือจำนวน 112 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 3.4 หรือจำนวน 4 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “แม้มีการไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันคืน สัญญาหลักประกันก็ยังคงมีผลอยู่ต่อไป” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 60.3 หรือจำนวน 70 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 39.7 หรือจำนวน 46 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “หน้าที่ในการจดทะเบียนยกเลิกสัญญาหลักประกันเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่” โดยตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 33.6 หรือจำนวน 39 คน และตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 66.4 หรือจำนวน 77 คน

ตารางที่ 4-7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านบทกำหนดโทษ

สาระสำคัญของ พ.ร.บ. หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ตอบถูก	ตอบผิด	คำตอบที่ ถูกต้อง
	ร้อยละ (จำนวน)	ร้อยละ (จำนวน)	
บทกำหนดโทษ			
การกระทำความผิดภายใต้พระราชบัญญัติ หลักประกันทางธุรกิจนี้ อาจได้รับโทษทางอาญา	93.1 (108)	6.9 (8)	ใช่
ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันทำการโอนย้ายทรัพย์สินที่ เป็นหลักประกัน เพื่อไม่ให้เจ้าหนี้ยึดได้ ถือเป็น ความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินี้	94.0 (109)	6.0 (7)	ใช่
ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันมีเจตนาแสดงบัญชี ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไม่ตรงกับความเป็นจริง ถือเป็นความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินี้	96.6 (112)	3.4 (4)	ใช่

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีในด้านบทกำหนดโทษ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “การกระทำความผิดภายใต้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจนี้ อาจได้รับโทษทางอาญา” โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 93.1 หรือจำนวน 108 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ 6.9 หรือจำนวน 8 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันทำการโอนย้ายทรัพย์สินที่
เป็นหลักประกัน เพื่อไม่ให้เจ้าหนี้ยึดได้ ถือเป็นความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินี้” โดยตอบ “ใช่”
ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 94.0 หรือจำนวน 109 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ผิด ร้อยละ
6.0 หรือจำนวน 7 คน

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจว่า “ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันมีเจตนาแสดงบัญชี
ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไม่ตรงกับความเป็นจริง ถือเป็นความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินี้”
โดยตอบ “ใช่” ซึ่งเป็นคำตอบที่ถูก ร้อยละ 96.6 หรือจำนวน 116 คน และตอบ “ไม่ใช่” ซึ่งเป็น
คำตอบที่ผิด ร้อยละ 3.4 หรือจำนวน 4 คน

อนึ่ง เมื่อพิจารณาจากภาพรวมของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น
หลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีแล้ว
จะพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้จากข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมาทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 0.4368 หรือ
ร้อยละ 43.68 มีค่าต่ำกว่า 0.6 หรือร้อยละ 60 ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ของการหาค่าความเชื่อมั่น
ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson, n.d. อ้างถึงใน มนต์ชัย เทียนทอง, 2545) ที่นำมา

ประยุกต์ใช้ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ รายละเอียดการคำนวณปรากฏตามด้านล่าง

จากสูตร

$$r_t = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{\sigma_t^2} \right]$$

หา σ_t^2 โดย $\sigma_t^2 = \frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N^2}$

เมื่อ

N คือ จำนวนผู้ที่ตอบแบบทดสอบ

$\sum x$ คือ ผลรวมของคะแนนที่ตอบถูกทุกฉบับ

$\sum x^2$ คือ ผลรวมของกำลังสองของคะแนนที่ตอบทุกฉบับ

ดังนั้น

$$\sigma_t^2 = \frac{[116(53,314)] - (2468)^2}{116^2}$$

$$\sigma_t^2 = \frac{6,184,424 - 6,091,024}{13,456}$$

$$\sigma_t^2 = \frac{93,400}{13,456}$$

$$\sigma_t^2 = 6.94$$

จึงสามารถหา $r_t = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{\sigma_t^2} \right]$ ได้ดังนี้

$$r_t = \frac{29}{29-1} \left[1 - \frac{4.014}{6.94} \right]$$

$$r_t = (1.04) (0.42)$$

$$r_t = 0.4368 \text{ หรือ ร้อยละ } 43.68$$

ส่วนที่ 1.3 ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น
หลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี
ผลการศึกษาปรากฏตามตารางที่ 4-8 ถึงตารางที่ 4-10 ดังนี้

ตารางที่ 4-8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามสื่อที่เคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับการ
การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

ช่องทางการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
สื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่ สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ)	75	38.1
สื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)	27	13.7
สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ ไปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ)	49	24.9
สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก (Blog) เฟซบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) ยูทูบ (Youtube) บัญชีมาร์ค (Bookmarking))	46	23.4
รวมทั้งหมด		100.00

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับการนำทรัพย์สิน
มาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจผ่านทางสื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร
เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ) มากที่สุด เป็นจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 รองลงมา
เป็นสื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ ไปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ) จำนวน 49 คน
คิดเป็นร้อยละ 24.9 สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ บัญชีมาร์ค) จำนวน 46 คน
คิดเป็นร้อยละ 23.4 และจากสื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร) น้อยที่สุด จำนวน
27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7

ตารางที่ 4-9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามสื่อประชาสัมพันธ์ที่มีส่งผลต่อ
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

ช่องทางการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
สื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่ สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ)	44	37.9
สื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)	10	8.6
สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ ไปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ)	30	25.9
สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ บัญชีมาร์ค)	32	27.9
รวมทั้งหมด	116	100.00

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าสื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ) มีส่งผลกระทบต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมากที่สุด เป็นจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 คิดว่าสื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ บัญชีมาร์ค) มีผลรองลงมา เป็นจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 27.6 สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ) จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 และคิดว่าสื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร) มีผลน้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6

ตารางที่ 4-10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำแนกตามสื่อประชาสัมพันธ์ที่นิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับด้านธุรกิจหรือธุรกรรมทางการเงินมากที่สุด

ช่องทางการสื่อสาร	จำนวน	ร้อยละ
สื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ)	42	36.2
สื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)	9	7.8
สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ)	21	18.1
สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ บัญชีมาร์ค)	44	37.9
รวมทั้งหมด	116	100.00

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับด้านธุรกิจหรือธุรกรรมทางการเงินจากสื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ บัญชีมาร์ค) มากที่สุด เป็นจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 37.9 นิยมสื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ) รองลงมา เป็นจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2 สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ) จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 และนิยมสื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร) น้อยที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาของงานวิจัยเชิงคุณภาพโดยอาศัยแบบสัมภาษณ์

ในการศึกษาวิจัยเพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ยุทธศาสตร์การวิจัยแบบการศึกษาปรากฏการณ์ (Phenomenon) เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลอธิบายแนวคิดหรือปรากฏการณ์ผ่านประสบการณ์ของตนที่เกี่ยวข้องกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ โดยอาศัยการสุ่มตัวอย่างแบบเหวี่ยงแหอย่างจงใจ (Random purposeful) ซึ่งกำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูล คือ ต้องเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามคำนิยามของพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 และอาศัยอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยกำหนดขนาดของผู้ให้ข้อมูลอยู่ที่ 5 ท่าน ตามหลักการคร่าว ๆ (Rules of thumb) ของ Nastasi and Schensul

(2005 อ้างถึงใน ประไพพิมพ์ สุธีวสินนนท์ และประสพชัย พสุนนท์, 2559) ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แต่มีผู้ให้ข้อมูลที่ตอบรับการเข้าสัมภาษณ์มาเพียง 3 ท่าน โดยทำการกำหนดสัญลักษณ์แทนผู้ให้ข้อมูลดังนี้

A แทน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประกอบธุรกิจเกี่ยวกับงานก่อสร้าง ส่วน และงานก่อสร้างเสาโทรคมนาคมของบริษัท A เพศชาย อายุ 56

B แทน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการงานกระจกอลูมิเนียมของบริษัท B เพศชาย อายุ 28

C แทน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นตัวแทนจำหน่ายสีอุตสาหกรรมและสีทาอาคาร ยี่ห้อหนึ่ง ของบริษัท C เพศชาย อายุ 52

ทั้งนี้ เมื่อผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจนครบถ้วนและรู้สึกว่าได้อิ่มตัวแล้ว ก่อนดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล จะต้องมีการตรวจสอบและประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) ด้านวิธีการรวบรวมข้อมูล (สุภาวงศ์ จันทวานิช, 2554) โดยอาศัยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณผ่านแบบสอบถาม และข้อมูลเชิงคุณภาพผ่านแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกึ่งโครงสร้าง ซึ่งก็พบว่าข้อมูลที่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงทำให้ข้อมูลที่ได้มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 2.1 ประเด็นการศึกษาด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

สำหรับผลการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีจำนวน 3 คน พบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดเคยทำการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน และมีการนำทรัพย์สินไปใช้เป็นหลักประกัน โดยเฉพาะที่ดิน อาคาร ตึก โรงงาน ซึ่งเป็นอสังหาริมทรัพย์ และส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะการใช้ตัวทรัพย์สินที่จะกู้ยืมเงินมาซื้อหรือก่อสร้างนั้น มาเป็นหลักประกันเงินกู้ตัวเอง ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็ช่วงแรกที่ก่อสร้างโรงงานนี้ ก็มีผู้รับเหมามาช่วยทำเรื่องกู้กับแบงก์ไทยพาณิชย์ให้ โดยใช้ที่ดินของเราเองที่เป็นเจ้าของและโรงงานมาใช้ในการค้ำประกันการกู้ยืม เพื่อไปจ่ายค่าสร้างโรงงาน” (A, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“เนื่องจากบริษัทเราเป็นบริษัทเล็ก ๆ เกิดขึ้นมาโดยไม่มีเงินทุนหมุนเวียนมากนัก ก็มาเริ่มเช่ากิจการ หลังจากนั้น เมื่อกิจการเริ่มโตขึ้น ก็อยากจะมีทรัพย์สินเป็นของตัวเอง จึงได้ทำการกู้เงินธนาคาร โดยใช้หลักทรัพย์ที่เราซื้อก็คือตึกอาคารพาณิชย์ เมื่อกิจการเริ่มมั่นคงแล้ว ก็มีการใช้หลักทรัพย์เดิม ไปขอมวงเงินธนาคารเพิ่มขึ้น เนื่องจากทรัพย์สินราคาสูงขึ้น” (C, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

ทั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลยังทราบว่า นอกจากที่ดิน อาคาร สิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ แล้วยังสามารถใช้ทรัพย์สินอื่น เช่น เครื่องจักรในโรงงาน รถยนต์ มาใช้เป็นหลักประกันได้อีกด้วย แต่อาจจะส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยในการกู้ยืมเงินแตกต่างกัน ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ก็จะมีเครื่องจักรในโรงงาน ก็น่าจะสามารถนำไปเป็นประกันได้เช่นกัน แต่เรายังไม่ได้ใช้” (A, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“ที่ผมเห็นก็จะมีเรื่องรถ หรืออีกแบบหนึ่งที่เป็นการกู้ยืมโดยที่ไม่ใช้หลักทรัพย์เลย ซึ่งทั้งสองกรณี อัตราดอกเบี้ยก็จะสูงกว่าการกู้ยืมเงินโดยใช้ที่ดินหรืออาคาร เราก็เลยไม่เคยได้ทำเลย”
 “ส่วนตัวมองว่า การใช้หลักทรัพย์ที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อเรื่องต้นทุนของธนาคาร คนที่ทำธุรกิจก็มักจะถามว่าอัตราดอกเบี้ยเป็นอย่างไร ซึ่งเราก็จะรู้เลยว่า อัตราดอกเบี้ยเท่านี้มันเหมาะสมกับธุรกิจเรามั้ย ซึ่งนอกจากที่ดินกับอาคารแล้ว ผมก็ยังมองไม่เห็นว่าจะมีดอกเบี้ยที่น่าสนใจ เว้นแต่จะมีโครงการ อย่างเช่น โครงการ Soft Loan ของทางราชการที่เราเคยทำกับ SME Bank” (B, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“ในช่วงแรก เรามีการใช้ตึกอาคารที่เราซื้อและที่ดินที่มีมาใช้เป็นหลักประกัน ในรุ่นหลัง ๆ ก็จะมีเครื่องจักรในการผลิตสี รถยนต์ที่ใช้ขนส่งในกิจการ” (C, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ทรัพย์สินที่ผู้ให้ข้อมูลกล่าวเพิ่มเติมว่าสามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันได้เช่นกันนั้น ทรัพย์สินเหล่านี้ยังเป็นทรัพย์สินที่มีการใช้เป็นหลักประกันทั่วไป และผู้ให้ข้อมูลไม่ได้มีการกล่าวถึงกิจการ สิทธิเรียกร้อง สินค้าคงคลัง หรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นทรัพย์สินตามที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจได้กำหนดไว้ให้สามารถใช้เป็นหลักประกันได้ด้วย

ส่วนที่ 2.2 ประเด็นการศึกษาด้านช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ

นอกจากนี้ ผู้ให้ข้อมูลยังรับทราบหรือเคยรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจจากช่องทางการสื่อสารประเภทจดหมายหรือประกาศของหน่วยงานราชการ ข่าวสารจากการอบรมสัมมนา หรือจากการได้รับคำแนะนำจากพนักงานของสถาบันการเงินโดยตรง หรือจากป้ายประชาสัมพันธ์ในธนาคาร รวมไปถึงช่องทางออนไลน์ ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต หรือสื่อมวลชนอย่างเช่น โทรทัศน์ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ทางอุตสาหกรรมจังหวัด เคยแนะนำให้ นำเครื่องจักรไปติดตราอุตสาหกรรมเพื่อที่จะนำวงเงินใช้ค้ำประกันได้ ซึ่งส่วนใหญ่จะได้รับเป็นประกาศ และส่งเป็นโบชัวร์มาที่โรงงาน” (A, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“ถ้าเป็นเรื่องของการสนับสนุน ส่วนตัวผมมองว่า หลัง ๆ มานี้มีหน่วยงานของเอกชนค่อนข้างเยอะ อย่างเช่น ธนาคารกสิกร ที่มีการจัดอบรมและรวบรวมสมาชิก และที่เคยเห็นก็มีกลุ่มของสภาอุตสาหกรรม หรือสภาหอการค้าไทย แต่ส่วนตัวก็ไม่มั่นใจว่าเป็นโครงการของรัฐหรือความร่วมมือของเอกชน ซึ่งมีบางโครงการที่เราก็มักมีโอกาสเข้าร่วมด้วยครับ” (B, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“คือจริง ๆ แล้ว ในธุรกิจเราตั้งแต่เริ่มต้น สมัยก่อน เราไม่มีช่องทางทางอินเทอร์เน็ตเลย ส่วนใหญ่เราก็จะรู้จากการที่เราไปธนาคาร แล้วก็มีคนมาแนะนำ หรือบางทีเราก็เห็นป้ายโฆษณา อยู่ในแบงก์ว่า ถ้าต้องการเพิ่มวงเงิน ต้องการใช้จ่าย ต้องการลงทุน ก็สามารถนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันได้ แต่ถ้าเป็นในปัจจุบัน ก็จะมีการโฆษณาทางทีวี หรือมีช่องทางอินเทอร์เน็ต เพจต่าง ๆ” (C, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

จากการสัมภาษณ์พบว่า ช่องทางที่ผู้ให้ข้อมูลได้รับทราบหรือได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจมากที่สุดเป็นส่วนใหญ่ คือ สื่อบุคคล ที่เป็นพนักงานธนาคารหรือเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน ที่คอยประชาสัมพันธ์การให้สินเชื่อให้แก่ผู้ประกอบการรับทราบ ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ผมมองว่าหลัง ๆ มาเนี่ย ถ้าเป็นตัวผมเอง เรื่องที่วิกิก็แทบจะไม่ได้ดูอยู่แล้ว ก็จะเป็นในเรื่องไลน์ เฟสบุ๊ก แล้วก็การแนะนำจากปากต่อปาก อย่างเช่นเราเริ่มเข้าไปในสมาคมก็จะเจอเพื่อน ๆ ในสมาคมแนะนำว่า มันมีโครงการนี้นะของแบงก์นี้นะ ลองไปดู เอาคอนแทคไปสิ พอไปที่ธนาคารก็จะมีพนักงานของแบงก์ ที่เราสามารถสอบถามได้ คอยให้คำแนะนำ” (B, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“ปกติก็น่าจะมาจากทางแบงก์มากที่สุด จากพนักงานที่แบงก์ หรือทางจดหมายที่มาพร้อมกับบัตรเครดิตที่เราใช้งานอยู่ ที่มีแผ่นพับโฆษณาติดมาด้วย” (C, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

ทั้งนี้ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เห็นว่า ช่องทางการสื่อสารประเภทอบรมสัมมนา หรือการติดต่อกับทางธนาคารโดยตรง เพื่อขอข้อมูลเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจ น่าจะเป็นช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากเป็นช่องทางการสื่อสารที่มีความน่าเชื่อถือสูง และสามารถติดต่อสอบถามรายละเอียดหรือข้อสงสัยได้ทันที ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“จริง ๆ ผมมองว่า ถ้าเรื่องวิกิคงต้องตัดออกไป หลัง ๆ ผมมองว่า ธุรกิจในแต่ละจังหวัดมีการรวมตัวกันมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกัน หรือว่าธุรกิจที่ต่างอาชีพกัน หลัง ๆ มา ถ้าเป็นการจัดอบรมสัมมนาก็น่าจะดี อย่างเช่น ล่าสุดมีการจัดอบรมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับด้านบัญชี ก็มีการจัดอบรมผ่าน K-SME หรือ YEC ซึ่งอย่างแรกผมมองว่าข้อมูลในปัจจุบันมีมาเยอะมากจนเราไม่รู้ว่ อันไหนเป็นข้อมูลที่มันจริงหรือข้อมูลไม่จริง ก็ถ้าเป็นการรวมตัวของธุรกิจด้วยกันแล้วไปฟังอบรม ผมว่ามันก็ได้ทั้งความน่าเชื่อถือด้วย และถ้ามีข้อสงสัยอะไร ก็สามารถถามได้เลย” (B, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

“คือถ้าเป็นในปัจจุบัน ช่องทางในการทำให้รู้จัก ว่ามีการทรัพย์สินเป็นหลักประกันได้คงจะมีหลายช่องทางตามที่ได้พูดไปแล้ว ทั้งทางอินเทอร์เน็ต โฆษณาทางทีวี ทั้งเพจ หรือทางธนาคาร แต่ส่วนนั้นเป็นเพียงการทำให้เรารู้ว่า แบงก์พร้อมที่จะปล่อยกู้เงินให้เราโดยใช้ทรัพย์สินได้ แต่จริง ๆ แล้วนี่ ในความคิดพี่ พี่คิดว่า น่าจะเป็นช่องทางที่เวลาเราเดินไปธนาคารมากกว่า เพราะว่าเมื่อเรารู้จากช่องทางนั้นแล้ว เราเดินไปธนาคาร เราสามารถที่จะสอบถามข้อมูลที่เราไม่รู้ว่หลักประกันจริง ๆ แล้วต้องใช้เป็นยังไง ถ้ามีคนที่อยู่ธนาคารที่มีความรู้ในการที่เอาทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันการกู้ยืมเงิน เค้าก็จะสามารถอธิบาย และสอบถามให้เค้าชี้แจงว่า เราจะทำอย่างไรได้บ้าง รายละเอียด ข้อมูล วิธีการ อัตราดอกเบี้ย วิธีการผ่อนชำระ” (C, นามสมมติ, สัมภาษณ์, 2561)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ และเสนอแนะช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมดังกล่าวได้ ซึ่งได้ดำเนินการวิจัยแบบขั้นตอนเชิงอธิบาย (Explanatory sequential design) เก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิและทุติยภูมิ โดยอาศัยแบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีจำนวน 116 ราย และใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอีก 3 ราย จึงสามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยเชิงปริมาณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 69.0) อายุ 36-45 ปี (ร้อยละ 31.9) มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 61.2) ผ่านประสบการณ์การทำงานมากกว่า 20 ปี (ร้อยละ 28.4) และส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจให้บริการ (ร้อยละ 36.2) เคยมีประสบการณ์ในการขอเงินทุนเพียง 1-3 ครั้ง (ร้อยละ 53.4) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวม พบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.4368 หรือ ร้อยละ 43.68 ซึ่งมีค่าต่ำกว่า 0.6 หรือร้อยละ 60 อันเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับได้ของการหาค่าความเชื่อมั่นของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ที่นำมาประยุกต์ใช้ โดยเมื่อพิจารณารายด้านจะพบว่า ในด้านสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในสาระสำคัญเกี่ยวกับตัวเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ การนำทรัพย์สินที่จะได้มาในอนาคตมาเป็นหลักประกัน และการนำทรัพย์สินที่ติดจำนองอยู่มาใช้เป็นหลักประกัน ด้านสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในสาระสำคัญเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินขึ้นทะเบียนสามารถนำไปเป็นประกันแก่ผู้รับประกันได้หลายราย และด้านความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในสาระสำคัญเกี่ยวกับผู้มีหน้าที่ในการจดทะเบียนยกเลิกสัญญาหลักประกัน

ผลการศึกษาเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขต

จังหวัดชลบุรีนั้น สรุปได้ว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีส่วนใหญ่เคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจผ่านทางสื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ) มากที่สุด (ร้อยละ 38.1) และคิดว่าสื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ) อีกเช่นกัน ที่มีส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมากที่สุด (ร้อยละ 37.9) ซึ่งจากพฤติกรรมพบว่า นิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับด้านธุรกิจหรือธุรกรรมทางการเงินจากสื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก (Blog) เฟซบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) ยูทูบ (Youtube) บัญชีมาร์ค (Bookmarking)) มากที่สุด (ร้อยละ 37.9)

สรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

โดยสรุปข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งหมดเคยทำการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน และมีการนำทรัพย์สินไปใช้เป็นหลักประกันการกู้ยืมนั้น โดยมักจะเป็นทรัพย์สินชิ้นเดียวกับที่ได้กู้ยืมเงินมาซื้อ และส่วนใหญ่จะเป็นทรัพย์สินประเภทอสังหาริมทรัพย์ เช่น ที่ดิน อาคาร ตึก โรงงาน เป็นต้น

อย่างไรก็ดี นอกจากทรัพย์สินที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก็ทราบเพียงว่า ทรัพย์สินสิ่งอื่นจำพวก เครื่องจักรในโรงงาน หรือรถยนต์ก็สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันได้เช่นกัน แต่ไม่ได้มีการกล่าวถึงทรัพย์สินประเภทกิจการ สิทธิเรียกร้อง สินค้าคงคลัง หรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นทรัพย์สินตามที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจแต่อย่างใด จึงสามารถสรุปได้ว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่ทราบว่า กิจการ สิทธิเรียกร้อง สินค้าคงคลัง หรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นทรัพย์สินตามที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ ก็สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันได้

สำหรับช่องทางการสื่อสารที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเคยได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ ประกอบด้วยสื่อบุคคล ได้แก่ พนักงานธนาคาร สื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ ป้ายหรือจดหมายเพื่อประชาสัมพันธ์ สื่ออินเทอร์เน็ต ได้แก่ อีเมล หรือสื่อมวลชนอย่างเช่น โทรทัศน์ โดยช่องทางการสื่อสารที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเคยได้รับทราบข้อมูลประเภทนี้มากที่สุด มาจากสื่อบุคคล ที่เป็นพนักงานธนาคารหรือเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน ที่คอยประชาสัมพันธ์การให้สินเชื่อให้แก่ผู้ประกอบการรับทราบ

นอกจากนี้ ในความเห็นของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรียังเห็นว่า ช่องทางการสื่อสารจากสื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ การฝึกอบรมสัมมนา และสื่อบุคคล เช่น การได้ติดต่อพูดคุยหรือรับข่าวสารจากพนักงานธนาคาร น่าจะเป็นช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เนื่องจากเป็นช่องทางที่มีความน่าเชื่อถือสูง และสามารถติดต่อสอบถามรายละเอียดหรือข้อสงสัยได้ทันที

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี สามารถประมวลผลและอภิปรายผลตามคำถามการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ตอนต้น ดังนี้

ความรู้ความเข้าใจในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี จากการเก็บรวบรวมข้อมูลในเชิงปริมาณผ่านแบบสอบถามแล้วพบว่า ในภาพรวม ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ โดยเฉพาะประเด็นเกี่ยวกับตัวเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจฉบับนี้ การนำทรัพย์สินที่จะได้มาในอนาคตหรือนำทรัพย์สินที่ติดจำนองอยู่มาเป็นหลักประกัน การนำทรัพย์สินขึ้นเชียวกันสามารถนำไปเป็นประกันแก่ผู้รับประกันได้หลายราย คุณสมบัติของผู้บังคับหลักประกันที่เป็นผู้ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย หรือผู้มีหน้าที่ในการจดทะเบียนยกเลิกลูกสัญญาหลักประกัน ซึ่งเมื่ออาศัยการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพโดยอาศัยการสัมภาษณ์เชิงลึก ก็พบว่า แม้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะเคยมีประสบการณ์ในการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน แต่ความรู้ความเข้าใจเรื่องการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้นั้น ยังจำกัดอยู่เพียงความรู้ดั้งเดิมในเรื่องการจำนำ จำนอง ค้ำประกัน เท่านั้น เห็นได้ชัดเจนจากตัวอย่างของความรู้ความเข้าใจถึงทรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกัน ได้แก่ ที่ดิน อาคาร ตึก โรงงาน รถยนต์ หรือเครื่องจักรในโรงงานอุตสาหกรรม แต่ไม่ได้มีการกล่าวถึงทรัพย์สินประเภทกิจการ สิทธิเรียกร้อง สินค้าคงคลัง หรือทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งเป็นทรัพย์สินตามที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจแต่อย่างใด ซึ่งมีความสอดคล้องกับที่ กำชัย จงจักรพันธ์ (2557) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบการรายย่อยอาจจะไม่มีความรู้เพียงพอและมีประสบการณ์จำกัดสำหรับการนำกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจมาใช้ และใกล้เคียงกับงานวิจัยของ สุกานดา ปัญญาโณ (2553) โดยผลการวิจัยพบว่า คนพิการในกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้และความเข้าใจในภาพรวมเกี่ยวกับสิทธิคนพิการตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อยู่ในระดับระดับปานกลาง และยังมีงานวิจัยที่กล่าวถึงลูกจ้างแรงงานต่างด้าว ฝ่ายการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร มีการรับรู้สิทธิตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานในระดับปานกลาง (วิชนนนท์โชติ ศิริโสภา, 2552) ซึ่งจากงานวิจัยทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่อาจสรุปหรือถือได้ว่ากลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและกฎหมายคุ้มครองแรงงานนั้นอย่างชัดเจนถูกต้องทั้งหมด นอกจากนี้ ยังมีความคล้ายคลึงกันในแง่ที่ว่า แม้จะมีการประกาศใช้กฎหมายส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตมาตั้งแต่ปี 2550 แล้ว แต่เมื่อมาทำการศึกษาในกลุ่มเป้าหมายในปี 2553 ก็ยังพบว่าผู้พิการก็ยังหาได้มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายดังกล่าวไม่

ส่วนช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่เกี่ยวข้องกับช่องทางการสื่อสารแล้วพบว่า ส่วนใหญ่ช่องทางการสื่อสารที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเคยได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจนั้นจะผ่านทางสื่อบุคคล โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ธนาคาร หรือสถาบันการเงิน แต่เมื่อเก็บข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกก็พบว่า ตามปกติแล้วหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เป็นสถาบันการเงินมีการประชาสัมพันธ์ครอบคลุมผ่านสื่อทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชน ผ่านการโฆษณาทางโทรทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ต ผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมล สื่อเฉพาะกิจ ผ่านป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้แก่ผู้เข้ามาใช้บริการธนาคาร แต่ช่องทางการ

สื่อสารที่ได้รับข้อมูลผ่านมากที่สุด คือ สื่อบุคคล ผ่านทางการประชาสัมพันธ์ของพนักงานและเจ้าหน้าที่ของทางธนาคารที่เข้ามาให้ข้อมูลและคำแนะนำแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการนำทรัพย์สินที่มีมูลค่าอยู่ของตน สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ เช่น ที่ดิน อาคาร หรือโรงงาน ซึ่งมีความใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ญัฐยา จันทรงค์ (2553) ที่พบว่า ช่องทางที่ทำให้กลุ่มเป้าหมายรับรู้กฎหมายได้มากที่สุด คือ ช่องทางการสื่อสารประเภทสื่อบุคคล โดยผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ระดับอุดมศึกษา จากสถาบันการศึกษาของรัฐแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สิทธิด้านแรงงานผ่านสื่อบุคคลที่เป็นครูอาจารย์มากที่สุด

จากที่กล่าวมาข้างต้น การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณแล้วพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ยังมีความเห็นว่า การสื่อสารผ่านสื่อบุคคล เป็นช่องทางการสื่อสารที่น่าจะมีความรู้ความเข้าใจของตนเองมากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาเชิงลึกจากบทสัมภาษณ์ก็พบข้อมูลในทิศทางเดียวกันว่า การสื่อสารผ่านสื่อบุคคล น่าจะเป็นช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด และเห็นว่าสื่อเฉพาะกิจบางอย่าง เช่น การจัดอบรมสัมมนา ก็น่าจะส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการได้ในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากลักษณะของช่องทางการสื่อสารทั้งสองประเภทแล้ว พบว่า ช่องทางการสื่อสารดังกล่าว เป็นช่องทางการสื่อสารที่ให้สารที่มีความน่าเชื่อถือ และสามารถโต้ตอบสองทางได้ทันที เมื่อสารดังกล่าวเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินเงินทอง ธุรกิจ และโอกาสเติบโตของกิจการด้วยแล้ว ความน่าเชื่อถือและความชัดเจนจึงเป็นเรื่องที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้ความสำคัญในลำดับต้น ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องและใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ศักดิ์ระวีร์ วรวัฒน์ประิญา (2554) พบว่า ช่องทางที่ทำให้ผู้ประกอบการซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สิทธิตามพระราชบัญญัติประกันสังคมมากที่สุด คือ ฝ่ายบุคคลในสถานประกอบการ ซึ่งเป็นผู้ให้คำแนะนำในการดำเนินการ และยังมีความสอดคล้องและใกล้เคียงกับงานวิจัยของกลุ่มผู้ใช้บริการธนาคารออมสินทางด้านสินเชื่อในเขตกรุงเทพมหานคร เห็นว่า สื่อบุคคลเป็นสื่อที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการใช้บริการสินเชื่อโครงการธนาคารประชาชนธนาคารออมสินอยู่ในระดับสูง โดยเห็นว่าหากพนักงานในธนาคารมีการบริการที่ดีในการลงพื้นที่ให้บริการลูกค้า นั้น จะทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจและอยากกลับมาใช้บริการอีกครั้ง (พิมลรัตน์ โปรงแก้วงาม, 2559)

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลในสองย่อหน้าด้านบนแล้วจะเห็นว่า แม้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะให้ข้อมูลว่า ช่องทางการสื่อสารผ่านสื่อบุคคล เป็นช่องทางการสื่อสารที่ตนเองได้รับหรือเคยได้รับข้อมูลเกี่ยวข้องกับการนำทรัพย์สินต่าง ๆ มาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมากที่สุด และเปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งจากเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแล้วพบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเหล่านั้น ยังเห็นด้วยว่า สื่อบุคคลหรือสื่อเฉพาะกิจที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน น่าจะเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสูงสุดเมื่อต้องการสื่อสารให้ทราบถึงเรื่องการนำทรัพย์สินที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันได้ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความสอดคล้องกันทั้งในด้านช่องทางการสื่อสารที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเคยได้รับทราบข้อมูลกับช่องทางการสื่อสารที่เห็นว่ามีความรู้ความเข้าใจของตนเอง แต่ผลการศึกษาในตอนต้น แสดงให้เห็นว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจภายใต้บทบัญญัติที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ

พ.ศ.2558 กำหนด ดังนั้น จึงมีความเป็นไปได้ว่า การสื่อสารผ่านสื่อบุคคลถึงเรื่องการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจในช่วงที่ผ่านมาให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทราบนั้น อาจยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎี

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดชลบุรี โดยผลการวิจัยได้สร้างองค์ความรู้ใหม่ว่า ผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรียังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 และช่องทางการสื่อสารที่ผู้ประกอบการคิดว่าสามารถทำให้ตนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น คือการสื่อสารผ่านสื่อบุคคล เช่น พนักงานธนาคาร หรือเจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงิน

ข้อเสนอแนะเชิงการจัดการ

แนวทางการจัดการเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่หน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชนที่เป็นสถาบันการเงินหรือธนาคารจะสามารถดำเนินการเพื่อทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจได้ดียิ่งขึ้น คือ

1. จัดให้มีประชาสัมพันธ์สื่อสารผ่านสื่อบุคคล หรือสื่อเฉพาะกิจประเภทการอบรมสัมมนาให้มีความถี่ยิ่งขึ้น
2. การประชาสัมพันธ์ด้วยช่องทางการสื่อสารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตซึ่งจากผลการศึกษาเชิงปริมาณพบว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับด้านธุรกิจหรือธุรกรรมทางการเงินจากสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด ฉะนั้น ผู้ประชาสัมพันธ์หรือผู้ผลิตสื่อจึงต้องสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่สื่อดังกล่าว อาจพัฒนารูปแบบการสื่อสารให้อยู่ในรูปวารสารอิเล็กทรอนิกส์ หรือบทความวิชาการทางอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถสื่อความหมายได้ครบถ้วน พร้อมอ้างอิงแหล่งที่มาและข้อความคำถามที่อาจจะพบบ่อย เป็นต้น
3. ในการประชาสัมพันธ์ไม่ว่าผ่านสื่อประเภทใด ควรเน้นย้ำและให้ความสำคัญกับประโยชน์ที่วิสาหกิจจะได้รับจากการนำเนื้อหากฎหมายหลักประกันทางธุรกิจมาปรับใช้ และ
4. การใช้นโยบายต่าง ๆ ที่สามารถสนับสนุนให้ผู้ประกอบการหันมาสนใจในกฎหมายหลักประกันธุรกิจฉบับนี้ เช่น การดึงดูดด้วยอัตราดอกเบี้ยพิเศษเมื่อมีการนำทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มาใช้เป็นหลักประกัน เป็นต้น ซึ่งมาตรการการดำเนินงานเหล่านี้จะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการร่างกฎหมายฉบับนี้ได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งถัดไป

จากการศึกษาในครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะอยู่ 4 ประการ ซึ่งหากมีโอกาสได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมในครั้งถัดไป ควรจะได้พัฒนางานสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1. ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีเท่านั้น โดยเน้นเฉพาะกลุ่มวิสาหกิจที่น่าจะต้องเกี่ยวข้องกับการขอเงินทุนและเฉพาะพื้นที่ที่มีโอกาสเติบโตทางธุรกิจสูงเท่านั้น ดังนั้น ในการศึกษาครั้งถัดไป จึงควรทำการศึกษาทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวิสาหกิจขนาดย่อมและ

ขนาดใหญ่ พร้อมทั้งศึกษาในพื้นที่อื่นด้วย เพื่อให้ผลการศึกษาวิจัยครอบคลุมวิสาหกิจและพื้นที่อื่นที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และทำให้ผลการศึกษาในภาพรวมมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

2. ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเฉพาะปัจจัยด้านช่องทางการสื่อสารซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะมีผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจและดำเนินการทดสอบว่าปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจหรือไม่ การสื่อสารรูปแบบใดที่น่าจะมีผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจมากที่สุด ดังนั้น จึงควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่อาจส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ปัจจัยที่ตัวสารหรือเนื้อหาที่ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ประกอบการทราบมีความยากง่ายเพียงใด เป็นต้น

3. จุดมุ่งหมายของงานวิจัยฉบับนี้ต้องการศึกษาว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายใหม่ที่ให้ประโยชน์จากการนำทรัพย์สินที่มีค่าอื่น ๆ ของตนมาใช้เป็นหลักทางธุรกิจได้ หรือไม่ และช่องทางการสื่อสารที่ตัววิสาหกิจเองคิดว่าส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจของตนกับช่องทางการสื่อสารที่มีการประชาสัมพันธ์อยู่สอดคล้องกันเพียงใด ทำให้ความรู้ความเข้าใจของวิสาหกิจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวดีขึ้นหรือไม่ แต่วิจัยฉบับนี้ไม่ได้มุ่งเน้นที่จะศึกษาเก็บข้อมูลจากหน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชน เช่น สถาบันการเงินต่าง ๆ ว่ามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้ได้จริงอย่างไร ซึ่งเป็นอีกแง่มุมหนึ่งที่จะทำให้เข้าใจประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษานี้อย่างรอบด้าน ดังนั้น ในการศึกษาครั้งถัดไป จึงควรเก็บข้อมูลข้อคิดเห็นจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องด้วย

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ คำมาบุตร. (2554). การศึกษาการจัดทำบัญชีและความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอำเภอเมืองลำปางเกี่ยวกับข้อมูลการบัญชี.
วิทยานิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กรมสรรพากร. (2559). ลักษณะของ SMEs. เข้าถึงได้จาก <http://www.rd.go.th/publish/38056.0.html>
- กรรณิกา เขจรลาภ. (2557). ความรู้ความเข้าใจและการรับรู้ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการ
ท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ
การท่องเที่ยวแบบบูรณาการ, คณะการจัดการการท่องเที่ยว, สถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์,
- กัมพล ทุมจันทิก. (2558). รูปแบบการสื่อสารของนักการเมืองท้องถิ่น: กรณีศึกษาอำเภอปากช่อง
จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัย
รามคำแหง
- กิตขจร เรื่องแก้ว. (2551). ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการควบคุมการใช้
รถจักรยานยนต์รับจ้างของผู้ประกอบอาชีพจักรยานยนต์รับจ้าง: กรณีศึกษาเขตบางแค
กรุงเทพมหานคร. งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป,
วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กิตติยา จารวิจิต. (2553). การรับรู้ต่อสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550: กรณีศึกษา ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขต
เทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ, คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์,
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กิตติยา ปรัดถจริยา. (2552). การสื่อสารความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ประกอบการธุรกิจบุหรี.
วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ, ภาควิชา
การประชาสัมพันธ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษณา ศรีสวัสดิ์. (2552). ความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจัด
ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของสำนักงานสรรพากรพื้นที่เชียงใหม่ 2. งานนิพนธ์บัญชี
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กำชัย จงจักรพันธ์. (2557). เรื่องน่ารู้ เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ศรีอนันต์
การพิมพ์.
- เกษร ม้าทอง. (2550). การรับรู้และความเข้าใจของชุมชนที่มีต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมโรงไฟฟ้า
วังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
การจัดการทั่วไป, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

- จำเนียร จวงตระกูล. (2553). *การวิจัยเชิงคุณภาพ: เครื่องมือสร้างองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาประเทศ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์กฎหมายธุรกิจอินเตอร์เนชั่นแนล.
- ชฎากรณ์ หลวงแก้ว. (2549). *รูปแบบและช่องทางการสื่อสารเพื่อส่งต่อนโยบายจากผู้บริหารสู่ผู้ปฏิบัติของพนักงานการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย*. งานนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา, ฐิติชญา นาวา. (2555). *ความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการสำนักงานสอบบัญชีในจังหวัดเชียงใหม่ต่อการควบคุมคุณภาพสำหรับสำนักงานที่ให้บริการด้านการตรวจสอบ*. งานนิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐยา จันทรคง. (2553). *การรับรู้สิทธิแรงงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2551 ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ*. สารนิพนธ์พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณิชชา โชคพิทักษ์กุล. (2557). *การวัดคุณค่าตราสินค้าของผู้บริโภคในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม*. งานนิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศศาสตร์, คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดาร์ณ ชรัชกิตติกุล. (2558). *วัฒนธรรมการสื่อสารในเฟซบุ๊กของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนอนุกุลนารี จังหวัดกาฬสินธุ์*. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 10(1), 155-165
- เดช ผิวอ่อน. (2554). *การรับรู้และปฏิบัติตามกฎหมายพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ของผู้จำหน่ายในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการคุ้มครองผู้บริโภคและการจัดการด้านสุขภาพ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทรงยศ พุทธิยงกุล. (2559). *ปัญหาหลักประกันทางธุรกิจ ศึกษากรณีการนำสิทธิเรียกร้องมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจ*. สารนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ทิพย์สุดา ขาวสำอางค์. (2557). *การศึกษาการรับรู้กฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรด้านไอที*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ, คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ, มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ธีรารธรณ วิวัฒนากรวงศ์. (2558). *ผลกระทบของวัฒนธรรมองค์กรที่มีต่อคุณภาพข้อมูลทางการเงินในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม*. สารนิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี, คณะการบัญชี, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ธีรต์ม์ พิริยะพลิน. (2558). *การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของชาวภูมิซรอลจากรัฐบาล: ศึกษากรณีวิกฤตการณ์เขาพระวิหารในช่วง พ.ศ. 2551-2552*. วารสารวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์บูรพาปริทัศน์, 10(1), 107-124.

- นัดติกาญจน์ ทองบุญฤทธิ์. (2552). การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ของผู้ใช้บริการด้านอินเทอร์เน็ตในอำเภอเมืองเชียงใหม่. งานนิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการจัดการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิमित ชื่นสั้น และกัมพล ชุ่มสั้น. (2559). คุณลักษณะและช่องทางการสื่อสารการตลาดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ของธุรกิจสปาในจังหวัดภูเก็ต. วารสารปัญญาภิวัฒน์, 8(ฉบับพิเศษ), 105-116.
- บรรหาร แก้ววิเศษ. (2551). การศึกษาการรับรู้และการปฏิบัติตามกฎหมายเลือกตั้งท้องถิ่นของคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา, สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ประไพพิมพ์ สุธีวสินนท์ และประสพชัย พสุนนท์. (2559). กลยุทธ์การเลือกตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ. วารสารปริชาต มหาวิทยาลัยทักษิณ, 29(2), 31-48.
- ปิยะมาศ พัดผล. (2556). ผลของการจัดกระบวนการกลุ่มต่อการสื่อสารเรื่องเพศในมารดาที่มีบุตรสาววัยรุ่น. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- โปรดปราน รังสิมันต์ชาติ. (2557). การสื่อสารเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศศาสตร์, คณะนิเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พันธันท์ กิจพ่วงสุวรรณ. (2554). ความรู้ความเข้าใจการเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการที่มีสถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตความรับผิดชอบของสำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 25. งานนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร,
- พิมลรัตน์ โปร่งแก้วงาม. (2559). อิทธิพลของการสื่อสารการตลาดต่อการใช้สินค้าโครงการธนาคารประชาชน ธนาคารออมสิน. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- มนต์ชัย เทียนทอง. (2545). การออกแบบและพัฒนาคอร์สแวร์สำหรับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน: งานเอกสารและการพิมพ์ กองบริการการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. กรุงเทพฯ: งานเอกสารและการพิมพ์ กองบริการการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- มนตรี รัฐใหม่ไท. (2546). รูปแบบการบริหารและการจัดการการสื่อสารต่อผู้ประกอบการ SMEs ของสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารสื่อสารมวลชน, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รชต จำปาทอง. (2554). ปัญหาหลักประกันตามร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ... วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชากฎหมายการค้ำระหว่างประเทศ, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ราชบัณฑิตยสภา. (2554). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.
- รังสฤษดิ์ ล้อเศวตอนันต์. (2556). *การรับรู้จริยธรรมและกฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักเรียนและนักศึกษาแผนกวิชาพณิชยการ วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา*. งานนิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ, คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- รัชพล จอมไตรคูป. (2558). *อิทธิพลของภาวะผู้ประกอบการที่มีผลต่อนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกลุ่มจังหวัดสกล*. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
- วรารณ ศรีเหนียง. (2558). *ความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารและการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ของผู้ประกอบการค้าชายแดน อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว*. *วารสารบริหารธุรกิจศรีนครินทรวิโรฒ*, 6(1), 53-68.
- วรณรัตน์ ทองวินชิลิป. (2555). *การประเมินความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ในจังหวัดภาคเหนือตอนบนต่อการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2551*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- วิชนันท์โชติ ศรีโสภา. (2552). *การรับรู้สิทธิตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานของแรงงานต่างด้าว*. วิทยานิพนธ์พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารแรงงาน, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศศิธร เสาวคนธ์. (2559). *ปัญหากฎหมายในการนำสิทธิบัตรมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจตาม ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.* *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 2(2), 132-150.
- ศักรระภีร์ วรวัฒน์ประิญา. (2554). *การรับรู้สิทธิและความเข้าใจพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ของผู้ประกันตนตามมาตรา 33 กรณีศึกษา: นิคมอุตสาหกรรมสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร*. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี*, 5(10), 1-12.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). *สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560 - 2564*. เข้าถึงได้จาก http://www.nesdb.go.th/ewt_news.php?nid=7240
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2544). *รายงานสถานการณ์ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี 2544*. เข้าถึงได้จาก <http://www.sme.go.th/th/list/2>. ข้อมูลและสถานการณ์SMEs/รายงานสถานการณ์SMEsประจำปี/ปี%202544
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2555). *ผลการสำรวจภาวะหนี้และการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของ SMEs*. เข้าถึงได้จาก <http://www.sme.go.th/th/search.php?q=%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B8%B5%E0%B9%89>

- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2558). รายงานที่ 3: จำนวนผู้ประกอบการ
จำแนกตามภูมิภาค รหัสประเภทธุรกิจ และขนาดวิสาหกิจ ในปี พ.ศ. 2558. เข้าถึงได้จาก
<http://119.63.93.73/sme2015/Report/View/1190>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2560ก). นิยาม SMEs. เข้าถึงได้จาก
<http://www.sme.go.th/th/index.php/about-osmep/law/law-osmep/136-cat-define-smes/523-art-define-smes>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2560ข). รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อม ปี 2560. เข้าถึงได้จาก <http://203.154.140.77/sme/Report>
- สิริรัชณี พิฆังคค. (2557). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับความต้องการใช้แหล่งเงินทุนของ
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รายใหม่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, สำนักวิชาการจัดการ,
มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- สุกานดา ปัญญาโณม. (2553). การรับรู้สิทธิคนพิการตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและ
พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550: กรณีศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม,
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อรญา บำรุงกิจ. (2558). กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย: กรณีศึกษาโรงเรียนสาธิตอุดมศึกษา จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์,
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อโนทัย งามวิชัยกิจ. (2558). การวิจัยแบบผสมผสานเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ. *วารสารการจัดการ
สมัยใหม่* ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 13, 1-12.
- A. (2561). นามสมมติ สัมภาษณ์.
- B. (2561). นามสมมติ สัมภาษณ์.
- C. (2561). นามสมมติ สัมภาษณ์.
- Belás, J., Bartoš, P., Ključnikov, A., & Doležal, J. (2015). Risk perception differences
between micro-, small and medium enterprises. *Journal of International
Studies*, 8(3), 20-30.
- Bradshaw, L., Fishwick, D., Curran, A., & Eskin, F. (2001). Provision and perception of
occupational health in small and medium-sized enterprises in Sheffield, UK. *Occupational medicine*, 51(1), 39-44.
- Dike, O. N., & Onwuka, E. (2016). Entrepreneur perception and growth of
beekeeping in abia state, nigeria. *International Journal of Physical and
Human Geography*, 4(3), 1-11.
- Maykut, P., & Morehouse, R. (1994). *Beginning qualitative research: A philosophic and
Practice Guide*. London: The Falmer Press.

Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis* (3rd ed.). New York: Harper and Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามพร้อมคำตอบ

งานนิพนธ์

เรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น
หลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ตอบ
แบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเลือกข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง

- 1.1 เพศ () 1. ชาย () 2. หญิง
- 1.2 อายุ
- () 1. ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 25 ปี () 2. 25 – 35 ปี
- () 3. 36 – 45 ปี () 4. 46 – 55 ปี
- () 5. 55 ปีขึ้นไป
- 1.3 ระดับการศึกษา
- () 1. ไม่ได้ศึกษา () 2. ประถมศึกษา
- () 3. มัธยมศึกษาตอนต้น () 4. มัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวช.
- () 5. อนุปริญญาหรือ ปวส. หรือเทียบเท่า () 6. ปริญญาตรี
- () 7. สูงกว่าปริญญาตรี
- 1.4 ประสบการณ์ในการทำงาน
- () 1. น้อยกว่า 1 ปี () 2. 1 – 5 ปี
- () 3. 6 – 10 ปี () 4. 11 – 15 ปี
- () 5. 16 – 20 ปี () 6. มากกว่า 20 ปี
- 1.5 ประเภทวิสาหกิจ
- () 1. ธุรกิจผลิตสินค้า () 2. ธุรกิจให้บริการ
- () 3. ธุรกิจค้าปลีก () 4. ธุรกิจค้าส่ง
- () 5. อื่นๆ
- 1.6 ประสบการณ์ในการขอเงินทุน
- () 1. ไม่เคยขอเงินทุน () 2. 1 – 3 ครั้ง

() 3. 4 – 6 ครั้ง

() 4. 7 – 9 ครั้ง

() 5. ตั้งแต่ 10 ครั้งขึ้นไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง โปรดเลือกข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับการรับรู้และความเข้าใจของท่านในแต่ละข้อ โดยอาศัยนิยามดังต่อไปนี้

“เจ้าหนี้” หมายถึง ผู้ให้กู้ยืมเงิน

“ลูกหนี้” หมายถึง ผู้กู้ยืมเงิน

“หลักประกัน” หมายถึง ทรัพย์สินต่างๆ ที่นำมาใช้เป็นประกันว่า จะมีการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้

“ผู้ให้หลักประกัน” หมายถึง บุคคลที่นำหลักประกันมาให้แก่เจ้าหนี้ เพื่อรับประกันว่า ในกรณีที่ไม่มี การชำระหนี้คืนแก่เจ้าหนี้ เจ้าหนี้สามารถนำหลักประกันไปขาย/ชดใช้หนี้ที่ค้างอยู่นั้นได้

“สัญญาหลักประกัน” หมายถึง สัญญาที่ทำขึ้นระหว่างเจ้าหนี้กับผู้ให้หลักประกัน เพื่อตกลงให้นำหลักประกันมาเป็นสิ่งยืนยันการชำระหนี้

“เจ้าหน้าที่” หมายถึง พนักงานของรัฐที่มีหน้าที่กำกับดูแลเกี่ยวกับการใช้หลักประกันทางธุรกิจ

การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจภายใต้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ใช่	ไม่ใช่
2.1 สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ		
2.1.1 ผู้ให้หลักประกันจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลในรูปบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนก็ได้	✓	
2.1.2 ผู้ให้หลักประกันและลูกหนี้อาจเป็นคนๆเดียวกันหรือไม่ ก็ได้	✓	
2.1.3 เจ้าหนี้ตามกฎหมายฉบับนี้จะ เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้		✓
2.1.4 ในการทำสัญญาหลักประกัน ผู้ให้หลักประกันไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินที่จะใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมาให้แก่เจ้าหนี้ยึดถือไว้ก็ได้	✓	

การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจภายใต้พระราชบัญญัติ หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ใช่	ไม่ใช่
2.1.5 “กิจการ” ที่จะนำมาใช้เป็นหลักประกันตามกฎหมายนี้ได้ หมายถึง ทรัพย์สินทั้งหมดที่ใช้ในการประกอบธุรกิจของผู้ให้หลักประกัน เช่น ที่ดิน อาคาร เครื่องจักร สินค้าคงคลัง รวมถึงสิทธิต่างๆ ที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจด้วย	✓	
2.1.6 ผู้ให้หลักประกันไม่สามารถนำทรัพย์สินที่อาจจะได้มาในอนาคตมาเป็นหลักประกันได้ เช่น เครื่องจักรที่ทำสัญญาซื้อขายแล้ว แต่ยังไม่ได้รับของมา เป็นต้น		✓
2.1.7 หากทรัพย์สินนั้นติดจำนองอยู่ จะนำมาใช้เป็นหลักประกันไม่ได้		✓
2.2 การดำเนินการทางทะเบียนกับภาครัฐ		
2.2.1 สัญญาหลักประกันต้องทำเป็นหนังสือ ไม่เช่นนั้นจะไม่มีผลตามกฎหมาย	✓	
2.2.2 ถ้าไม่นำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนกับเจ้าหน้าที่แล้ว จะอ้างสัญญานั้นต่อบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามไม่ได้	✓	
2.2.3 การนำสัญญาหลักประกันทางธุรกิจไปจดทะเบียนจะต้องทำที่สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์	✓	
2.2.4 หน้าที่ในการนำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนเป็นหน้าที่ของเจ้าหนี้	✓	
2.2.5 รายการจดทะเบียนต้องมีการบรรยายละเอียดของทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันด้วย	✓	
2.3 สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก		
2.3.1 แม้จะมีการทำสัญญาหลักประกันแล้ว ผู้ให้หลักประกันก็ยังครอบครองและใช้สอยทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นได้อยู่ต่อไป	✓	
2.3.2 ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินที่ได้ใช้เป็นหลักประกันไปแล้ว ไปจำนำต่ออีกก็ได้		✓
2.3.3 ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอตรวจสอบจำนวนหนี้จากเจ้าหนี้	✓	
2.3.4 ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้เสมอก่อนที่จะถูกยึดทรัพย์สินนั้นหากลูกหนี้ไม่ชำระหนี้	✓	
2.3.5 เจ้าหนี้สามารถขอเข้าตรวจดูบัญชีทรัพย์สินและทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันที่อยู่กับผู้ให้หลักประกันได้	✓	
2.3.6 แม้ว่าทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นจะถูกโอนไปยังบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามแล้ว เจ้าหนี้ก็ยังมีสิทธิในทรัพย์สินนั้นดีกว่าบุคคลที่สามนั้น หากเป็นการโอนทรัพย์สินที่เจ้าหนี้ไม่ยินยอมด้วย	✓	

การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจภายใต้พระราชบัญญัติ หลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558	ใช่	ไม่ใช่
2.3.7 ทรัพย์สินชิ้นเดียวกันสามารถนำไปเป็นประกันแก่ผู้รับประกันได้หลายราย	✓	
2.4 การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ		
2.4.1 ในกรณีที่มีการวางหลักประกันเป็น “กิจการ” และลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตาม กำหนด หากเจ้าหนี้จะบังคับชำระหนี้จาก “กิจการ” ซึ่งเป็นหลักประกันนั้น ต้องใช้ บุคคลที่เรียกว่า “ผู้บังคับหลักประกัน” เป็นผู้ดำเนินการแทน ไม่สามารถดำเนินการ ด้วยตนเองได้	✓	
2.4.2 ผู้บังคับหลักประกันจะเป็นบุคคลใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตตาม กฎหมาย ขอเพียงเป็นบุคคลอื่น หรือบุคคลที่สามเท่านั้น		✓
2.4.3 ผู้บังคับหลักประกันต้องได้รับแต่งตั้งจากเจ้าหนี้และผู้ให้หลักประกัน	✓	
2.4.4 คำวินิจฉัยของผู้บังคับหลักประกันให้บังคับยึดกิจการหรือไม่ ถือเป็นสิ้นสุด ไม่ สามารถคัดค้านหรือโต้แย้งได้อีก		✓
2.5 ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ		
2.5.1 หากหนี้ของลูกหนี้ได้รับการชำระ สัญญาหลักประกันก็จะสิ้นสุดลงด้วย	✓	
2.5.2 แม้มีการไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันคืน สัญญาหลักประกันก็ยังคงมีผลอยู่ ต่อไป		✓
2.5.3 หน้าที่ในการจดทะเบียนยกเลิกสัญญาหลักประกัน เป็นหน้าที่ของเจ้าหนี้		✓
2.6 บทกำหนดโทษ		
2.6.1 การกระทำความผิดภายใต้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจนี้ อาจได้รับ โทษทางอาญา	✓	
2.6.2 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันทำการโอนย้ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน เพื่อ ไม่ให้เจ้าหนี้ยึดได้ ถือเป็นความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินี้	✓	
2.6.3 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันมีเจตนาแสดงบัญชีทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไม่ ตรงกับความเป็นจริง ถือเป็นความผิดอาญาตามพระราชบัญญัตินี้	✓	

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

คำชี้แจง โปรดเลือกข้อที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรง

- 1.1 ท่านเคยเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจจากสื่อใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ แต่ไม่เกิน 4 ข้อ)
- () 1. สื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ)
 - () 2. สื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)
 - () 3. สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ)
 - () 4. สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก (Blog) เฟซบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) ยูทูบ (Youtube) บัญชีมาร์ค (Bookmarking))
- 1.2 ท่านคิดว่าสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทใดที่มีส่งผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของท่านมากที่สุด
- () 1. สื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ)
 - () 2. สื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)
 - () 3. สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ)
 - () 4. สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก (Blog) เฟซบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) ยูทูบ (Youtube) บัญชีมาร์ค (Bookmarking))
- 1.3 สื่อประชาสัมพันธ์ประเภทใดที่ท่านนิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับด้านธุรกิจหรือธุรกรรมทางการเงินมากที่สุด
- () 1. สื่อบุคคล (เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ธนาคาร เจ้าหน้าที่สถาบันส่งเสริมวิสาหกิจฯ)
 - () 2. สื่อมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร)
 - () 3. สื่อเฉพาะกิจ (การอบรมสัมมนา คู่มือ โปสเตอร์ แผ่นพับ แผ่นปลิว นิทรรศการ)
 - () 4. สื่ออินเทอร์เน็ต (บล็อก (Blog) เฟซบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) ยูทูบ (Youtube) บัญชีมาร์ค (Bookmarking))

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ขอแสดงความขอบคุณที่สละเวลาในการทำแบบสอบถาม มา ณ ที่นี้

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

.....
ตารางที่ ข-1 การสร้างแบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์

คำถามการวิจัย	วัตถุประสงค์การวิจัย	ประเภทคำถามของ Patton	แนวคำถามในการสัมภาษณ์
1. ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรีมีความรู้เข้าใจในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจหรือไม่	เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี	1) คำถามเกี่ยวกับประสบการณ์หรือพฤติกรรม	ท่านเคยนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจหรือไม่ อย่างไร
	ความรู้ความเข้าใจในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ	2) คำถามเกี่ยวกับความเห็นหรือค่านิยาม	ท่านมีความเห็นว่า ความรู้ความเข้าใจสำหรับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจมีความสำคัญและจำเป็นหรือไม่ อย่างไร
	การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ	3) คำถามเกี่ยวกับความรู้ข้อเท็จจริง	ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจว่าอย่างไร
2. ช่องทางการสื่อสารรูปแบบใดที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี	เพื่อศึกษาและเสนอแนะช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี	1) คำถามเกี่ยวกับประสบการณ์หรือพฤติกรรม	ท่านเคยรับทราบเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจจากช่องทางสื่อสารรูปแบบใดมากที่สุด เพราะอะไร
	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ	2) คำถามเกี่ยวกับความเห็นหรือค่านิยาม	ท่านเห็นว่าช่องทางการสื่อสารรูปแบบใดที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจ
	การนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ	3) คำถามเกี่ยวกับความรู้ข้อเท็จจริง	ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจว่าอย่างไร

ตารางที่ ข-2 การเลือกคำถามสำหรับแบบฟอร์มแนวทางการสัมภาษณ์

วัตถุประสงค์การวิจัย	คำถามที่เลือกใช้	เหตุผลที่เลือกใช้
1. เพื่อศึกษา ความรู้ความ เข้าใจของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาด กลางและขนาด ย่อมในเขต จังหวัดชลบุรี เกี่ยวกับการนำ ทรัพย์สินมาใช้ เป็นหลักประกัน ทางธุรกิจ	ท่านเคยนำทรัพย์สินมาใช้ เป็นหลักประกันเพื่อประกอบ ธุรกิจหรือไม่ อย่างไร ท่านมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมา ใช้เป็นหลักประกันเพื่อ ประกอบธุรกิจว่าอย่างไร	ช่วยให้ผู้วิจัยทราบว่า ผู้ให้ข้อมูลเคยมี ประสบการณ์ในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น หลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจหรือไม่ อย่างไร ช่วยให้ผู้วิจัยทราบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความรู้ ความเข้าใจในการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น หลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจหรือไม่ อย่างไร
2. เพื่อศึกษาและ เสนอแนะ ช่องทางการ สื่อสารที่มีผลต่อ ความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับ การนำทรัพย์สิน มาใช้เป็น หลักประกันทาง ธุรกิจของ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาด กลางและขนาด ย่อมในเขต จังหวัดชลบุรี	ท่านเคยรับทราบเกี่ยวกับการ นำทรัพย์สินมาใช้เป็น หลักประกันเพื่อประกอบ ธุรกิจจากช่องทางการสื่อสาร รูปแบบใดมากที่สุด เพราะ อะไร ท่านเห็นว่าช่องทางการ สื่อสารรูปแบบใดที่มีผลต่อ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การนำทรัพย์สินมาใช้เป็น หลักประกันเพื่อประกอบ ธุรกิจ	ช่วยให้ผู้วิจัยทราบว่า ผู้ให้ข้อมูลเคยรับทราบ ประเด็นการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น หลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจจากช่อง ทางการสื่อสารรูปแบบใดบ้าง ช่วยให้ผู้วิจัยทราบว่า ช่องทางการสื่อสาร รูปแบบใดบ้างที่จะมีอิทธิพลต่อความรู้ความ เข้าใจของผู้ให้ข้อมูลในการนำทรัพย์สินมาใช้ เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจ

แบบฟอร์มการสัมภาษณ์**งานนิพนธ์**

**เรื่อง ช่องทางการสื่อสารที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็น
หลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี**

.....

1. ท่านเคยนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจหรือไม่ อย่างไร
2. ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจว่าอย่างไร
3. ท่านเคยรับทราบเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจจากช่องทางสื่อสารรูปแบบใดมากที่สุด เพราะอะไร
4. ท่านเห็นว่าช่องทางการสื่อสารรูปแบบใดที่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันเพื่อประกอบธุรกิจ

ภาคผนวก ค

ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตารางสรุปการค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี

ข้อคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุป
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
2.1 สัญญาหลักประกันทางธุรกิจ					
2.1.1 ผู้ให้หลักประกันจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.1.2 ผู้ให้หลักประกันและลูกหนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นคนๆเดียวกัน	1	-1	1	0.3	ไม่ผ่าน
2.1.3 ผู้รับหลักประกันจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้	1	0	1	0.7	ผ่าน
2.1.4 ในการทำสัญญาประกันการชำระหนี้ ผู้ให้หลักประกันไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินที่จะใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจมาให้แก่ผู้รับหลักประกันก็ได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.1.5 “กิจการ” ที่จะนำมาใช้เป็นหลักประกัน คือ ทรัพย์สินทั้งหมดที่ใช้ในการประกอบธุรกิจ เช่น ที่ดิน อาคาร เครื่องจักร สินค้าคงคลัง รวมถึงสิทธิต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจด้วย	-1	-1	1	-0.3	ไม่ผ่าน
2.1.6 ผู้ให้หลักประกันไม่สามารถนำทรัพย์สินที่จะได้มาในอนาคตมาเป็นหลักประกันได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.1.7 หากทรัพย์สินนั้นจำนองอยู่ จะนำมาใช้เป็นหลักประกันไม่ได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.2 การดำเนินการทางทะเบียน					
2.2.1 สัญญาหลักประกันต้องทำเป็นหนังสือ ไม่เช่นนั้นจะไม่มีผลตามกฎหมาย	1	1	1	1	ผ่าน
2.2.2 ถ้าไม่นำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนกับเจ้าหน้าที่แล้ว จะอ้างสัญญานั้นต่อบุคคลที่สามไม่ได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.2.3 การนำสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ	1	1	1	1	ผ่าน

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุป
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
ไปจดทะเบียนจะต้องทำที่สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์					
2.2.4 หน้าที่ในการนำสัญญาหลักประกันไปจดทะเบียนเป็นหน้าที่ของผู้รับหลักประกัน	1	1	1	1	ผ่าน
2.2.5 รายการจดทะเบียนต้องไม่ต้องการระบุรายละเอียดของทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันด้วย	0	1	1	0.7	ผ่าน
2.3 สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกัน และบุคคลภายนอก					
2.3.1 แม้จะมีการทำสัญญาหลักประกันแล้ว ผู้ให้หลักประกันก็ยังคงครอบครองทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นได้อยู่	1	1	1	1	ผ่าน
2.3.2 ในการใช้สอยทรัพย์สินที่ได้ใช้เป็นหลักประกันไปแล้ว ผู้ให้หลักประกันจะนำทรัพย์สินนั้นไปจำนำต่ออีกก็ได้	1	-1	1	0.3	ไม่ผ่าน
2.3.3 ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอตรวจสอบจำนวนหนี้จากผู้รับหลักประกัน	1	1	1	1	ผ่าน
2.3.4 ผู้ให้หลักประกันมีสิทธิขอไต่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้เสมอก่อนที่จะถูกยึดทรัพย์สินนั้นหากไม่ชำระหนี้	1	1	1	1	ผ่าน
2.3.5 ผู้รับหลักประกันสามารถขอเข้าตรวจสอบบัญชีทรัพย์สินและทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันที่อยู่กับผู้ให้หลักประกันได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.3.6 แม้ว่าทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันนั้นจะโอนไปยังบุคคลที่สามแล้ว ผู้รับหลักประกันก็ยังมีสิทธิในทรัพย์สินนั้นดีกว่าบุคคลที่สาม หากเป็นการโอนทรัพย์สินนั้นโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้รับหลักประกัน	-1	0	1	0	ไม่ผ่าน
2.3.7 ทรัพย์สินหนึ่งสามารถนำไปเป็นประกันแก่ผู้รับประกันได้หลายราย	1	1	1	1	ผ่าน
2.4 การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ					

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุป
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
2.4.1 ในกรณีที่มีการวางหลักประกันเป็นกิจการและลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด หากผู้รับหลักประกันจะบังคับชำระหนี้จากกิจการนั้น ต้องใช้บุคคลที่เรียกว่า “ผู้บังคับหลักประกัน” เป็นผู้ดำเนินการแทน ไม่สามารถดำเนินการด้วยตนเองได้	1	1	1	1	ผ่าน
2.4.2 ผู้บังคับหลักประกันต้องเป็นบุคคลใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมาย ขอเพียงเป็นบุคคลที่สามเท่านั้น	1	-1	1	0.3	ไม่ผ่าน
2.4.3 ผู้บังคับหลักประกันต้องถูกแต่งตั้งจากคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย	1	0	1	0.7	ผ่าน
2.4.4 คำวินิจฉัยของผู้บังคับหลักประกันให้บังคับยึดกิจการหรือไม่ ถือเป็นสิ้นสุด ไม่สามารถคัดค้านได้อีก	1	1	1	1	ผ่าน
2.5 ความระงับสิ้นไปแห่งสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ					
2.5.1 หากหนี้ของลูกหนี้ได้รับการชำระ สัญญาหลักประกันก็จะสิ้นสุดลงด้วย	1	1	1	1	ผ่าน
2.5.2 แม้มีการไถ่ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันคืน สัญญาหลักประกันก็ยังดำเนินต่อ	0	-1	1	0	ไม่ผ่าน
2.5.3 หน้าที่ในการจดทะเบียนยกเลิกสัญญาหลักประกัน เป็นหน้าที่ของผู้รับหลักประกัน	1	0	1	0.7	ผ่าน
2.6 บทกำหนดโทษ					
2.6.1 การกระทำผิดภายใต้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจนี้อาจได้รับโทษทางอาญา	1	0	1	0.7	ผ่าน
2.6.2 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันทำการโอนย้ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน เพื่อ	1	1	1	1	ผ่าน

ข้อความคำถามในแบบสอบถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	สรุป
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3		
ไม่ให้ถูกบังคับชำระหนี้ ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้					
2.6.3 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันไม่มีเจตนาแสดงบัญชีทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไม่ตรงกับความเป็นจริง ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้	1	1	1	1	ผ่าน

สรุปค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

รายละเอียดของแบบสอบถาม	จำนวน (ข้อ)	ระดับความเชื่อมั่น
ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำทรัพย์สินมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตจังหวัดชลบุรี	29	0.736